

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXCL

B 4

I-9a-3 / VIII.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷσι
μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοῖται, σπουδῇ
συνωνόμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ
τὰ κάτω χαρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευ-
σίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὦνῃ,
ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον
εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θη-
σαυρὸς ἑτοίμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὗτοι εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας
τινὰ, Λουκιανὸν, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶς τοῦτο δεξιόματι δι' αἰῶνος ἡμῶν
ἔω αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis.
Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse
aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas.
At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammo-
do ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero,
quod nec enim optimos, sed credis temere laudantibus: &
Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de
libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A.

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάν-
 νεις; ἔπει τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοιδίμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ
 Φαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδοῖσι τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
 νὸν, ἣν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας) Καλλιγράφοι οὗτοι γυγόνασιν ἀρ-
 ᾿Απὸ εὐθείας τῆς σέας, σημαίνει καὶ -σται. V.
 τοὺς σέας. V.

6 Κεκριμένοι) Κεκριμένοι. G.

13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος.

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te proficiatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praevemente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum; quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνῆς ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεὶ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάδνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβῶν;
 Ἐλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τειαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ· σοὶ καὶ μεμνήσθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ᾤκησαν Φαινῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷώ δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ εἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάδνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) Ὅρος ὅπου αἱ
 Μῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.
 13 Λιβανίτιδος) Ἐοικα Σύρος εἶ-

ναι ὁ βιβλιοκἀπηλος οὗτος καὶ Δα-
 μασκηνὴς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος
 εἰκάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igitur
 ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri rimum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 suto, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὥς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμυῖον, μήτε τὴν τοῦ ἔππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείως τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
 4 δεινά, ἢ τῷ δεινῷ ξυνεφοίτας. Ἄλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτάκις μετεγγεγραμμένα εὑρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθηνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμυῖον) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς τοῦς πρόποδες Θεσπιάς πόλις κατὰκνται, ἐν ἧ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀπκαμίνης ἐξείργασται, θανμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δὲ

φασὶ καὶ Ἡσίοδος νήμων τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὗτω γάρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmæum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emenfurum speras, multis libris comparandis. Haecenus fane habe tibi collecta illa Demosthenis exemplaria, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex te ad eruditionem tibi fiat accessio? etiam

δης, ἡ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πύθης γὰρ ὁ πύθης, ἡ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκασμένων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτηῖσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὥς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅφει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis moveris auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emptos

ἐκεῖνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ζυγγραμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ ταῦτά σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτῶμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπὶ τὰ
 τεράντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτῆτης ὦν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐντείναςθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεύσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα) Προσπα-
 χουσι τοὶ τὸ χάριν ἢ ἐνέκιν, ἐν ᾧ
 τίνος αὐτὸ ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνέκιν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος, καὶ

αὐτὸς ἐλπίζας ἐκ τῆς ἰσχυρίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἔσσεσθαι Ἰσμη-
 νίας. ἐώνηται μὲν, οὐ μόντοι καὶ
 πλεον τοῦ ἐλπίζειν τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tradant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque li-
 brorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι ταῖς ἅπασι, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιοτο Μῆδαν, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἐκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιοτο ἐκατέρω. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτος ὢν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαίδευσιν αὐ-
τῷ ἐαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγχ-
ος γάρ, οἶμαι, σαφὲς οὗτος, καὶ τῶν ὁρῶντων ἕκαστος
εὐδὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνω ἐπιφθέγγεται, τί κοινόν

ἵ6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκαίμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ αἶγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα, κοππατῖαι, ἀπὸ δὲ τοῦ αἶγ-
μα σαμφορῖαι. Μῆδης δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἡ Νῆσα δὲ πεδὶν Μυδίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφροβάδες γε-
μόμεναι τρεῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἐτρέφοι γυναῖκες· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, εἰ-ἐκ Λαρίσης τῆς Θερ-
ταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus,
opus fagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam,
pulcherrime; hic vero equum equat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc ὃ
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in-
ruditatem suam contra se ipsum elicit, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subicit, Quid ceterum carni-

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν
 Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφο-
 τέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας;
 ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος
 τοῖνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν
 δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδού-
 μένος, ἐβάδιζεν, ἐπιωτηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεί-
 νο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο
 νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ
 ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα
 εἶη αὐτῷ τὰ ἔξυλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποί-
 εῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν χνώμην, ὠνούμενος
 δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
 7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
 ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτῳ σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
 βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives,
 calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigo-
 re, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei
 faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit:
 quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fe-
 cerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat.
 At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcher-
 rimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii cir-
 ca illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis or-
 nata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur ea-
 dem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam,
 aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios
 Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis & legat tibi
 secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν' οὐδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶ
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἀνθρωπας, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φῶνι τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λοκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνι, ὁπότεν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαῖραν τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημί-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δῆμιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, εὐχόμενος ὁπότεν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρος
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιεῖναι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achillis arma si capiat, putarne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & praieci saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non fane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiciat. Idem vero tibi quoque
 usque venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολαίων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφόμενοι, γελοῦσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γεόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τούνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἔδοκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιβάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσκειν ἐπέσθῃ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὰ σμικρότατον ἐκείνος ἀνακρούσαιτο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσοπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσοῦς κάλλιστον, ὥς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαραγδοὺς εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi es-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπὲρ-
 Φυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μετὰξυ, καὶ Ἀπόλλωνος
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θέσπιν τὸν Θεβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 Φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μετὰξυ τοῦ χρυσοῦ διε-
 φαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατάς, ἐπειδὴ
 πατε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστον τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδαί, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεισὼν

sunt aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem
 ipsam fecerat admirandum opus; pulchritudine & pretio,
 ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam,
 cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent:
 ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando
 venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canen-
 di fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin,
 qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens
 rotus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Deco-
 ra quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens.
 His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabi-
 li expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere
 etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare inci-
 pit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem
 chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτῆσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοϊότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-

10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης ζυμμαστιγουμένης αὐτῶν.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ζυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἄξιαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπας ἐπικειμένην) Κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραί. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, Tu quidem,

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνσο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- IX γήσασθαι σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα δι-σπάσαντο αἱ Θραῖται, φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσιν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κείνους ἀνελρμένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὦνσο) Γραι. Ὦνσο. G. ἀπὸ καταπληροφάνειας· ἐπεὶ καὶ τὰ
6 Περὶ πόδα δὲ σοι) Περὶ πόδα, παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνῃτα περὶ τοῖς
ἀπὸ τοῦ κατὰ πόδα, πλουσίον, ἐγ- πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται G.
γός. ἢ ἀλωδίστιον ἱεῖν, περὶ πόδα Ῥιπτεῖται V.)

Evangelē, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter actis illam expertem atque supervacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non guras risum spectatorum. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpsissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Molana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, thremum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-pulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc

- ἡ ἀπὲρ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδένος
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπσεῖν, καὶ
 διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλῳ χρημάσι, πῦσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ᾧ πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasis-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdum quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 bes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hac-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐ-
 τὸν ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους
 ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέ-
 στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
 τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς
 μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἁμει-
 νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
 καὶ ἐτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Σταῖ-
 κοῦ, κεραμεῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἢ λ-
 πιζε γὰρ, οἶμαι, καὶ κεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
 λύχῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
 του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ
 θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθές δὲ καὶ πρῶτην ἄλλος 14
 τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβέ-
 μενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κεῖνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπεὶ
 καὶ κεῖνος ὑπὸ τῶν κυτῶν δισπασθεῖ.
 V.

5 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης
 γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι
 τοῦτον. V.

14 Καὶ πρῶτη) Λίγεται καὶ ἄρτι
 πρῶτη, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

15 Πρωτέως) Περὶ τοῦ Πρωτεγρί-
 του λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convo-
 caret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non
 lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae
 sola eximia Orpheo a matre conrigerant. Ceterum lyra
 supellex erat non melior barbis aliis. Et quid Orphea ti-
 bi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & for-
 te adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus
 drachmaram millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
 si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam
 Epicteti addituram sibi per quietem, seque similem ieni ad-
 mirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis
 Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem
 defiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέμμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσίδος τὸν πλοκάμους·
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Φαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοῖως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥστε
 εὐθεὸς εἶσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοϊότερα ἔγραφε· οἷον καί κεῖνο
 τὸ Δωρικόν, ἥκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσι οἱ μωροὶ Βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Isis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inficitia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infeliciter te habeas, bacu-
 lo in caput [incusso] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumnias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit; futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poeticon studio inde animaretur. Verum eni-
 vero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Adveni Dionysi mulier*: & illud, *Hei*
coningem quam commodam doperidi! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortaliū.* Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σέ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσᾶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις. τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ὥλην, ὅς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δέ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγχιόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτῳ ἀπ' αὐτῶν. Δυσὼν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἅττι ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιοτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δεόντα ζήλω τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκείνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 'Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν') Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, ut libri prae-
 cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit; sed immane, ut in proverbio
 est, odium omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καί κεῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δὲ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τίνος, ἢ ῥήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστί; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πρᾶως εἴποις τοῦτό γε· εἴτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις)
 Τίλφη ζωφύιον τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐτίκτεσθαι πεφυκός, ἐπι-
 μήκη κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ
 κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἴ τις

τούτου ἐγχρίψαιτο, κοριορτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus;
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἐρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
δύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν
ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἴσθῃ τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαίτο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλός, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ με Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν Φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
πρὸυτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum librum discerpfit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperi-
re possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem eme-
rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
& auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγέαι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διάρραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἶ τῆς ῥίνης ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο ἐπέισθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστόν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνέητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ἀνείσθαι τὰ βιβλία)
 Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται·
 πᾶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἐσφαλται
 τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ

ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 τέθλιπται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου. V.
 Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae sitī clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui as-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμαχθῆαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἐνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἴκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Πύρρος; καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρὸςβύτις ξένη αὐτῷ τὰ ληθές εἰπούσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίς ὁμοίος εἴη.

† Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ ρευούσῃ χαρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυ-
τοῦ ὁμοίου τῇ παρομοίᾳ τῇ διαγο- γῶν ὀρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem altoquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdicae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis es-

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μα-
χεύῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
22 χίῳ ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὦ
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας,
οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς
εἶδα. οὐκ οὐν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον.
σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνὴ βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἔν. V.

sci? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum.
At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat
aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyr-
rho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libi-
dini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te ve-
ro furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus
ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te
malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nu-
gor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, li-
cet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim,
ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non
parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir
sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si ve-
ro ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mule

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὧ καταπύγων, οἷς τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷς μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷς καὶ
ἡλίοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ὥτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὡς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
Φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μάλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσωνταί σου, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇ περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
facta ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε φαίνεσθαι τοῖς ὁρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θάττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψειας, ἢ ἓνα κίναϊδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 εὖκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας σὺ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζῆτεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῶνον τοὺς βιβλιογρά-
 Φους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινες ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντας σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ χύτραις ἴσκι
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus deliteas? Sed fieri id. quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἦν οἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἑσχατον πενίας ξυνελάσονται· ὅσον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καὶ κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας; 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ἰσὴν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητας ὄντα, πρὸς ἅμῳ διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιώ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὧν δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοφέν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθούσιν, ἢν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶτην αἴσχι-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorem alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coemendis: eamque rem calide admodum tractas & ventaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus fervis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac fervis periculosum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχης. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 τοτραγεῖν μαλοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimis iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret simulum, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & ferya, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδὲν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἑξαπατάμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀκτισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ ταύτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδικας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ἅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάχει καβίκετο,
 εὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίκα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτεται
 τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεται; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μετ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἰώρακε ποιοῦν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem le-
 gis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptae? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque in te agnoscens illa erubuisse? Itaque vel
 maxime illud admiraretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdium? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μήκέτε
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μῆδεν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μήκετι μὴδ' ἐκεί-
 να, αἰδέσθῃναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην.

Τέρεμνά τ' οἶκον μήποτε Φθογγὴν ἀΦῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι,
 ὦνός μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μῆδέπω, μῆδὲ ἀναγνώσ, μῆδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μῆδεν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχην
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horreo ulla leti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & fruire gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam istos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuas veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecer-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, neque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶει θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψει τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξει τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυράς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅποτεν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρή μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβότομον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τᾶλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε
 τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σα
 εικάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ οἶφει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαίριδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλῆθος μαχαίριδιῶν προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδόμενος. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 inscitiam, tegique ista opinione, percellique posse homines
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine oblitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριβῶν ἐσθίει, οὔ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγῃ
 νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τίινυν ἄλλω μὲν δεηθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχεστά-
 τῳ τούτῳ μεираκίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσιν τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκίανῳ τῷ παρόντι
 ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαύτην σφικίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κινῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι βι-
 βλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos fe-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 fepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere;
 qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- I
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκάμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου-διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

6 Ἐπιλυγάζουσα) Ἀπὸ τοῦ ἐπι- ἐπισκοτιζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λέγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae unius-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in univsum, in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὕφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνاسι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γευναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς

2 διαβελᾶς πιθανότητος. Ἴν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὅπαῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praebuerit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum familia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amarii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐτὸς καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετα-
 σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνάμοσις ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
 λῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
 ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
 τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
 νοι· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
 ἐπὶ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
 σέχην ζήλοτυπίας, κατέϊπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
 μαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεστιάμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
 ὅλον τὸ δαῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
 λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
 κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
 δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
 ρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τετραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀπὸ τοῦ
 ἐπιτροπῆν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
 V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλοῦσι πραγμά-
 των τῆς ἐπανάστασις τῆ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πᾶς τὸ κάρ-
 τα κείται. V. (Sed in V. altero:
 Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.
 Ibid. Φρενήρης) Ὁ Φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
 conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
 unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
 noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
 tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
 mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
 honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius,
 & esse qui illum videris in Phoenice coenantem cum Theo-
 dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
 conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
 ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
 quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
 tritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumnia exarsit

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδοξοῦ
 ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος,
 μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος
 ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν τῶν ὁμοτέχνων
 τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν
 Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ
 βῆς ἐνετίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς
 καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συν-
 ελημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναισχυντία, καὶ τὸν ἄφλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας,
 ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπε-
 τέμμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελεύκει τῶν ἐν
 4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν
 Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ ταῖς γεγε-
 νόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδώρη-
 σατὸ τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7 Ἐκδὲ) Ἀντὶ τοῦ ἡρεσκεν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem ve-
 nire debebant, reputans, neque; aemulum esse delatorem,
 neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam proditi-
 onem sustinere posset, eum praesertim, qui beneficio il-
 lius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praela-
 tus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omni-
 no Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore im-
 pleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & con-
 iuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens
 illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericor-
 dia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisse,
 capite plexus Tyrionum mala ipse luisset innocens.
 Ptolemaeus iraque adeo dicitur actorum poenitentia tactus
 esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitu-
 tem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὃν παρεκινδύνευσεν μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐνὶ
εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολὴν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5
τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δὲ τὰς τοῦ Μίδου
προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐπὶ προτιούσῃ
τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά
μοι δοκεῖ καὶ Ἰπολήψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Δια-
βολὴ, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ
καὶ παρακεκίνημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ
ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας
ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρούμενον τοὺς θεοὺς.
ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκῶς, καὶ
ἐρικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν
εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμε-
γέθη ἔχων) Περιηγήτερον τοῦ Μί-
δου τῇ ἀρχῇ κεχηρμένου, καὶ ὑπὲρ
τοῦ πάντα μαθάνειν πειθῆναι ἔχον-
τος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ,
ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχαίων,
ὡς ὅπου ἔχει ὁ Μίδας ὅτα· ἢ ὅτι μα-
κρὰ ὅτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα
γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ
ἔξω οὕτως εὐήκουστος, ὡς καὶ τῶν λα-
τῶν

θαύονταν φόβον αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas
aures habuisse afelli dicitur, quod
ut longas manus reges habere di-
cuntur, sic & longas aures. Vel
quod &c. Ita habent C. & G. Mul-
tas aures oculosque regibus tri-
buit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144
ed. Basf. Reitz.

Memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram
vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas
auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc
atcedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae;
Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab alte-
ra parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed
calidiuscula, & emota, ut quae furorem atque iram osten-
dat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem
quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testan-
temque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum
cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc
Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
 καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν· ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
 τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή
 τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς
 τις ἐσκέυασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
 Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
 πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
 προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
 6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
 ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
 χην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
 ὄρω τινὲ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
 γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρη-
 μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
 μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
 ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἱερμενεύς. V.

ὁμαρτοῦσαι. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια με-

3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀντὶ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantes-
 que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
 stagogus atque interpret imaginis, altera quidem Infidiarum
 quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
 quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
 tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
 omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
 suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
 etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
 quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
 lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
 dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
 ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
 nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἰτίος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀπ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀπ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκίμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8 καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥαδίον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὀμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μῆδεν πλεον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat iniustias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαστα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν,
 οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὖ-
 νοιαν ἴσῃ τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθῇ, πατέρου χείρων ἢ ἀμείνων Φα-
 νῆ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγάσαντο ἔσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 εἰποίμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέπομεν, ἀποσφραξάντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppleras? Extremæ id qui-
 dem iniuriæ, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, æqualemque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine metu dicere permittamus, quæ velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς, εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιοπιστοὶ δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, πικρὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφαῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὥς πολλῶν ὄντων ἐκ τῶ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι, ὅπερ ἐξ ἅπαντος ἡ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν.

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀπὸ τοῦ μηδὲν μέρος κατελεφύιας. V. Ἦτοι μὴ ἑτερορροπεῖς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀπὸ τῆς σολοικισμοῦ. V.

Πλουτάρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἀνατιμωμάτων (p. m. 1991.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μηδὲν (Plut. μηδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφαῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοιοῦτον inferit) τινὲς λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος, πῖρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐπετίσεν. ἦτοι (ὁ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρατὴν σας αὐτὸς ἀντέγραφε (Pl. ἀντέγραφε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς ταῦτο ποιεῖν δυνατοὺς μέν, ἐκίλευ παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς, καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράψαι, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur leges, cum iubeant sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverrat enim; puto, ille etiam; cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὥς
 μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσασ-
 θαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὕγιες τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν, ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθ' κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφύων. G. ibid. Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που
 ἐδ' ὃν φάσκεις, Λουκιανέ. V.

obiiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipiens. Etenim fiducia in dicendo expertus & meticulosus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro aliquando iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo est indicio, sapi nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quem admodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα παλὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακσιῶν καὶ διαβολῶν ὑποβέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλέςτερα, καὶ ζηλευτρίαι καὶ κοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξύ δεδράκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μαγαμαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνασθεὶς μέρος θείσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρωγαννίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑπασκαλίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέστυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπίμως ἐξέστυται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθῶνας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πᾶν ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ἐνὸς ἐνστάδιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκταν.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

τοιαῦτα (ἴσθαι ὁ μὲν χρηστὸς) Ὅσον τοῦτο ἔπος ἀληθέστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculiosiora, & maleficientiores obtreffationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque prius esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: florer contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur Homerica illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

- κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχέστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
φθόνου ἡμισυέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλῶν ἐστὶ τοῦτο,
ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πι-
θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν,
καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπὶ φθόνος ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶ-
ται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπο-
9 Κατίσχυς) Κατεδυσάσινι. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celer-
rimum & periculosissimum est delatio, quæ initium sumit
ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed mise-
riores longe tragicosque exitus, & multis refertos calami-
tatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque
simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte
multa, nec ingenio paucio, exquisitaque curâ indigens. Ne-
que enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam
ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorē
omnibus veritatem, nisi allectamenti plurimum, & proba-
bilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. De-
fertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est,
atque ob id ipsum eorum, quos post se relinquit, invidiæ
expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam ob-
staculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιορκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν. ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. καί κει γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὑσπληγγος, εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιδέμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκείνος, καὶ ἀναβλὸς ἀνταγωνιστὴς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐστράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ ταῦτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρόχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπᾶσθαι οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάβπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκιντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. γ. λ. φ. ἵσταῦθα μὲν καὶ μύσπα. G. τὴν ἀφειρητὴν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus curfor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum curforem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δαδαικόσι τι προσάψαι ἀπώδον, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὥς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

- 14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασί, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιθῶν ἐς αὐτήν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλ᾽ ἀηδής, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαί πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σαλεύκου Στρατονίχην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σαλεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχαρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' ἀλλοῦς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονώς τὸ θανάτῳ διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίχην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανία

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σαλεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παρατίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum asfingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar. calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum proditionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dunt componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquit, innoxia uxori tuae, & innoxia eam ingenuis: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu otioso amatorio. Et praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φροῆν,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακὸς σύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θείον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὠτὸς τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμένοντας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ο- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσέσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειον ἀνῆσαι. G.

luminae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, & *tra-*
duxit, & *immodulatos esse dixit*, & *male compositos*. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & negat providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quif-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐθεύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ἑωθεν ἐπινέ τε πάντων ὁρώτων, καὶ λαβὼν τάραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.

- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπάσῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριτρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντας πορφυροῦν. V.

Quo genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum summisset Hephæstionem. Cum enim decessisset Hephæstion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῶ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπιτελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασι, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γυγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεζέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημιζοντες. καὶ τέλος ἔβυσον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὦν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῦ ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὥς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεζέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λίοντα τὸν βασι-

λέα ὅτι ἐξέβαλκευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξῆλθεν ἐνδύπνια, ἅτε καὶ ἄλλοι, ἵνα μόνον εὐσεβισμοῖν φευδόμενοι. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione infomnia narrarent, præsentiæque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expertisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut

ἰὸν ἀπάντων θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαβέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 φον. ἀλλ' ἐκεῖν' αὖ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κωνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμοι, ἀλλ'
 ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαβρὸν αἰσθάνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum;
 & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Per-
 diccas, deietans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νόν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὃ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδένος ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδὴ
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἤτε ἀπάτη, 10
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ προσλυπάρησις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὕσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe visio animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel so-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 ἰΦαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν-
 ὁθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας
 ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα
 τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶ-
 τον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρ-
 χει, καὶ τὸ ἀψίχορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα
 τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα
 πάντες λαβρῶδ', καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μιστὰς
 ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργα-
 λισζομένους τὰ ἅτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
 22 ροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων
 συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἴ-
 μαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπα-
 ραταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ
 τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίχορον) Παρὰ ἄψ, ὃ σπ-
 μαίνει τὸ εὐθὺς, καὶ τὸ κέρως, ὃ
 εὐθέως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως
 πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα·
 οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ
 καθωμειλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρε-
 πὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ
 κοινὸν καὶ καθωμειλημένον. V. al-
 ter. (In ed. ad Λαβρῶδ' relatum,
 & post σχῆμα omnia omiſſa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem
 sunt ista. Intus vero proditores multae hostem adiuvant,
 quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni mo-
 do expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis
 amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere
 eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles
 auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo,
 universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicun-
 tur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quo-
 rum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam
 si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis
 mixti ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fue-
 rit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repel-
 lat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λαμένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
 πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
 ονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
 γνημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν
 Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
 καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηθρευμένος. ὁ δὲ, ἦν
 μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν,
 εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
 λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
 τοῦ Φίλου παρωχόμενος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
 νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν
 ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καί,
 ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεῖ τὴν ὀργὴν. οὐ δὲ ἐγὼ
 οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδαικόν-
 τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῦθος ἐν αὐ-
 τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἑτέρα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν,
 5 τὰ συνήθη) Πέπονθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχυτέρω ῥησὶ. Ἀλλ'-
 ἐγὼ, ὃ θεῖα δίκη, καὶ πάντα, εἰ
 θεῖα. G.

tur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, &, ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Qua sane re nihil equidem iniustus esse arbitror, aut fervilius, commorso labio, clanculum alere bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπεὶ δὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολαὶ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσai. καὶ ἐνίστε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσεται τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόβι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις Οἶον ἡδὺ πνίεις, Λουκιανέ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύαν. V.

10 Οἷς αὐτὸς ἢ Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὃ ἱερμνέῦ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πίπτοντι εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα Ἀντιαν. ὥς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτὸς. οὐ πολλὸν δὲ τὸ ἐν μίση διάφορον. V.

store testum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ira afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicis-simos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ira criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο. Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25 μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδίκημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν- 26 τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ραδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ- μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε Βελλερο- Φόντην,

Ὅς μ' ἔβλεπεν Φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ. αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε- φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχὼν, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάττανε) Γραι. κάκτανε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didicerunt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria affecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere & sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum iuvenculae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tulisset. Et parum absuit, quin in certamine cum chimaera periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καίκεῖν τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδέν, ὡς θεοὶ, οὐδέν ἀνόσιον εἰργασμέ-
 27 νον. Ναὶ, φησὶ τις. ἀλλ' ἀξιοπίστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἄνθρωπος, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἔχον προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιο-
 28 τερὸς; ἀλλ' ὅμως καίκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, ἧς φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
- 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος, ὁ συνετάτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φρόνου φαίνεται συνε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένος)
 Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκτισ-
 μένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
 ρούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰεὶ Θε-
 μιτοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν

αὐτῷ πρσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστεί-
 δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων,
 Θεμιστοκλείς, τὴν ἔχθραν ἀπολί-
 πωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὸν
 ἐπακύντες ἀναληφόμεθα. V.

ris infidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque familia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraffer. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concitavit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bilem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
 τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκός· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ὀν-
 θρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὰν 29
 Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
 βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
 προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
 τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώρι-
 μα. Τί οὖν χρήναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
 ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
 ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξαστο, παραπλέειν κελεύ-
 σας τὰς ὀλεθρίας ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονάς, καὶ
 ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταν-
 νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
 βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησι Ὅμη-
 ρος. V. (v. Odyss. M.)
 ἠνίξαστο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
 περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

infidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
 confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
 tem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus
 omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
 mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
 fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
 ctorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
 mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
 ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
 veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
 Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
 niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
 nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
 sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
 rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

- μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνερωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσω γάρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεύειν ἁλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξετάσιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον,
 καὶ ἐν Φανερώῳ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν εὖτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

admissione, atque assumat, mala autem excludat repellatque. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi fervare, suamque sibi invidiam delatori reddere, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, & non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοια, καὶ τὸ ἐν σκοτῶ
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὥς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἵχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χάραν οὐκ ἔχρουσα, ὥς ἂν πεφω-
 τισμένῶν τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 sane fuga praeceptum in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸννομα τὴν Ἀποφράδα, παντί
 σου δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν Φω-
 νὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὁμοίος
 εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
 τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκουος ἦσθα
 τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βού-
 λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
 λόχου ἐκεῖνο ἥδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συν-
 εἴληφας· εἴπερ τινὰ πειρητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
 ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
 δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
 καλοῦμεν τὰς σισημειωμένας. παρ-
 ἔχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
 δε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
 καύργους καταδικαζομένους ἐξῆφι-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς
 τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν
 αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σισημειωμένων πυ-
 λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
 ἄλλοις πολίταις, ἅς τινες ἐκάλουν
 ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
 porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

V ERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
 phras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc
 ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
 te Apophradi, *hoc est*, *atro diei* similem? (Memini enim
 profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino
 nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid tibi
 velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
 chi dicam, *Cicadam alisprehendisti!* si quidem iamborum
 quendam poetam nosti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάρμον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ρησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίξειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χα-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχί-
 λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης ὁ-
 πόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει-
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

8 Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igitur,
 cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam alaprehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
 cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
 bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novī sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi infunt,

καὶ ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοβέν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀνθαρος μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαντα αὐτοῖς σονθήης γενόμενος. οὐτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodœcides, & Lycambus, & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scythae, ruditaris omnium rerum convincereris, qui communia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque & principium praeberes contra te scribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu atque interdum perpetras. Quamquam vanum fortasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensione fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat volvere talia, cum semel iis assueverit; neque puto quem-

ὄντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρω-
πος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ
ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δέ τις τοῦ ἀποδύσσοτος τὴν
λεοντῆν, ὥς Φανερός γένοιο, καυθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα
ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἤκοι, ἢ ἐς τοσούτον Κυ-
μαῖος εἴη, ὥς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὕβρι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμένοντας ὀγκωμένου προσέτι
ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ
πολλάκις κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις
ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην
Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκείνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς
ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν,
ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης
οὗτος λαιδερεῖται αἰ γυναιξὶ συνῶν,
κίθαρωδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀρι-
φράδης ἐστὶ μὲν ποιηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο
μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον
ποιηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσθίμην οὐ-
δὲ πανπόνυρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύ-
ρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰ-
σχρῶς ᾄδον. τουτέστι τὸ αἰδεῖν τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφρά-
δης γε Πολύμητος καὶ Οἰάνηχος
ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμήστεια καὶ
αὐτὴ καμωδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.
εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἀνδρα καὶ σφοδρά
φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ
πίνται ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀρί-
φραδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque fe-
nex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita
obscurus impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi de-
trahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cuma-
nus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asi-
norum te omnium esse insolentissimum, neque exspectet,
dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam
eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra
Sybaritam Mifthonem, supra Chium illum Bastam, illum
similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obso-
leta dicere videat, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐδελῆσειεν ἡμῖν προεισελθῶν οὗτος διηγῆσθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὥς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἰλεῶς ἅπθῃ ἐκποδὼν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε μιμησόμεθα.

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς ἀφικνουμένων. V.
 13 Βδελυρία) Διςχροποία. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum fane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ὧς Φίλτατε Ἐλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ γὰρ ἄξιον Θεῷ ἔντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὃ πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὃ Πυθαγόρας καλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς Βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν πτερῶν. βουλούμενος δὴ μὴ ἑῷ δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτῷ) Ματαιῶς. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἦτοι σχῆδι

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος.

λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglegat nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse distiterat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάντῃ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὥρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λελήθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγινώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβόησε. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praefens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐφ' οὕτω περιφανεί, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, Θρηῖνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καθαρίζειν πειρώμενον ὀρών, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἑναγχος. Ἐνθένδ' ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἀρχαίον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσίόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμωσει) Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν) G.

psit. Quī enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quī, inquam? Est autem alioqui risus impudens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae infitium, illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum, illum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius

Lucian. Vol. VIII.

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) "Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θέαμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὥς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνὴν ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελήθει δὲ καὶ αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαίδευ-

15 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi-
des: οἱ δ' ὥς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά-

την ὅσα, ἥτοι τὴν ὑπερίχουσαι, τὴν
βασίλεικην. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditis contra se indicium proferre. Hac

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν αἰοδιμον σοφιστήν τὰ κριὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδοῖεν. ταῦτα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα 10 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῃ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοὶ ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11 πω' περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοὶ

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κε-
κρυμμένα μὲν, ἀληθὴ δέ. G. (Cor-
rupte scriptum erat κεκρυμένα)

16 Καὶ Γενετυλλίδαν) Εἰς ἀφρο-
δίσια σχῆψαι βουλόμενος τὸν κακο-
δαίμονα τούτον, τοῖς ταιούτοις αὐ-

igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me ad vos praemisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Graecorum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice & Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fastigium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragicodas conduxeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista nondum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, quae

μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ ἀπο-
 Φράς; ἢ Δί; οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πό-
 θεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρα-
 κας, ἢ Σκυθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα
 τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθὺς, καὶ ἐξεκῆ-
 ρυζας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
 βαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀτ-
 τικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχωρίον, ὥς
 τοῦτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰ-
 δότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα,
 ξένους ἀποφῆναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ
 τὴν ἀποφράδα δεΐξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστὶν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ
 ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀραῖσαι δίδυται, ἃ
 προδῆλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης
 εἰσὶν ἐπίθετα. V. Γενετυλλίς δαι-
 μων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως
 αἰτίος· ob quod & appellata sic. οἱ
 δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν το-
 κητῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσιν. Ἀρίσθωρ. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ
 πότνηαι Τειτυλλίδες, καὶ Σηλυ-
 δριᾶδες καὶ κατεγλωττισμένοι, καὶ
 μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἥτοι ἡ Ἀ-
 φροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

11 Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐπὶχοῦς.
 G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Aprophradis* nomen
 visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium;
 sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut
 Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nos enim
 Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor,
 & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior.
 Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium
 sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia,
 dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem pereгри-
 nos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Aprophra-
 da* demonstrates non domesticam esse indigenamque Atticae.
 Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui ho-
 mines, appellant. *Aprophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτὸν, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐταῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσάγωγίμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
 ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτοὺς καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀκαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἀνδρὰ μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati proeliis, deinde dies hocce, quibus talia illis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intempestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere senem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, noverit. Nimirum, dicas forte, hoc est solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores, condonandum fuerit, quae extra communem quasi

ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ἅπα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἤμαρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἠδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

παράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλ-
 λὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσῶς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στήθῃ. καίτοι,
 ὅστις γέρων ᾶν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὥς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσῃ. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὥς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6' Αφῆλιξ) Πρεσβύτες. V. 10' Ητιάζω) Ἐμίμφον. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos ieco-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θερυβώδης ῥήτωρ ὦν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κακείνους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καί μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χαλούς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἰδοίμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνούχον ἰδοί, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανερχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκεῖνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῶν τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quandam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut fimiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἰ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονον-
ουχὶ τοῦνοματῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ Φύ-
γη, μὴδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέραι; Ἀλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιαι, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
δα τὴν σὴν, ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμύσει χωρή-
σειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τέγοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
φαι. Ἀριστοφάνης Πλούτα, ὃ τύμ-
πανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύ-
φων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν
κλοιὸν, οἱ δὲ καλοῖον ὀνομάζουσιν.
ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων
τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμός ἐπὶ
τῶν τιμαριῶν. Ἀρχιλοχὸς δὲ, ἀντὶ

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλεθρίου. εἴρηται κύ-
φων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
σμίους κύφειν. ἐὰν δὲ τις προσυπό-
μιτος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' εὐδὴν
ποιήσεται, διδόντων ἐν κύφῳι πρὸς
τῷ ἀρχαίῳ ἡμερῶν κ', ἐπιρρώμενος
μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ
μελίτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ
δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ χρημῶν
ᾧδίσσασθαι, πολλὰν γυναικεῖαν περι-
βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipse
re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suo-
rum operum appellatum, impostorem, praestigiatores,
periurum, perneciem, carcerem, barathrum, non fugiāt?
non atro hunc diei compareret? Verum nonne talis tu es?
Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
tum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi
fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si
verò manum conferere velis, ac negare, te talem esse: qui-
bus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσεν. Κακεί-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀ πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τοῦνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιῶν, ἤδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθύς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νίου ἔργα ποιεῖ, κινεῖται, κατὰ τολμῆ, ἔγκου-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκείνο πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20 τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπίως) Διογύτους. V.

regione verfaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima & maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, & verfari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἷσθα ὅτι καὶ
 21 ποιεῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ. Ἀλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄβλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεί-
 νῃ ἐπιμανέστερα, καὶ τοῦνομα ἐπὶ ταῦτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρνῳ γιγνομένῳ μηδεὶ τοιαῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt, ac
 te conquiscentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebriras, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκείνος
 τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶεις; ἐπίστευσεν ὥν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὰ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάρσιόν γε, ὥς Φασι, περινεγκῶν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαιὰ μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 12
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐκ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκείνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαβες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀναμάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Δίῳ, καὶ Φι-

15 Παρὰ πόδα.) Ἑγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρην, καὶ τοὺς ὁμιλήτας, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξι-
 κακεῖ· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσ-
 κληθεῖς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἐτι εὐχομένου; πόσων περιρραντηρίων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδὼς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖν ἂν· σὲ δὲ οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos fatis erat illa sola oris tui mala exhaustire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Arophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρέϊν, καὶ Ἀ-
 θηνιῶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶν, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφεν-
 δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λό-
 γιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα
 τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέ-
 μων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀρα-
 χνίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ
 χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια.
 Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25
 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσάμενη (ῥῶμεν γὰρ
 οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι;
 λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον
 παραλαβοῦσα, καὶ βίου δέομενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς
 θεάτροις εὐδοκμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆον, νῦν δὲ Μη-
 τίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦ-
 τα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῶ χρόνῳ
 ἔβοσκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλατρίους τούτους λόγους ὑπο-

cufavit, cum verbicrepos diceres, & morefuiles, & vocime-
 iiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse,
 & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum ho-
 minem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte la-
 lemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranea-
 rum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae
 manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero
 in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vo-
 cato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum
 contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem &
 omnium inopem cum accepiſſem, & victus indigum, primo in
 theatris ut floreret effeci, quae modo Nimum te, modo Metio-
 chum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea sylla-
 bas colligere docentem pueros diu alui, iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοῖνυν τηλικούτου ἔχων
 ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχιστά, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιπορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμμεῖν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως
 ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαι-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὥς ὥφελε καί με τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλώτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδεδουκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ
 γλώττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πῶγωνος

*orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliaui. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obuiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decreuisti: meque tanquam alienam contu-
 meliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque uinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exse-
 cet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem su-
 mens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam.*

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑναγχος εἴρηται
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ
 τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅποσας κατὰ ἔθνη προσεῖληφας. ὁ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδὸδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, Φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἔνυττε μεταξύ· ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν Φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expo-
 lantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere, cum in
 nautam quendam, de his, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει
γὰρ καί κινου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
τοῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ υπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σέ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κινου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνθερεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι

9 Βινητιῶν) Συνουσιάζων.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem in-
fami*um] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, yah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebruius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηνῶς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάβον. μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
 σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσοῦτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κεῖνα λέγωσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινεί-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνῃ ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν σὺ μεμ-
 πτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνιτίδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζικῷ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη.

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignores, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον. Εἴτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾶς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγεσθαι θυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὥς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα Φάναϊ, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προῦχούσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαίνῳσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχρον ἄψας ἐξήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνησθαι ἄξιον, ἢ μόνον ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἴτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικάραν) Τρικάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινι τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἴπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μὴδὲ ἡ εὐθεία θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀέτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐτῇ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μυρίων, προὐκλως βάρβαρον οὐκὼν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ἀσάφτως δὲ σφαιροὶ καὶ τὸ ἀντιμῆμα. τίς γὰρ

miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres ptoechos pro gladio tridentem poscat?* aut ut Theopompium de Tricarano iudicantem dicat, *tricusspide oratione destruxisse eminentes urbes:* & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graeciam,* & esse in dicendo *Cerberum?* Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem quendam, puto, perditum:* & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis, puto, & duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit, aiebas,*

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκός, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὔμεν οὖν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀννημία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι οὐνεῖδίσαιμι.

συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρκησεν, ἥ

χρεία τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον τοῦ νῦν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπὶ χίω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύστονον, ἅφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθεῖν. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι πετόμενον τινὰ διώκεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθεῖν ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνοῖν) Τριῶν μηνοῖν προδήλας βάρβαρον, δυῖκού τοῦ τριῶν ἐπαγμίνου. ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀννημία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ μὴδὲν πλέον

τοῦ νῦν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἵν' εἴη πέταμαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἅφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθεῖν, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ δαι πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαι πετόμενον τινὰ διώκεις; οὐ μὲν πέταμαι, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλοσίως τῷ ἵσταμαι, V.

5 Ἐκχύνω) Καὶ ἀδιόρθωτον χύνα (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπεννεύσαν. V.

Ἄτερον *pauperum* [*alterum*, τὸν ἕτερον]. *Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, Non ita volebam, dicebas, sed interfecit ἄτερον.* Omitto antiqua illa τριῶν μηνοῖν, [*trium duorum mensium*] & ἀννημία, [*pro νιννημία, tranquillitas a ventis*] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Θόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυρίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἰ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστεῖως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην αἰσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβυτοῦ χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροικῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. αὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσατο.

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium humile exercent. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corui] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκείνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαζ Φιλικῆς παραινέσεως ἡρξάμην, καὶ κείνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιτταῖσθαι μόνον ἐκείνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπεύειν· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθάραι, καὶ λείαι, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μὴδὲ ὀραῖσθαι θέμις; ἐκείνῳ σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μὴκέτι μελαινέσθαι, ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδου δὲ αὐτῶν πρὸς Διός, καὶν τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἅπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eosdem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [obscenum, detestabile] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, canis, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel haecenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus *hoc potes*, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdum enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τό γε ἔμὸν αὐτοῦ ἑλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθαι ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνη φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περιχειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἦν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρουν ὁ δὲος, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παραχούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία ἔρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσσῆδες εἶναι τὴν Καμαρίνην, οὗ τοὺς κλάδους διασσεύοντες ἀνδίστητον ὄζον. V.

5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

πανούργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὥσπερ εἰς ἄλευρον τοῖς κακοῖς συταλλισμῖνις, καὶ συντετριμμένος. γυνὴ δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνιδότου μισαντίας ὥσπερ ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inserit τῷ γλωσσαιγίῳ, & pro πάσχων habet παθόν. At πάσχειν etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, detestabilemque totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, & ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων στομμάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχίας γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγὴ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ ἠΐξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαδέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμήσαι, καὶ ἑλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

Ι Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
"Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρὰς ἠρώσθησεν, ὥς
φασιν Ἀρριανός. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυνευροῦντα τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαί-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχερόν-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cur-
cium super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε R G O Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κω-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἄμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιούσιν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενούσιν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ιδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι, καὶ κατ'
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὀρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομείναι ἄφωνος θεατρῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν. Ἡ δὲ
 ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπλήχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἑπαινοῦ καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἰκῶν ὁ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἑπαινοῦ καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis
 percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
 sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
 tione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus mo-
 do conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
 cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
 lius compareret, ut qui nihil in terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere in eo, &, convocatis praestantif-
 simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
 inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
 cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
 apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
 antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
 ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὰν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτὰ οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαί ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημναῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεχξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4 τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῶ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὅψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis redens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibi-
 rum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem
 putant, virginem quandam esse, quae canentibus respon-
 deat clamantibusve, in medijs alicubi praeruptis habitan-
 tem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi;
 cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad
 orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fe-
 re enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam ani-
 mum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem
 deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu ar-
 morum auditum esse impetum contra Phryges, & cum ten-
 tandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alarum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφύης, καὶ πόα εὐβαλῆς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληφόμενας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέραν ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους, συνε-
σόμενας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἴωμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὲν οὐ
κατὰ γε σκίαν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῇν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephalii filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc *diversorium*, etiamsi re-
lieta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θεῖμα, πλοῦτος μόνον, καὶ Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμῶς προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιούντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοὶ εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφροῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς) Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arfacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exalta est*, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad sa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν Φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ἅτοι ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἡ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo posita templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 menfurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vestī pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μέναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγούνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ Φαινοτάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ γε σῶφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὀροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν

2 Ἡγούν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἴσσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
cessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque
nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσόν, εὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος ἕνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἠδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαῦδε, Ὅμηρου τινὸς δεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργές ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἔαρος ὅψει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖ-
 να μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τοῦτ' ὅτι τὸ ἔαρ αἰόδιον, καὶ ὁ λει-
 μῶν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφὰς φησιν, ἥτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθρώπων καὶ φυτῶν μιμήματα εἵργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quen-
 dam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratationemque, & veritatem, adspectui veris, & prato
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἥδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖ καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὄν ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὀρώμενων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέκοντος τῷ
 ποδῇ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χρῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταῦς, 11
 ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 currat per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine cerrat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colorib-
 usque purioribus; ipse quoque passis pennis ac foli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos iridem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλ-
 λαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων,
 καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας
 εἶδος τρεπομένων. πᾶσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύ-
 κλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινος ἑκα-
 στον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλί-
 ναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
 αυγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσ-
 12 μίται πρὸς τὸ Φῶς ἡ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ
 θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν
 ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἴ-
 πω· ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad
 certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & cir-
 cumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam
 agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus sub-
 inde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus,
 atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxi-
 me hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet
 pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam cir-
 cuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo incli-
 nante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splen-
 dor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque
 alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum
 etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam,
 cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nosis;
 cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi
 imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούΦως ἐπουριάζουσαν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηγάς τε καὶ λειῶς ἐπ' αἰκρῶν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικράν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς Φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἐτερος δὲ τις οὐκ 14
ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν Φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων)
Ὡς καινὰί σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανέ; V.

9 Ἀπὸ ἰγγος) Ex Theocrito:
ἰγγὲς ἔλκε τὴν τῆτον ἐμὴν ποτὶ δῶμα
τὸν ἀνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plaustum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiamsi ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumperé dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τὸναντίον
 ἀπερβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες τοῖνυν δικασταί, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παρελελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεῖα δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator,*
Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut

καὶ μοὶ ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ γὰρ οὖν καὶ γυναῖξί καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἕς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπῃ τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινέειν ἢ χρῶαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἕς τὴν σαροῶ, ἢ τὸν σμάραγγον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὰ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε αἰχθοίτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινέειν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς παιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύσι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ex similitudine utar, permittite. Ato enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Deluescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχῇ ἐντι
οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ
ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ
σάλπιγγ' ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευ-
στάς ἢ θάλαττα, ὁπότεν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν
τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἦττον. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ
ἀντιδίκος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα,
καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἑμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον
ποιεῖ. ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν δια-
ταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀ-
πάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους
φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτος γε ὁ φα-
νερῶτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς,
ἔπειτα φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς
ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ
τοῦ Ὀμήρου ρήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ρήτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεωρεῖ-
θαῖντος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὡς δὴ, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco
dicentis. Resonat enim, & reclamat, & contra dicit, aut potius
occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una cu-
pant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum
accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad si-
lentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod di-
cebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacrior-
em reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit
enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum
cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non
similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis depre-
hendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat
ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc
ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰσθρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικᾶσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον Φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμωρότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς Φροντίδος
 τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὅψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἑώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον εἶναι αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοῖ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκρατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φῆμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 φίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεῖς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκρόασεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φῆμ.,) Ὅνόματα μουσικῶν τε καὶ μελοῦν. G.

*habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se affi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiat. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni-*

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

- 19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχυρὸς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεῖς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσai τοῖς αἰσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ πού τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν, εὐδὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφάνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω· καὶ γὰρ ἐκεῖνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

II Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ στῶσαι οἰοῦνται ἀπελθόντες τοὺς ἀν-
Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἔξι- δράμους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenum etiam fabula, cum aliter Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praeternavigavit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδὸν ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 οῖ, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν τῶ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν φράσασα ταῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως ἅμαχόν τι
 ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσέθεν· καί πε-
 ς δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δέξασθε δὲ αὐτὸν, ἴαστι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεῖα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυβέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὅσα γὰρ τυγχάνει ἑόντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἅ φησιν, ὡς
 τὰ πρῶτα τῇ ὀφει ἀπεδόδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc lusciniā & cygnū canere iubeat, hinc in-
ter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
invisum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
iam dicat testimonium. Patiimini autem illum Ionice vobiscum pro
more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰὲ παρυσταῖσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ μετὰ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκρῆδες, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαίτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσασθε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adflans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quí igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditius spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis ea respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμι- 22
 κται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte, qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines constitutare. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex: pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e scopulo; & ausum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu speciem belluae. Atque haec quidem irruiit spinis horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem obviat, dextra ferit gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia tabula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βασιλεία, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη Φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ

24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο Θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μεϊράκιον ὠραῖον, ἐρωτικὴ τις παιδιὰ· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρᾳ καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστῶς μειδιᾷ, τερπόμενος ἁμφοῖν, καὶ τῷ παι-

25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ ταύτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ
 ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖ σκέ-
 πουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ
 δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
 Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
 ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος, 26
 Ἀθηναῖς ναὸς πεποίηται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχή-
 μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
 σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖ, 27
 οὐ λίθος αὐτῇ γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐ-
 τὴν διάκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διάξεως Ἐριχθό-
 νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. 28
 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ
 σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
 Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος
 Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ
 6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

*iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Me-
 dusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille
 pereggit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam
 Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti con-
 staret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e
 regione ianuae aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
 more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea
 bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem,
 sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se
 subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem:
 hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque
 Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.
 Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere*

- θέλων· πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ Φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ἰστοῖται
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀθλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδοῦτε· καὶ ταῦτα ὀρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁράτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

*cum Atridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfectorum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agitans.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista per-
 fectus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-*

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσησθε, καὶ ὥς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖν οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ἧ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*varium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueritis; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiam si non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι

1 Ο Ν Α Ρ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελεύ-
 σθεις προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλας
 μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς Φίλοις, ὅτε ἐτίθεσθ
 τῷ δευτέρῳ σου παιδί τοῦνομα συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
 τίνας ὁ Θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
 βίους, τότε μὲν ἠϋζάμην τοῖς Θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
 βιάσθαι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμ-
 φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
 2 Θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
 εἰκὸς εἶναι τοὺς Θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
 προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
 3 Συμβαλεῖν) Διακρίνας, νοῦσας. V.

L O N G A E V I.

S O M N I O monitus hoc facere, o Quintille clarissime,
 munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam*, quod
 olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac nar-
 ravi amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Lon-
 gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
 nuncupavi, ut quam longissime. & tu vivas, & tui filii;
 utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
 praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
 quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
 Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
 ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
 haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσικωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γεγεβλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί-
σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρα διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκ-
ιστον βιῶναι. Καὶ γένῃ δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalitiorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dictum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ-
 ματεῖς, Ἀσσυρίαν δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
 θων Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
 βῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
 γοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
 ρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χα-
 ρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
 παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διατρώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
 5 βέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιότατα, ὥσπερ
 Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν
 τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος προσ-
 τιθέντες, αἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ
 ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα
 καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους
 ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνω

memorantur autem genera quoque hominum integra lon-
 gaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui
 sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui
 interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brach-
 manes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui di-
 cuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis,
 apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiisque, &
 Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exerci-
 tium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam
 vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres refe-
 runt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius lon-
 gae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii
 vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam
 gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos
 vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτων χρωμένους, ὡς ὀξυδερκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή- 6
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. Ἀλ-
 λὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἁμΦω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παρὰσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδείοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς
 καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτῃ μεγάλου Θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελευτάτῃν ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην, τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 fus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuiam vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μα-
 κρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος
 Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων,
 καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς,
 ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ
 Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγ-
 δοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ
 ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ
 Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασι-
 λεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς
 μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκά-
 στου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς
 εἰς μῆκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσ-
 θεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-
 9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀντὶ τοῦ βῖωσαι. Participium pro in-
 finitivo. G.

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, se-
 nectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque
 aemularus eos, longissimam pariter atque saluberrimam ti-
 bi vitam *eadem servata* victus ratione paraveris. Pompilius
 Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa
 Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse
 memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, su-
 pra octoginta inidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ul-
 timus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra
 nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos
 etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuius-
 que studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos,
 qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam;

πτον βιάσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστετέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἐσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε καὶ λυπαρόν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἐαυτοῦ εἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθῶνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Συκελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενηκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem pervenias terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tarteffiorum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά Φησι
 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἐνός καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατεύμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοή-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός Φησι Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱῶνός δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθαλμοῦ, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μηδῖός
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἴστί. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλληνα ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἴστί,
 ἴστί. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dyllis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philipppum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysi-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coelitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iq:

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἑτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν, ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλαδέλφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno succēssit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων μαθὼν δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 Φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνή-
 μων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δεῖνων ἱστορεῖ, τεσσάρων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδελφου Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σιναρβοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16 πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ξηνοδοχηθεὶς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perfārum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, infidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogefimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦπταν ἐΦάνη· ὥς δὲ εἴρωα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βίους ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονῶς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πῶς καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονῶς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Afander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesus, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικός, ὡς Φησιν Ἀριστοῦζενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δέ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακός, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἐξῆσεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἰκαδὲ, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεΐλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμματέων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξίουσι οἱ Φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρχελάου δὲ τοῦ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἐν καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum; inedia vitam finivisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a fodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

- Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ 21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσεὺς πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσεὺς δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἑκάστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ 22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta : Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta : Chrysippus unum & octoginta : Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta : Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta : Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta : Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσαράων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν παλέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησέν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδένος γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλιπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἕξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbicus octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum naetus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισσηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνεήκοντα. 23 Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως, καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνεήκοντα καὶ ἐξ ἑτῶν γεγωνῶς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγωνῶς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειας μάχῃ νενικημένους, ποττιώμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων,

Σιδωνίον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον· Ἀπολλόδαμος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποττιώμενος) Ἀντίμενος, ποττιῶμαι τὸ δυσφορεῖν, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἰκετεύω. V.

obit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicrates, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo & centum. Abstinencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conviviiis passus sit auferri. Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita discessit. Apollodorus Pergameus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάτκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτά τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ αἰδοζὸς ῥήτωρ, ἔτη ἐνεήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24 ποιός, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνεήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐκδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταληφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μαυρίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25 ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνεήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θρασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. Sophocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est, quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-te filio sub finem vitae accusatus demenitiae, recitavit iudicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cratinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit, cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus, decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asinum paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, κάλεσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶ καὶ
 ἀβρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνεήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὕ-
 27 πὲρ τὰ ἐνεήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱεράτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque servo cum multo *iidem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stesichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaëus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

4 **Ο**ΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει προτε- 1
 ρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεῶν ἡδονῆς,
 ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. 2 **Ο**στις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 *Οτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πόδοτον ὃν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

SU A cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutrit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρή τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ἀνῶν ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἶρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπρύτεραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δέ-
 κακοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαῖος, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός,
 ἕτερον ἂν στερῆσαι νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προστέμουσι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

us fit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est;
 aegre fuisse laturnm, si mediocrem magis patriam fortit-
 us esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

ἑαυτῆς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁ Φαλμῶν
 ἔχειν. Πατρίδας τὰν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4.
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατὸς οἰκειότερον. εἰ δὲ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα
 προτιμήσῃ. καὶ γὰρ ὁ πατήρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι Θεῶν πατέρων πρόεισιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ Θεοὶ πατρίσι, καὶ ὅ
 πάντα μὲν, ὡς εἰκός, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι Θεῶν πατρίδες, καὶ
 κῆσοι Θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενέσεις Θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς Θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. *Itaque* & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore. insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δε θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 7 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρίῳνα,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τῆς αὐτῆς ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν. Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam fortis-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis* quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰς νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡς δὲ οὐδεὶς οὕτως 8 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγούντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἢ πατρίσ' οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἀν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τὸς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτήσιν, ἢ διὰ τιμῆς δοῦσαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπει-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπείγομένους, ὡς
 οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειζομένους τὰ αὐτῶν κα-
 λά. καὶ τοσαύτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέ-
 σθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν Φαίνεται μειζόνων παρ'
 9 ἄλλοις ἡξιωμένος. Ποθεῖν μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς
 δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις
 μέτεστι, τοσαύτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πα-
 τρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ
 εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν
 ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
 βηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ
 τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι.
 10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ
 τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀλη-
 θῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ
 μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθ' ὅπερ νόθοι, ραδίως ποιοῦνται
 τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obrigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. D durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
γην ἔχωσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
ἐτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
φυτοῖς παντοδαποῖς διελημμένους, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
Φον ὑπεραρῶντες, καὶ κουροτρόΦαν ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ- 11
δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ δεδομένην ἀθανασία οὐ προσή-
σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάΦον· καὶ ὁ τῆς
πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ 12
πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοβέτας ἰδοί

11 Σπύδην) De Ulyffe. G.

necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
virtutem commendent, laudes certe non defunt illis, qui-
bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὥς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαῖς τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὥς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exsilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πε-
 δινὴ ἀπάσα, οὐ χλόην, οὐ πόναν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴπου ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο; καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἀφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ αἶρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἀβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tennes reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντας
 τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὰ πολὺ τοῦ καύματος σβε-
 σθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθεῖν, καὶ ἀμηνέπη βατὰ
 γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρου-
 θῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα,
 καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνον διαρκεῖ πρὸς τὸ
 δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ
 πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁμῶς οἱ Γαράμαντες ἐπει-
 δὲν τὰ σιτία καταναλώσασιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο,
 ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴσω
 ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται
 μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφουκτα γὰρ ἐστίν, ἣν ὁ ἡλῖος ἀνα-
 σπάσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χάραν,
 ὑπερζέσῃ, ἀκραιότεραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
 πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην τροφὴ γὰρ αὕτη τῶν
 16 Τροφὴ) Ὡς περ γὰρ τις τρεῖς ὑγρῶν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἄτα
 φλ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγενιστότερον μᾶλλον κρατεῖται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato
 tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exsting-
 uita est, & conspersa arena, itineris copia utcumque con-
 tingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marino-
 rum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se
 non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a
 multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, con-
 sumptis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur,
 veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel diffici-
 lem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retiā
 deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ullā
 superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore,
 exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios
 jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλος, 3
τὸ δῖψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἥττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δοῖται τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Οὐσαλλοί,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ μα-
ραίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναι-
ρούσα τὸ ὡς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμὸν.
ἀλλ' γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὰ μὲν ἡ
ὕγρότης ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπεν-
δύσσει, ὡς οἷα τριφύουσα τῷ θερμῷ.

τίλος δὲ ἔκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ παρα-
θραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὴ τὸ θερμὸν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πᾶ-
σχειν δοκεῖ. ἀποπον τ' ἡδὴ κικρατη-
κεῖται τῶν τίως ἐνίκμων τόπων. Μ.

alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo ~~as~~erfantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraestae, & ~~hup~~restae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [in cauda] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, quae
sunt locustis, & cicadis, & vespertilionibus alae. Id ga-

- ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὃν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχέονη
 ὁμοίος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πύμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὥσπερ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχεις, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεन्नύοι.
 5 Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὄξυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunitissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 & ut ardeant *morfi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis porum appetunt, ~~nam~~ loque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxiseris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo exstinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλείστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 ποιητότα εἶδον. μηδὲ, ὡς θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δὲ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὶ τῶν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὗ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφυστάναί, δηλοῦσαν τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολλάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρῦόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πῖοι δῆθεν· τὸ Θηρίον
 δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειραῖσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi fodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουβῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. γεγράσθαι δὲ πρὸς τοῦτίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάγταλον αἰδοπος ἰοῦ

Μηδὰ μὰ κοιμίσαι διψαλέην ὁδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πῖθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκείνων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεβείη, καὶ πῖλοι γίγνονται δύο ἐκ τοῦ ὠῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκ-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοῖνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα, καὶ οὐ φευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

dia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alia versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed evacuatis etiam utuntur in supellestile, & pocula sibi inde faciunt, cum fingere de luto non possint, quod mera arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασθαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθετε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσαύτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δῆψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ται, ἢ οὕτως] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ-
πετῶν γεγίνηται μοι. δυσχερίστι-

ρον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσχετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: &, cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiat, & nunquam fatietur. Haec, ita me Iuppiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poetam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem Iovem rogo, nolite offendi transumta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω δειδῷ τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῶ
δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεὶς τῷ κρουνῶ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χρηότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν ὥς διψοὺς γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinget, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, ¹ καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ἰσθὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις καὶ ὕμνοίς τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήσας· θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

¹ ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἰδοῦ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀρχινοίας. G. 4 Ἐνθα) Θεῶν πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfectè omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amorem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον
 δέ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν
 δωρεαῖς μᾶλλον εἰκὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων
 προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέ-
 ρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως
 ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
 χόντες, ὅμως προειδέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς
 2 θεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν
 μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πι-
 κρόν εἶπῃ, [σὺχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ
 τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσ-
 περ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ
 κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς
 θεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολ-
 λά, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδας

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque re-
 rum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo uti-
 lius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane
 non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita,
 nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel
 Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non conse-
 cuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere
 consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum crimi-
 num in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim,
 quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non
 promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut
 illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque absconditum servas munus, non im-
 pertiens illud indigentibus: aut, scripta quidem tibi sunt
 etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταρμευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
 ἐκεῖνα μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαμεν ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
 σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑπόσχομεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ
 ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσασαντο τὴν ὑπόσχεσιν λέγω, δὲ τὴν
 τῶν μελλόντων γνῶσιν, καὶ ταῦτα πρῶτα αὐτὴν ἐν ταῖς
 ἐπεὶ ὑπόσχημένοι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
 σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάλοισι τίς ἂν; πρέπον γὰρ ἂν,
 ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες εἰῶν εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῶν τοῖς
 φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
 ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ Βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπακρι- 4
 σιν ἀπακρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
 ἔρραψαμένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
 σῶν, καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
 εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρὸν τινα) Ὑπέρβουσι
 τοῦ εἰς ὄντινα ἄλλοι καιρὸν, ἵνα
 περικαλλῇ τὸν λόγον ποιῇ, ὡς ἐν
 τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπότε

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἑν ἄλλο
 ὑπερβάντες εἰπῶσιν, εἰτε χρὴ Ἐρμο-
 γένει πιστεύειν. V.

11 Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἂν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
 ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, dño tibi
 praeſtare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
 ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
 quor, revocasse, cum tamen prius illam in versu pollici-
 tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesioſe, quam ab
 ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
 dum ipsi Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nobis
 enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
 gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
 confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proinde
 de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἡπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ ἢ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως ὁρόμῳ παραρρῦεν λάβη, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λείψαντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμίλγειν, καὶ βδάλλειν τὸ ἀμολγεῖν. V.

Ascendam : me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, causam dicere merito : Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac rotunda, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχου τοῦ ἐμοῦ Ὅμηρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα
διεξιώντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
εὗτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλέμων ἀποξύσματα ἢ
σκύλοποι, ἢ ἐπιχειργασίαι τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὴν
εὐθείας ὀξύνεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κνιτῶσι. V.
Κατατίμνουσι, καταλιποῦσι. C.

5 Ἄττα) Τινὰ. ἢ ἄτινα. ἢ παρα-
πλάσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένος ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσθεῖσιν ἰσχάδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, ansasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi & accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτῃ ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζοιτο.

- 7 ΛΥΚ. Τούτο μὲν οὖν, ὦ Θανμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάντῃ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς αὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἑπῶν δυκάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἀριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ Θεοῦ, εὐθαλῆῃς τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὖχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δῆψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος Θέρουσιν χρὴ ἀραῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκῇ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμῶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὥς ἢ μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάντῃ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦστατος καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messem copiosam*] si vero aestus invaleseat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς
 αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
 ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
 νύσεις μιν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
 μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
 αἰδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά πραγμνώσκειν.
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωι προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ ταῦ μέλιτος πί-
 θω ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
 Ἀχαιοῖς προμηνῆσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
 καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
 μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
 οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῶ γὰρ, καὶ
 προβοσπιῶ, καὶ ἀνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
 ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
 τις, ὕντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπιάλος οὐ
 μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥιγοσύμετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves,
 omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
 enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
 a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
 tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
 ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
 praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
 anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
 Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
 ferat, effugere non poterit, quin me quoque varem dicat.
 Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
 & tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
 pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
 rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον 9 αὖν εἶη μεμνησθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ὥς παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ αὖν τὰ μὲν ἐπὶ τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

adhuꝥ divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἐγὼ ἔλεγον ὅτι θᾶπτον τοὺς γύπας ἑωλὸς ἢ νεκρὸς ἐν Φανερώ κείμενος, ἢ θείαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὲ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον) Κρῆσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. **N**ONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρινούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀπαπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις, καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

2. ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὅποτε, αἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεираκίον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀδὸν ἐκδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένῃ. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ Σά-
λαμης, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13 Ἐνδεδυκός) Στριμίου τὸ ἐνδε-
δυκός, ἀπὸ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, elegantem adeo spectaculo visum, longum valere iussu naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσούτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, πτωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαιόστρας ἀποπνεόντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μέλαγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέρῳ φησὶν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν 3 Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adfuisse lacrimantem; ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo atque tenore vocis prodat. Coma vero, & actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρῶβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνείλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἀ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὅποτε οἱ τότε συναπωκίσθησαν.

- 4 ΛΤΚ. Ἄταρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὅπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βурсῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ τῶν κάλων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαβέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρῶβυλον) Κρῶβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἰκατίρων εἰς ἑξὶ καταλῶγον. V. (Εἶδος ἑμπλοκῆς. *Thucyd. in l. Suidas. C.*)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένοι) Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κήρυκος καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; παραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνειμι
ἐς τὸ πλοῖον;

TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οὔτε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκολεῖσθαι.

LYC. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ
τοῦτο δοκεῖ.

SAM. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλικία ναῦς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πῆχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἰκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἰστὸς, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

est? expectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum;
ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἰώ δὲ προτόνω συνέχεται, ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστη-
 κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 αττικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπάνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
 καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἰκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφὴν. κακέῖνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφаланτίας τις, οὐλος, Ἡρων, οἶμαι, τούνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἰστού τὸ παράσειον) Τὸ 12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὁρ-
 κορχήσιον. V. θὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur protono! Ut vero puppis as-
 surgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec ancorae, &
 versoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, fervabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
νον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτὰς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' αὖ
ἀκούσαιομεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ἐπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reslante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylum: fluctusque, utpote ab

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰς πέτραι, καὶ ὀξείαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ Φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἥχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσας τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοῦντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, εἰς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας εἰς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματογῆν) Γραι. κυματογῆν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum fonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ἐς τοσοῦτον ἀπεσφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώθωται Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τις ἐστὶ, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὥς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἕοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὥς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίνε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem ronsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contentibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρὰ-
κοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ
λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις
ἔστι τῶν πάνυ ἀπορήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἴ-
σθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς·
οὕτω γὰρ μεираκιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μένει ἀπορ-
ρήτου ὄντες τῶ τὰ μυστήρια ἀμυήτων
ἐξείπειν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείστος, φησὶν ὡς οὐκ ἔχον σοι
οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορήτων,
εἶγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοί, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν
τραγωδῶν πρὸς οἰκίον χορὸν ἐρεῖς.
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς μα-
στάνην καὶ ευμερίαν τεινοντα, εἴτε
ἐργαζομένων εὐθυμῶν, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακα-
ρίαν οἱ παλαιὸι κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem ve-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
haberem.

Lyc. Quanam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare commissa didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed hominibus ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam insulam omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκ οὖν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μῆς, Φασὶ καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδεί-
μαντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὅπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναὺς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίzoιτο. τούντεῦθεν οὖν ἐπανιών,
ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίzoιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone di-
vitiis: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
ci sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν
τε ἥδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἴλισσόν ἐκείνην τὴν πατρῶϊαν ἀΦεῖς,
καὶ οἰκέτας ἀνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἔπ-
πους. νυνὶ δὲ ἥδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονι-
ζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονο-
ουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν
εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀπεσβλέποντι, ἐπι-
στάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας
εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἀπαγε
πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν,
ὃς τηλικούτου ναυάγιον εἰργασμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως πα-
ραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βούλει,

*cis, interdum ipse navigans, emittens nontunquiem servos. Dein-
de de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco
opportuno, paulo supra Poeëllen, relicta illa ad Ilissum
paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos.
Iamque & navigabam, felixque praedicebar a vectoribus
omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis
habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, &
in portum prospicienti e longinquo, tuo, Lycine, adven-
tu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo vo-
torum flatu fertur, navigium.*

*Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem
abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui
tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque
inter Piraeæa atque urbem via. Sed vide, quomodo casum
tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-*

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναϊ δυνάμενα. καὶ τάχα σὺ πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἀριστε, δηλὸς εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουὶ δεσπότης ὦν, παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἰ που τὸ μέγα Ἀδεϊμάντου πλοῖον, τὴν Ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅρας, διὰ τοῦτο ὥκνουσιν εἰπεῖν ἂ ἐνεόουσι, 15 εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώμματι ποιήσῃς θεῷ μου τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀπαπλευσαῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

ΑΔΕΙΜ. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis.

ἄμεινον τοῖς καύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθαι.

ΛΤΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοῖς ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΔΤΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷός σοι μὲν εἶναι ράδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες ἀνασθαι νεῦν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐναδίας τελετὴν, οἷσθαι ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέαντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἴγιναν) Ἐορτὴ ἐν Αἴγινῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Λίγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πεινίας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nostri, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim iptumescis, Adimante, & in finem

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὡ
ἔγχε, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδείας, ὦ Λυκίνε· ὅρας ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπέπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνειράτι

ἀρχαμίων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθισι τίως ἐγοράντων καὶ
ὑπερπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζῶν
λέγεται, ὅς μὲν πλεονμάζης πρὸ τοῦ
εὐπορηκότος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
καύφας φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φισὶ τὸ μὴ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὗς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πτόστας σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amico, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis loci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisā in
quatūor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἔκουσικῶ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποτήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἐκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὰ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἀρίστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

- 17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν ὀμῆσαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ ταῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνεον ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, αὐτοσὶ Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *issuc*, Timolae: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημά-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κεῖνος οὖν ἔστω ἐμὰς ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον
ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνης, ὦ Λυκίνη, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam:
verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit
ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum
omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et
ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus
ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium;
nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὰ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄβλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἴσθμόν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρεῖς τῶν σκαμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 TIM. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον)
Μελικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰουῆς παι-

δα, ἐπιδιόκοντες τοῦ Ἀθάμαντος αὐτόν. V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeestabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adii-
cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχους ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοῖν καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμεν ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιοι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ. Ἐῖτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causâ, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti funto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μὴ μὲ ἀνάλυσεν τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβλιος ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δαΐσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἀνα καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσιν

¹ Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πίπτον ἐν ἡδονῇ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praeistente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἐξιούσι,
 θυρωροὶ ἐπταῖ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιῶσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπότεν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δὲ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, ΦιλοΦρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχολίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνθρώπαιον. Εἶτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὅσα πάντα χόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) "Ὁν Φά-
 λαρην φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδιρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκείθεν ἰχθύρια τάριχον ἐκομί-

ζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν
 ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ
 τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους παρευδοχιμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: falgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina e Phaside, & ex India

κτῆναι Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω
 24 καὶ τὸ ἐκπώμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομ-
 πῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 κἀνταῦθ' αὖ που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ἄρμειν.
 25 καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπιστήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui exhibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmas civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

μετρήσῃσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μοι τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθαι οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάντῳ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἶχεται, καὶ ἀνδρακὲς σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σίσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξ· πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garrulus est; meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquantur?

ΑΔΙΜ. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustus de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐ-
 τίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
 δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
 σκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γὰρ που τὸν
 Κροῖτον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους
 γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
 27 των; Ἰνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
 γυον οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὄρας
 πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
 ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
 τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγύνοντας; ὅτι μὲν γὰρ
 οὐκ ἂν ἔλοιο, πλουτῶν δὲς τασούτον πλούτον, ὅμοια πά-
 σchein Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς
 ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπη. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
 οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ Φθόρον, καὶ
 μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὄρας οἶαν σοι πραγμάτων αἰ-
 τιος ὁ θεσσαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
 fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
 verent, iis, quae habebant, ab invidio quodam ad talia dae-
 mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
 multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?
 Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
 bi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram
 arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
 bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
 quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
 enim nec cum altero tamto divitiarum opraturum esse ea pati,
 quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
 etiam te taecente bene novi. Mirro dicere, quot insidias no-
 vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
 multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος ὥστε
 εὔτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς
 ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλου-
 σίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ
 ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπερώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28
 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέ-
 σθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐ-
 δὲ μικρολογησομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν,
 καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαν-
 τα αἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος
 τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰ-
 τεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασι-
 λεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου, ἢ
 Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος
 τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός, ἥρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adm. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec
 choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum ca-
 lumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod re-
 tractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas,
 ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non opta-
 bo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque
 ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem
 ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii,
 etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam
 Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur opta-
 re, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri,
 non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mi-
 thridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum re-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὲ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεϊμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἦδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας.

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno parando elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὲ προκρίβεις ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήβει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλευε, καὶ ἡγαυὲ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διὰ κόσμει τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώ-
τας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βασιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀβλίους πρῶτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον, 30
ἀκολουθεῖ μετ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακι-
σχιλίων ἀποφώνῳ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύνθας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ πείρησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιπτός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδισα τοίνυν μὴ τοῦ σαλπικτῶτος ἐποτρύνοντός, καταπεσῶν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta mil-
libus. Talē nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites,
adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire,
quo ituri fitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos mise-
ros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comi-
tare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, in-
clinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in ter-
gum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac dia-
dema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equi-
tum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec
omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur,
ne, clausum canente tubicini, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὲς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέῃσει καταδεθῆ-
ναί με πρὸς τὰ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ
ἔξοθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἠγήσομαι τῶν ἵπ-
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴη τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδί-
μοις δωρησάμενος ἐπιστήμην χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵπ-
πείας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δο-
κεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα πάντες, ὡς ὅρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δε-
ξιόν· οὕτως δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται,
ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν,
ἐπειδὴ αὐτοὶ συμπαραδρεύειν αὐτοῖς βούλωνται τινες.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φασὶν, ἥτοι τὴν ἐπιστρίδα, ἐν τῇ
σέλλῃ καλεῖται, V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena
mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum
vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui
maximam a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites,
utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis,
equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollitote. Omnes,
ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi eque-
stre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At
hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie,
ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fa-
stigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευ- 32
 ζάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καῖπειδαν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδείς γὰρ ὁ ἐναντιωθῆσόμενος
 ἡμῶν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγὰς ἐμβιβάσαντες (παρεσκέυασται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τᾶλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ραδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δεκεῖ, Σατραπὴν τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero simus, occurret, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae,
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα,
καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχᾶ, ὥστε ἄλλω παραδοῦς τὸ δε-
ξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατράν τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπεῖρῃ τις οἷστῳ, ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά,
περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδοράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφρά-
την ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔβευκται, καὶ κατόπιν
ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα
ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθνη ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασιν, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσού-
τῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσ-
αξιόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν
ἄγων, εἴτα ἐγώ, καὶ μετ' ἐμὲ οὐτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατράν τινα ἕασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κακίῃος
γὰρ παραιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ'
αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes.
Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quen-
dam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi du-
co, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite
plecti, si quis ordines deferuisse deprehendatur. Sed quan-
do iam fumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius,
& a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia
tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
discesserunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaestinam,
deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine,
dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic
Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἀνδραποῖ ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἰππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδοήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ραδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιῆν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ 35

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon:

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτῶ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ᾧ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ᾧ Τιμόλαι;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμιους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ᾧ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in everfa illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τασούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ἄμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίσσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἥδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublaro, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίне, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαιόστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπὼν.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὰ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρας, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραῦθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιτόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deferreturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερά τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἀμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς· εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρξῶ, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πάλεις ἐπ' αὐτούς ἐμαυτοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαίρῃσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη ἂν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαισε ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε 39 ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλωνίᾳ εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὁπίσθιν σταδίων ἀπέχῃ ἢ ἀφικνούμενον ἢ κατὰ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego ictu uno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sum, quot contra vi captas sum vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Define iam, Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἶά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαιώτερα τῶν Ἀδείμαντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν' οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Θόδνος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δοῖα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta voris Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui es-
se videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφέστηκε τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ἔλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 40 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιδε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἅπει, τοῖς πολλοῖς ισότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμὸν τὰς γωνίας ἐπολιπῶν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam quî non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelsio delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, & columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil iam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi causa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἔτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθήτῳ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλη τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπεε γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τίς δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλεόν
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀκίαρὸν ἐκ αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι τινας δακτυλίους τοιαύτους
 τὴν δύναμιν, ἓνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἑρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

et abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneat, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidius expo-
 sita multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυριοὶ κινήσῃσι μόλις δύναιντο, τοῦτ' οὐκ ῥαδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὅπόσους ἂν ἐθέλω,
καὶ ἀπασαν θύραν προσιδόντι μὲν ἀνοίγεσθαι, χαλα-
μένου τοῦ κλειθροῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι
με, περιβέμενον πασι τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δή-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτ' οὐκ πο-
θεινότερος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ
τὰ μεράκια ἐπιμεμενῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulnere nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, & ianuam
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei insaniant adolescentuli, bonusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπεροράην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναί
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰς ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδύόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἢν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θάλαμα παρὰ δόξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἀν' ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴτινες
 ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχον-
 τες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ
 ἡλίου, ραδίως ἀν' ἔγνω, ἀπαθὲς ἀν' τῷ πυρί. καὶ τὸ πάν-
 των ἥδιστον, αὐθιμερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνί-
 κησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συ-
 ρία, δεκτῆσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύναι-
 σθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρῳ ἐμβαλόντα τῇ
 κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους
 εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ
 μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής,
 εἰράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίας εἴκοσιν, ἀφῆκα Φέ-
 ρσθαι κατὰ τῶν προημῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ὁμιλεῖν
 ἀκωλύτως ἀν' ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἀπαν-
 τας, ἀνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κεῖνο ἦν, τοὺς πολε-
 μούντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui
 conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium
 habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsius-
 que adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis
 valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nun-
 tiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pran-
 sus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimi-
 cus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in
 caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra be-
 nefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis
 contemptor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, subla-
 tum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps.
 Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: in-
 gressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter il-
 los solos. Quale autem illud fuerit, inspicere proeliantes
 ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δοῦναι μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρέιχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μετ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαι· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκηνηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὅρῃ ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπ' ἐραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκηνηκότα τὴν γνώμην) Οἷον μοραίνοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolae: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veberetur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένους βαδίῃ, τὴν ἀριστεράν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεῖξει καὶ τὴν δεξιάν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προαδῆς, ὅς περιθήμενόν σε πᾶνσε μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόριζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτα μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίγε, καὶ αὐτὸς εὐχῇ τὸ 46 ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀπεκίληπτα καὶ ἀνέγκληπτα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ATK. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμπιπος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δεσπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίῳς κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλαυτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλαῦταν, ἀνισθῆναι μετ' ὀλίγον

ἢ Τὴν ἀριστεράν πεφορτισμένους) φορεῖσι. V. (δάκτυλον φορεῖσι)
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δάκτυλιδιο- C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, definas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumnia- tor reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est: Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolaë, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum, inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῶν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ᾧ Τιμόλαε, ὁπότεν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίου ἐκείνους ἅπαντας ἀπορρέοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιούτοις οὔσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινούντες.

molestie ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematique delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque efuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis aliis de coelo delapsus humi incedas, perditis. illis omnibus, qui de digitis defluerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἷσθαι αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγεῖσα.

DIALOGI MERETRICII

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόστατι, Γοργόναυ
δὲ ἐταῖραν πεποιήται;

ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως
μου ἦψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταῖρῶν. οὐκοῦν
χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφοσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,
καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπή-
νεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι
τυφλὸς ἔστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ
ἀραιάς ἔχουσας, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέ-
νας· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ρίς μα-
κρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάνθ'
ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

*Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsci-
vit Gorgonam?*

Glyc. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

*Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil prae-
ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat.
Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gor-
gona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit
olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quod
probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non
viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte ab-
ductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum
modo habet, quod procerum est, & rectum, & illecebrosum
quiddam ridet.*

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?

Ἀκαριᾶνα; οὐκ αἶσθα, ὡς Φαρμακὶς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὡδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysfarium illius matrem, Thessalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυπλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἷχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδον ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. DUCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταῖρα βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθεῖν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρην γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμῆς δ' οὐ καλὴν παρβένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μὴ σὲ ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα εἰώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὥσθ' α, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliasti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferre, si plane caefios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam;

παρβένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἄλω-
 πεκῶθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως
 εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ Φίλος ἐστὶν οὗτος
 τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶν ἐδιδάσατο περὶ
 συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φείλων
 τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδί-
 κας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ'
 ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό
 μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρα-
 τηγηκότος ἀφείεις, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔ-
 σαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουσιν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκου-
 σας; ἢ συντέθηκας αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινας ζη-
 λουπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

² Ὁ Ἄλωπεκῶθεν) Δῆμος τῆς Ἀπτεχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἄλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero
 simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopec-
 cia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nu-
 ptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nu-
 per illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum
 enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At
 ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, &
 aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si
 vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum,
 eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu ve-
 ro unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas,
 quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραυπαλαῆς. καίτοις
χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα
γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖξαι-
το τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν
αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ
ἀκήκασας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσά-
μην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐντυχέ
μοι ἡ Λεσβία μειδιδῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ
Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
στοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν
ιδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυ-
βον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. αὐτε πάντα ἡ Λεσβία,

*Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
plane fuimus ebrui.*

*Myr. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim,
ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lu-
cinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin-
tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.*

*Dor. Atego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum
enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia,
quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis du-
cit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in
angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, &
tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.*

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σέ ἐφύεσατο, καὶ σὺ τὰληθῆ ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῶν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθη ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθρὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱός, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρά σῦναι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθη· εἶτα ἔωθεν προήλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδεν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδε, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὥς ἐκλαβέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κύσους παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae: Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri Aristaenei filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audiſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut obliviſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαβες ἐν τῷ συμποσίῳ χρέες; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδουσα, καὶ λυπούσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ) ἔς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν καταλιπούσα, V.
ἐκεῖνον. οὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτοις γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, 14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγό-
ραις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &, quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque graviter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque amplexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἰδέμε, καὶ διέγευσαν αὐτῷ οἷα ποιῇ, τοῦ ὧτος ἄκρου ἐφάψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἰτ' ἐγὼ μὲν ἰδάκρυον, ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφ' ἑμένου) Ἀποστόλ. G.

qui me reliqua sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & fatiati tandem essent oculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habear; cumque defisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλοι-
μένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς
ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστάσα. τί ἂν λέ-
γοιμι, ὦ μήτηρ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ
ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα,
καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντί-
ζειν γὰρ ἔχρην λέγε δ' ὁμῶς τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος
ὑπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὄροφὴν ἀνέβλεπεν,
ἄχρῃ δὴ καμουῖσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ Φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθές ἦν, καὶ
τὸ μεταβάσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι
γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἔξανα-
στᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθεῖσι ποιε-
ῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me iecit? Si quam, inquit, non pudet crurum exiliatis, saltatum & ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiecerat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, &, transiens ad eum, amplexa! Quid taces? Haec iam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεχάρηδες, ἀλλὰ καὶ ἥδες, ἐκείνου δακρύνοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγώγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπέμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γράῦν, οἷαι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναιο) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Φοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προεῖμεν ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλιττα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνη γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφύβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praesent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρός τι ἀπαίτησων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμῶσαν, ἀποφεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, Φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσταται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' εὖδ' ὁπωστιῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεόν ὀχλήσειας, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἦδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχῆ, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt: Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum aversi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolli-ri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo.*

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γούσαι ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμοτίμον οἶδα, πλὴν ἄλλ' ὁ μὲν ἑώθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοῦνομα ἐν Κεραμικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥδ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμοτίμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμοτίμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἰδοίμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Πῶς δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὡρῇ ἐτι καὶ συμπεσπηγυῖα, ἥ μοι πατὲρ Φανίαν χαλεπαίνοντα καίκεϊνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ἄλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μέλितτα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θείον, καὶ θᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκράσσειν δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τειοῦτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῖα τῷ θεῷ, πάπτουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει.

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δε ἀμφὸν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶπας ἐκ τοῦ κόλπου προκαμίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' ὤδην τινα λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσση, βαρβαρικά καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφύβαν ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥ κέ μοι τὸ πλέον ὑπὸ τῆς ἐπ' ὤδης ἀγόμενος. εἶ δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἔχθος ἐπ' ἅν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερόν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβεβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄψαν καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπ' ὤδην εὐτρέπικε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbaricâ horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excirandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλαυσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἶπε εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ πράττετε ὅταν συνήτε; ἑρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην ἢ γυνὴ δέ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταίριστρια τυγχάνει οὕσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megilam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiti? verum dic, an vera sunt ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτάς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἄωρὶ ἦν, καὶ ἔδει κάθευδεν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea *Leaena*, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum fit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum *Corinthia Demonassa*, divite & ipsa, atque eandem artem, quam *Megilla*, exercente: assumferant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit *Megilla*, dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes:

γαῦσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοίᾳ, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, Φησιν, ἐώρακας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκ οὖν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incaluisse, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Laetia*, inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, *inquam*, *non video hic iuvenem*, *Megilla*. *Noli me*, inquit, *facere feminam*. *Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonassam, & mea uxor est*. Risi ego hoc, *Clonarium, & Tu igitur, Megille, inquam, cum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisse?* & *illud habes, quo viri censentur, & Demonassae facis, quod viri?* Illud equidem, inquit, *Laetia, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed*

δὲ οὐδὲ πᾶν αὐταῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδὴ παραπολὺ ὁμιλοῦντα οἶμαι με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμενοδόρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τούνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γούν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχα γούν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, εἴπει γάρ. παρέσχε, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμαν τινὰ μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leæna: sed ita nata sum, ut vos reliquæ: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leæna, si fidem mihi non habes, & nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

λυτελῶν, καὶ ὀνόμας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδῶκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαυνα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiosè exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ω ΚΟΡΙΝΝΑ, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὁ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μαιρακίου μὲν ἁραίου γενομένη, μναῖν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτίκα ἀνήσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. I GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναὶ, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρή παιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὧ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄμμονα, καὶ σφύραν δύο μῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις ἔβροσκον. δέ σε, ὧ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans.

KOP. Τὴν μᾶν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ' ἀλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίας, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τί λέγεις;

KPΩB. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

KOP. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὥ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis, & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quor, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ἄρ᾽ οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ Φεράπαινοι τέσσαρες.

KOR. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσατο ἡ Λύρα;

KPOB. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἶωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μῆτε Φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μῆτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (κατὰ γέλαστον γάρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροισι τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνβέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμια, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

flea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur; quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosum subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam infueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

KOP. Κὰν εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τόχοι;

KPΩB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος Φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι Φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θεοί, ἀσελγὲς οὐδέν, οὔδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιοτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδέν, ὦ Φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῶης μόνον.

KOP. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον;

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἥδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

II Ἀδράστεια) Ἀδράστεια λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμισσοῦσαν. V.

Cor. Etiam si forte ficiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

KOP. Καὶ τοῦτοις συγκαθεύδειν δέησαι;

KPOB. Μάλιστα, ὦ θυγατερ' οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλὰ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μενράκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπισχεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit! Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promissit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ^ΑΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἔραστον ἐύρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. ^SSI talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

πρεῖς λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἑκατέρα, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα,
νῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν,
ὅς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἔαν ὁ πα-
τήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκῆναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτηρ, κατὰ ταῖν θεῶν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρόωκ
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδύμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἔλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἱεροσ. V.

ri Veneri albam capellam, Coelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique, & coronare divitiarum domatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! &, Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
daturum.

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P.

δύο Δαρεικούς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἰδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενευκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἑρᾶν, καὶ δακρύνει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποθήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦρεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτὰ καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμεινεν, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Καλυττεύς ἀποθάνῃ ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatuſ est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat furor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Exspecta, dicemus, dum Laches Colyttea [tribu] moriatur: solve-mus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;
 ΜΟΤΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκείναι εὐτυχέστεραί μου,
 καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὄρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἴ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσήν ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ὁ γένειος καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΤΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρὰδῆξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λέϊός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοίρισκος Ἀκαρνανίος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ ποιητὸν ἀποπνέει.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habebas?

Muf. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe rececisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Muf. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere opëratium istum, hircum olemem? Laevis mihi Chæreas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Est. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Ami-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μὲν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαίρεου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπέλυσεν Χαίρεας ἀποσφάξιν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεοδοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἔω τάλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὔρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἐορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τεμῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γίγσει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλλας ποιῆσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Ceresis sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μή λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδούς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτὼ καὶ δέκα ἑτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσει Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ἄρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ τὴν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Muf. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiatur! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Ampr. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκλειεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκείνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐραῶτος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμαῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἔκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιῆν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις, ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί αὖ ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἀλλ' αὐδὲ ἔχω ἕγωγε. ἡ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Iraque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, &, semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔραν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων ὀεσθαι σπουδάξασθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλατιμῆσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλωιτο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴ οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἄλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθειτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιατεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται ἢ πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτά λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττόν, οὕσα τυγχάνεις. εἰ

suspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli-te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivalet ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo

βούλει δέ, καὶ διηγῆσθαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάντῃ
 πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστὴς, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον
 πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ,
 ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε
 σακρῶν, οὔτε ἀσπρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας,
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκαβευδὲ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ
 μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιὰ-
 δης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς)
 τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολ-
 λαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλ-
 λιάδης δὲ ἐνδον ἦν αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ
 Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν,
 ἔκλαεν, ἔτυπεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, περιεῤῥήγγυε τὴν
 ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acci-
 derunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poë-
 cilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis
 dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chry-
 sis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec
 ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte ve-
 niens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum me-
 cum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero ad-
 venientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor in-
 tus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem con-
 vicatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non
 mitterem ego; Calliades autem intus effret rursus: tum de-
 mum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflam-
 matur: & cum adstans aliquando apertam observasset ia-
 nuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est,
 vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

νης εἶχεν ὅκτ' ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἀπαν-
τας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ
ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ
σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος
δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius di-
ctare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nem-
pe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chry-
sis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit ado-
lescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ΑΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλα-
μεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλου-
τῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐΦεστρίδα περι-
πόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολουθούς ἅμα πολ-
λούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπα-
σόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπι
ἐπόμενον, ὃς συναποδεδήμκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Pole-
mo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sa-
gum purpura praetextum fibula confixum habet, & pe-
dissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a
tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔΦην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκεῖνα, 'Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναῶν στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἢ παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἂ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν, ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, &, cum salutarem prius, Dic mihi, inquam, Parmenō, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero volebam iterum dicere, sed ea solum, quae audiui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmenō, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis redisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα, ὃ δὲ πᾶν λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμὲ μνηστῆ μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπὶ σθεῖ, ἢ ἡύχето ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξηγγεῖλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴ δὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμέναν δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρῶμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐβέλοντά μοι διηγείσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελάουσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice optinui*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advenire, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gesserit Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἔλθων ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσεις αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλόν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανάκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πεινόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστίν ὁ προσκὼν ὑμῖν; σιωπᾶς;
εὖγε, ὄχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτην, ἐπείγουστος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἐτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνός Φυ-
λῆς, ἀκούεις; χιλιάρχισας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστή-
σας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ᾤμην ἐτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμὴ ἐστὶ,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιάρχειν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad-
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum farcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse
apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πῖεσθαι
τήμερον, ἢ μᾶτῃ ἐγὼ τοσούτοις Φόνους ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θρᾷκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὀπλισμένοι ἦκαν, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἑκάτερα δὲ αἱ σφενδαῖνται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφουλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττες· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πῶποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τρά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intenderetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angipottum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδ' ἂν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ ὄρου θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι αἴχουσθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

1. Διμοιρίτης ὦν) Διμοιρίτης, τοῦτο ἐνίοτε τὸ τριόβολον ἀποδιδάσκουσιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς, ὃ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγγο. ἐστὶ δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοῖρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασιν. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι Φοῖτᾶ παρὰ σέ, ὦ Δρὸσῃ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνος γε Φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἄλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλενίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ὅθ' οὐ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἐξῆς ἡμερῶν,

Dros. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Dros. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιάμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκευομένην αὐτὸν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν Ποικίλῃ· ἣ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσθαι μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νεῦσαι πόρρῳ, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἣ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπαῆκεν, οὐδὲν σάφες ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διαγίνει τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μεिरακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὰν, ἔλεγον, ἣ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκάλυπεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλῃν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβούσα, ᾧ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem; (nescio vero quid de illo mihi praefagebat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum Aristaeneto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in re ipsum offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπιστεγυρμένα, δηλοῦντα ἐπείξιν τινα τοῦ γεγραμμένου. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ᾧ Δροσῇ, τοὺς θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δέ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατήρ γὰρ Ἀρισταίνετῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπές εἶναι λέγων ἑταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δέ

Chel. Age, videamus literas, non valde difertas, sed tibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaineto me commendavit, apud quem philosophiæ dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleæ filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωθρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχρεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ᾧ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καὶ μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινὰς λόγους τῶν πα-
λαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxit. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaene-
tum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπέλκει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου
κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὴ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνά.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι.
κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπι-
γράψειν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ
Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρει
Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ
τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσὴ, ἀνθρακα ποθέν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κα-
τὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρίψαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dro-
mo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dro-
monem.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in
Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego ve-
ro etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, ubi
inambulare solet Architeles, *Aristaenetus corrumpit Cliniam!*
ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem.

Drof. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, Chelidonium, pugnam adver-
sus impostorem Aristaenetus.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στενών; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δεῖπνησαι μόνος ἡθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος, ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψεύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averfus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem factis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἔστιν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, καί κεινὴ σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τὸννομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἥς ἑρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐλῶκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philemarium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδαν αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἀ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφιβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας πατὲρ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, εἶδα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὅπταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καί ται τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτα ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut pempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma prolixa adseiticia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulxit.

ΤΡΥΦ. Εικότως ἠπίστατο γὰρ μυσταχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληθα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι προεἶπέ τις, ὥς ἐπὶ τούτοις παράλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σερόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἦσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἐστὶν ἃ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην,

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitiliginēs. Tota autem a cervice inde ad genua par-dali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita fane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Phile-matio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἐτι δυνάιμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγήσεταιί σοι,
εἴγε ζῇ ἐτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκ οὔν ἐπειδὴ τριαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sum amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἐνδόν ἕτερος, εἰπῶσα· μήτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρός, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. DELICATUS es, Lyfia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, intus iam alius! neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρεπεψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὰν συνέφηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ
 εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνου, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπεὶ περ ἑμαυτὴς ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαῖνῃ
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῆνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη.
 πρῶην δὲ ὁπότε συνέπνιτε, Θράσαν, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 sti, quot amatores reiecerim, Eshoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, necet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phatonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: purabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὐσαῖ ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πίων ἂν ἐκείῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὓς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀπθάνων, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλῆσασα μετὰ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις Θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinques osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum coniiciebas, ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἑνὰ γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγ' αὖ καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθίᾳς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών με; ἔρας, ὦ Πυθίᾳς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάληβες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθεις αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείβῃ, ἅπασι ἢ οἷς ἀποκλείσον ἐλθόντα. ὄψι γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμνηνότες ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nōpe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπης, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθίας, ἡκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθίας, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὥς μὴ καταγινώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθίας, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃ

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëf. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëf. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lys. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantesprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ εἰδώς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀπαδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἐμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡμέρα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφῆτι, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

IOES. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὥμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

5 Τῷ θριγκῷ) θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἑξαχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισ-

σα. G.

θρίγκον) θρίγκος ἐπικείμετος λίθος ταῖς ἑξαχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum-aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Λυσ. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκησα, εὖ ἴστε τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμῃσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

§ 5 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed ~~per~~ando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēssa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lys. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioēs. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δεῖξον, ὦ Πυθίας, δεῖξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοῦ τὸ μεिरάκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΛΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαιψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας μεθ' ἡμῶν. ἄξιόν γάρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἶα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναίotate νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μὴ τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyf. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lyf. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππεων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσθηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτά τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὰν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἕνός ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. IN pugna vero contra Gallograecos sic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissa hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μέγала ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγενοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλο-
μάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ, προπηθήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι
αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγε-
σαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐ-
τὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχμος γὰρ
ἡγεμὼν ἦγετο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ
ἐχιλάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους
ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ
ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον
ἐπιχρύσεis τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα
τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καίγῳ ἔδεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἷσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnifica
tum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae.
Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur ef-
se praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium
progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Re-
liqui ergo perturbari, decuriones, & duces ordinum,
& ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus.
Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator
optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
men summa, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus;
timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis
barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ Λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα; τίني με πάντες τότε εἶκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε. μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπὴνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαiren.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παῖω διαμπᾶξ εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπα-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἤλθον; ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πιπη-
γυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φο-
βερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσ-
βλέψει τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμ-
πίοι, ἢ συγκοιμηβοίη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖ-
να πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνῃ ἄγω.

TMN. Ἀλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατ-
έσταξε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες
ἐπὶ τῇ σαρίσσει. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ
φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα,
ἡράσθης ἂν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
simul farissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de
te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo
gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equi-
dem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones
ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
sanguis de capite barbari, quod ferebas in farissa. Deinde
talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o
Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

ΥΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεΦονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀβλίου λοχαγοῦ, ἐς οὗα τὴν κεΦαλήν διηρημένον· τί οἶε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πῶποτε Φονευόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσαν.

ΥΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἀριστε, καὶ Φονεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀΦελῆ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Φόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιῶν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτισον τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔδης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἱερασμιώτερος αὐτῇ θανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με πρόσταπολώλεκας, ὦ Χηνίδα; τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτέμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιὰρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἀπίθι δ' οὐκ, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enarandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallefceret; te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia, cum tuæ illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant confecta. Abi ergo, & illi persuade, mecum ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς εἰψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, εἰψεύσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμω· αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα, ἅπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, εἰψεύσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipse velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &c, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia,

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. **N**ΥΝ με ἀπακλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐράμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αἶψος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὗρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. **N**UNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

καὶ ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν Θουρῶν
ἔστηκεν δακρύων, ἃ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος
ἐνθὸν ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωριῶν, καὶ μάλι-
στα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λογισαὶ γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπο-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισάμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦγον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δὲ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρῶτός ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε
ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis utrum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreeta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμματα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ξηροῦς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρῶν ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἰσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπος ἐδυνάμην, μισθοῦ ἐπιπλέων νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροῶς; πρῶην δὲ ὅποτε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔβηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saperdas quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in reticulo ficosos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Patarris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recorder magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro praefectus sum: & tu nos contemnīs? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία καύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχαν πλείω κομίζεῖν, σὺ γὰρ αὖ ἤρεττον, εἷγε πλαυτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκοράθου ἐκόμισα πώποτε· ἠδέως δ' αὖ ἐμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἄνωγον ἑρᾶς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδειν γὰρ σε πάλας ἔχουσαν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί, καὶ δάπιδά· καὶ πρῶτην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ Φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & sapperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, & tapetum: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Patariis, & caseum Gythiacum, & id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxore-

δεις αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήκοντα πάντως ἀνα-
 Φαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
 ἑδόντας αὐτοῦ ὄρας; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρῳ,
 πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἄδῃ, καὶ ἄβρὸς εἶναι θέ-
 λῃ, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία
 γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
 τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
 πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
 σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστήν σε, ὦ
 Δωρίων, ἔξει. πρόμμενα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου,
 καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς ταύτης τοῦ 9 Δάπιδας) Τάπτης. παρὰ τὸ
 Διοσκόρου καλεῖ. οὗτοι γὰρ σω- ἐν Δάπιδ᾽ στρώνησθαι. V.
 τῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλείουσι. V.

rem duxit; supra quinquaginta omnino natus est, recal-
 vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
 des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
 tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
 Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
 patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
 Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut vici-
 nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
 ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
 habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
 rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
 redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἥ πόθεν καταγόμενος τοὺς αὐλοὺς. Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτρεψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούωντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπισπασίας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπασίας τῶν τριχῶν, ἔπεισον περιστάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἵμά

9 Ἐπισπασίων) Γραι. ἐπισπί- que dubie, num a fe, an id in G.
σας. G. Lege ἐπισπασίας. Hoc invenerit.
addiderat Solan. continuo, adeo-

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fregit, & mensam inter coenandum evertit; & craterem irruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἐρῶν πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἐστίν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
ωνία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἑκτο-
πος· ἡ Κροκάλῃ δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνόεα
τινὰ γεωργὸν εὖπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἦδη δὲ προχωρῶντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἦδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὰν ἐπεισέπεισσαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoënsē quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat comparatio: ego Lydium quoddam sonabam: sal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumult-
us & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρέυς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀφόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσά τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐράτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περίμεινον, φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παρᾶπαν· ἀλιεὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarenssem magistraribus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt; *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte fane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισειόντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὧ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ι Ο ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρίκου Πρωτεύως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γενάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

Ι ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonacis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. 11, *virum gravem & constantem* vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquenniali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gauderat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iniceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πύραν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 θησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ἑρᾶν σε ²
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύβῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βδῶντος, οἷά σε εἰκὸς βδοῖν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἀθλῶν, ἀ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέ-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίστην μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι δισπασθῆναι, ὥσπερ ὁ
 Ἀχταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνειψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- ³
 σκευή, τοιαύτη ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν εἶσα οἷός γε ἦν, καὶ

ἰ Νήσας) Σωρεύσας. G.
 ὅ Τὸν μὲν ποιητὴν εἶσα) Οὐκ
 ἔστι ποιητὴς ἢν Περειγῆτος, διὰ τοῦτο

ποιητὴν τὸν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπει-
 δὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διείργα-
 σται μεγάλης συμφορῆς αὐτίον εὐαι-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus insiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah aeu-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot ameniam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum ridebant. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικά ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφ-
κλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν
Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον
ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεία τῇ Φωνῇ τὰ
συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμμένου,
καὶ ἅπασιν ἀπαξοπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέλη-
ξεν αὐτῷ ἡ βοή εἰς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ᾧ,
πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέ-
γετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
4 στας βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον ταλμᾶ
λέγειν, ᾧ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττά,
καὶ πατρῷε Ἡράκλει; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα,
τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν
ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου
ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀ-
λυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου
τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γρά- καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης
φουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκεῖς τῆς τραγωδίας ἵσαγωγία. V.
ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος,

fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Trag-
oedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum
primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce,
consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem,
maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi cla-
mor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi
illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimi-
rum, qui saepe clamantibus adstiteris. Proteum ergo, in-
quit, *vanae cupidum gloriae dicere quisquam audent? o terra, &
sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum il-
lum victum in Syria, illum condonantem patriae suae quinque
mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insti-
gniore, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod*

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς ταῦτο ἀναφέρου-
 σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιδὸς καὶ
 Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευτάῃα Ἐμπεδοκλῆς
 εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτά εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
 (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ
 τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
 Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
 Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
 ράτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
 λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
 τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντας κατὰ
 τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
 αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῷ, ἀλλ'
 οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
 ἀμίλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πῶς φυλάττει

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
 nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
 lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
 ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
 enim clamoroso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
 quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
 cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
 mabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua
 de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
 Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
 fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
 sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
 illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi de-
 gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
 tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
 quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδέ πώϊς· ἐπεὶ ὁ κατὰρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιωνάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiaffet, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπισπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἡ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδεῖν οἶόν τι τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶ τὸ καυθισό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἐνία δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τέλει ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλοὺς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἶτα μεिरάκιόν τι ὥραϊον διαφθείρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβούοντας. G.
Lege καλυμμέντας.

14 Δίφυγε, ραφανίδι) Τούτοις μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτη ἀποτίνειν τοῖς

παλαιοῖς ἔθος ποιῆν. ἔπην γὰρ ἔλθο
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄρην ἵεναιον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciat, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum sformosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

- 10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἐστὶ ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδοθημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πᾶν ἀκούσαι ἄξιον, καί-
 τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέρον-
 τα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
 ρῶντα. εἶτα ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἑαυ-
 τοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
- 11 Ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν
 ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμ-
 ματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γὰρ; ἐν βραχεῖ
 παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ διασάρχης,
 καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν
 βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐ-
 τὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἠγούντο.

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χρι-
 στιαν.) Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὡς μαρτ.,
 καὶ παντὸς ἐπίκαιρα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ
 κάλλος αὐτῆς ἀπεπισκοπτον καὶ
 ἀδιάκτον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.
 Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim
 adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum
 effectum fuerat. Quae autem patri feceris, audire omnino operae
 pretium est. Quamquam nostis omnes & audistis, ut senem suf-
 focaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere.
 Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus ober-
 ravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam ad-
 mirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum
 sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevi
 tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta
 ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia.
 Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse
 conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτῃ ἐπέγραψον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστῇ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανὲς συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῆν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάβευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα παικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σίβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ πάντος, ὁ λῆρα, ποιῆτην. V.

latore, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ut etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἑκαλεῖτο) καινὸς
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσία πόλεων ἐστίν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἤκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδορον οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 θέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαν-
 ται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὗς πρὸ βρα-
 χίος αὐτοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σοὺς θυσιῶν καὶ ὄρμαν ἀξίους, καὶ
 μὴν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευε λῆρον

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς
 τοιούτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβέ-
 στας. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα
 λυρεῖο, ὃ κατάρτε, κατὰ τοῦ σα-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venire quidam, adiuturi virum, & ad-
 vocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere
 vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contempnunt mortem vulga, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγούμεναι, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14
Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ ταῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δοξάν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου Φόνου ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τήρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἐνέγκαν, ἀθανάτω παμὰδῶσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὃ τῆς ἀπειράντου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μιὰρ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequè contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus apprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἄξια, ἦν ὁ γέρον κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιάσας παραλαβοῦσα, πρᾶξιί ἀν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἐώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περιγρῖνος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta fere talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes. At su-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordi-
 dum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumferat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ Κράτητος ξηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ Φόβου, λίθους εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ὕφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ᾧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως

15 Εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραλίας
Περεγρίνος, οὐκ ἀντενεκλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατρικτονίας,
ἀπαιτούμενον τῶν διὰ τὴν πατρι-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφειμένων τούτοις
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ
διαβολοὺ. V.

iens, *permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae substantia sit publica. Hoc ut populus audivit; homines pauperes & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur. Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ὡς περὶ τὴν θαυμαστὴν ἀσκήσιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δῆ-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ παϊόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθὺς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρᾶττον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκεῖνα γὰρ, ὡς εἰδὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἤξιον φιλοσοφίαν ὑποδύμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινα τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποδύειν
 τὸ καλύπτειν τὴν βάλανον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι,
 λέγει. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 sultuisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
 vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἡξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περιβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἰ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυρι-
κοὶ καὶ οὗτοι, ἃ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχουσιν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπικτήτου μὲν οὐκ Ἰστορικὸν οἶμα,
Δίωνα δὲ τὸν Προυσία, ὃ καὶ

ἰπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ
λόγους ἐκδίδουκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παρτοίας ἀφε-
λείας μιστοῦς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulantius ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eliensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne portu siti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 βηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δεόν τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου; ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφύγων ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἑω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐφ' ὧν ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔτε ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Jupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο. περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἐμ-
προσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων. αὐτάν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασί, βόθρον ὀρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὶ-
σχοούμενος. ἐχρῆν δέ, αἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μὴδὲ
τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν
τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν.
εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δή-
ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδενδρόν, ἐν ἐκείνῳ
ἐαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἓνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τούτον,
Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανη-
γύρεως πλήθους, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἐαυ-
τὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἶγε χρὴ καὶ
τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας διδόναι τῶν
τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ εἰ-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superio-
ribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc
eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis
lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat au-
tem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere
de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti,
neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta
sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
dam amat, quid tandem non silentio eligens silvofsum montem,
in illo se cremat solus, uno quodam Philostrate, verbi causa hoc
Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum
non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patri-
cidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θεῆμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἀνθρώπος, ἔνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔρως τῆς
- 23 ὁδοῦ ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ ὄρεῖ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἠδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἀπαξ χανόντα.) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phaliridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed noscitis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendiisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ ταλμηροτέρους ἀποθανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφελισμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαίτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ράδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum simillium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernis illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceps in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securae istae, faciliæ, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

λαιον χρη̃ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμιῶν συκίνων, ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινας μωροὺς καὶ κενοδοξοὺς ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὐκ καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

lañ oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praeberere. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniecit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγείσθαι, ὥς τοῦ Διὸς οὐκ ἑὼν-
τος μιάινειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θάρρειτόν τούτου γε ἔνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περειγρίνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιάν' ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυράν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὥς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιῶι, 27

*so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiusculatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogas. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non finat Iuppiter lo-
eum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retrahere. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patimur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle*

- ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πόρρωτάτα γῆρας προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δῃ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐκτετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαβηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτόν ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, ἢ Δία, τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὡς μοι

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogi dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in fati esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & facum gestationem circa rogi. Theagenes. autem nuper, ut

τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὅπῃ Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σίνθροκον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησὶν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὅπῃ Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρυνθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ ἔπανται,

Μιμείσθαι χρὴ πότμον ἀποιχρμένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

*remuntiavit mihi aliquis sodalium', etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid prae dixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens, altum conscendit Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Hæc a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Insiliet, futuri agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discendentis obibunt.

Ὅς δ' ἐκεῖ δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἥφαιστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, Θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαζάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάῃς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἐαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντες, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἥδη καὶ
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένῃ· ἀλλ' ὡς
 ἤκουσε τῆς βῆης, ἤκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἀφείς αὐτὸν διαρρηγνύμενον, ἀπῆειν ὀφόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc faxis pe at omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sum admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora
 voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus
 vocatus sit. Ego vero, reliquens hominem dirumpentem se,
 abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
 θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθοδρόμος τῶν
 κατηγορούντων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
 αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
 ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυριά τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
 λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
 καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσεν διηγούμενος, καὶ ὅσα
 πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμενε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
 μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
 περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῷ αὐτῇ
 τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας εἰδὼν,
 ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θαυματοῦσι σοφιστῇ,
 τὸν ἐπὶ τῷ αὐτῷ πρὸς τελευτῇ διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
 χρυσὴν κοράνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείδους

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
 de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
 posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
 illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
 venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
 multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
 rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
 ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
 tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
 eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
 longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
 ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

βιβλικότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτιήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγευσαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντῳ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὠχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάξεις, οἴμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remiseri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamaverunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, minus fidius! Itaque orationem finit. Ego vero quam riserim, puto, coniecis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδώς ὁ ἄβλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἐταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς,
 ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιον πάν-
 τες οὗτοι εἰκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππο-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑώ· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν γενησμένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παριβίβυστο τῶν Φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, sur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, rogumprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & fermen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δαῖδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἰδαδοφόρε δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχάθει ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ρόπαλον, ἔστη ἐν ὁθόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθε με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἐωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δαῖδα ἔχων) Τὸν Θεαγένη λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculea illa clava, adstibat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρώους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπιώμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θεά-
 μα ἀπτημένον γέροντα ὄραν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν, εἴτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὥς ἂν ἔπειντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abeamus*,
 dicerem, *vani homines!* Neque enim iucundum spectaculum,
 senem affari videre, & malo nidore oppleri. An expecta-
 tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
 carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποιή-
 λως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεκῶν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τι
 ἔστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρας ἄφουκτος,
 καὶ τοῖς πάνι θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως
 ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
 39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα
 ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπικῶσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐ-
 τοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ
 γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχον-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς
 Βραχμᾶνας Φααὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέ-
 στρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέ-
 σθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον
 ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον κατα-
 λαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πρό-
 γματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

rem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi
 fodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpen-
 dens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi
 etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, ne-
 dum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, &
 ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spe-
 ctaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se
 vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie
 eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem so-
 lem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, ro-
 gum conscensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum
 iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id
 ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de
 igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi fodalis, sexcen-
 ta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἄκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμενη.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηγνότες,
 ἐτραγώδουν τὴ παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνὴρ ὦν μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἷχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανόν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ Φωνῇ λέγων, Ἐλπιον
 ἱγάν, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμᾶς ἐνεχθεῖν ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπιάτω τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πάγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαστο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inhiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescences cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfiri cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπας περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελαῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

41 Ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναί ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασθησομένας. Οἱ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινάς, καὶ παραινήσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulantem laetum atque hilarem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non comices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τεῶς ἐγένετο ἄνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελαῖν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θύς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγούμενου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεираκίον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα παμμέγεθες
 ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτεῖως
 ἐγένετο) Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γνώμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν ὅτι

δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάζεται, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοισι δὲ καὶ με-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam infiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ Θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν πού ἡμερῶν, πλείον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ
 εἶλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρὸς διηγῆσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη αὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
 ἔρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως Θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπεσθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τάνδ' αὖ Φάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδόξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσει τῷ δριμυεῖ Φαρμάκῳ. ὅρᾳς; αὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυ-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὁμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & feбри correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatoris velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, *Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret.* Istum contra dixisse: *At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set.* Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbō medicamento. Vides? Non fane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Οἰλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπέταν τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curret. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν Φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννῆς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἑωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀνέτειλεν. εἶσι γὰρ κακίαν
δείσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

V *Apol.* ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniiceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ἀχόμην, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀσποπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τῷ αὐτῇ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauissem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρῳ, ὃν ἔλαξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
 3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδίκουμένη ἑοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμόν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολυπῶσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλευκάσῃ σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδέν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίσταν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quaenam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμι; οἱ ξυνήβεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τὸννομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ θεινότεατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνταιί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς Φιλοσόφους αἰτιά;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμειῳ τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν Φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦ-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παρμῖαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accufas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλευς, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφευγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀληθεῖαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὥς διακείνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quæ non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, læsa profugi.

Iur. Dura hæc fane, filia. Sed qua in re maxime te læferunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum converfis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, Quæ agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quæ sunt,

τὰ γιγνόμενα αἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπαταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ἦξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ὤμην, ἐνδεξόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθιτόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνέιναι· ὥστε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοιοί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut fanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic,
quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc
ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere
ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis-
sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos:
ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis
mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκεῖντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἀπάντων,
καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνασοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν
τάτῃ ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην
ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος
ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο ἔναγ-
χος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γεγόμενον,
εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει
τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν
εἰρῶν ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι,
καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,
8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ἅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς
Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον
κατέβην, καὶ συγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθοδόμον) Ὁπισθό-
δομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν
Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὅπι-
σθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ
ἀποτίθητο τὰ χρήματα. V.

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos.
Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo. consensio, urendos se praebere, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque acceffi, pater, Olympiam, metu facerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & ver-
sata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπή-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησουςα, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκεῖθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαν-
 τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθύς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πᾶν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἑπτὰ λεγομένους σοφούς· Πιττα-
 χόν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον,
 Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιτ-
 τάρχης, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόρα τὸν Μισάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφῳ ἦσιν. V. In Voss. altero
 sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν.
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον, [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuisssem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 confecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluserunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ Φιλόσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκίαν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ὥντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομιφαί, καὶ ἀποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
 II βυρινθῶδεις ἐρωτήσεις. Εἴτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἰσῶς τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανὲς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώγιμος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi purabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρήσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτὲ ὠφελόν· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα 12 ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μιᾶρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώβοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἔστι τοῖς ἑταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγούντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἢ μάλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺν, καὶ ὥσπερ οὖν ἔστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπούμενοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι Φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵ τε

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, αἰκία, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, & ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἶόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς εἶσθα, 14 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praefito statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi que quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφита οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά, καὶ οἶνος, οἷος ἡδίστος, καὶ χρυσίον παρ' οὔτου ἂν ἐθέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δάσειν τὲ πολλοὺς οἰόνται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δεῖ τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
- 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὐτὸ κακῆϊνο ἐάρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηται τις οὕτως κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἐαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλῃς, τὸν βίον ἀξιούσι σκοπεῖν.
- 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium non fassamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicer ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Dio-

ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῶ κυνέ-
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν δίδοντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
Ὅφει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἑάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σΦᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγῃς ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exsistentes enim de officinis universi de-
sertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

γούντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στο-
 18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιά ἐκείνον
 νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασιν τοῖς ξυνούσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶοντα ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις ὀρώσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιῶσι, πῶς οἷε κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ
 9 Ἐκεῖνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiam si acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, filere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemora-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλάργυρίας; οὐδέν γοῦν οὕτως εὐρύς ἄλλο ἄλλω
 ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κο-
 λακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν
 τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν
 γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδο-
 νὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος,
 ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχο-
 λον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ
 βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅπότεν ὑπὸ τῆς τυχεύσεως αἰ-
 τίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδοὶ δὲ τὴν χοροῖαν
 βλέπωνται, ἱταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ
 ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μέστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20
 σύ γε ἐκείθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βόρ-
 βορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανίστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰτα-
 μόν) Ἀναίσχυτον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies,
 ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi
 se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem
 aut Struthiam superare possint: veracitatem commendan-
 tes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio.
 Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus:
 re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis,
 querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, su-
 pra parvulos infantes. Quare risum praebeant non medio-
 crem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bi-
 lis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam
 & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum
 os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum
 effunditur! *Aurum, inquit, aut argentum, Mehercules, nec*

κτῆσθαι ἀξίῳ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμιους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμάς ὀλίγας, ἀλ-
 λά πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πῖθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιαύτους οἴονται, κα-
 μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινὰ προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν ἄλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

ς Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos etiam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum fatis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

σχῶ. ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρᾶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ Θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ Θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούστους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῷ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
θεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
εἴσται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μῆ.

γ Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρτέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλία. V.

Penelopes consilium usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iur. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittra-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque veritatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnosceret, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἀν' ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μισρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὲν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάντῃ ὀλίγοι, ὅσοι ὁρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae finum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nostri. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἀργυρὸς ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ERM. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρακῆς ἀπιτέον.

HPAK. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχναίως ἐπελθών. καί μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ERM. Ποίαν λέγεις;

HPAK. Ὅρατε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἀπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητά, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

Iophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentés fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ·Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῶψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελαι, ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ αὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινες ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-
splendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plano
moenibus illius alludens. [*Gr. in cune eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus;
& nos iam terrae vicini, atque infra nubes; incendamus
ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo ve-
stigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es,
praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, &
signa insuper.

Phil. Ne ego quidem fatis certo, quomodo nominentur,
scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob *habendā*

ἐπιθυμίας ἢν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησέππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτας.

ERM. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίαςσι, καὶ
τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῶν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα
γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενω-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκείνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἢν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τούτων
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν
13 Μίτιμον) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] &
Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eu-
ctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi
quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interro-
gare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, opti-
ma, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem
ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane
viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti
omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio
ab istis abductam.

Merc. Scienis, cur illos quaeramus: iam vero simul fa-
ciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινάπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρῶ κυρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβάνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμαυσον, τραχύφωνον, λοίδарον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ.

28 ΔΕΣΗ, Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεῖς ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος. καὶ ἐκάμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅποσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κρακίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν, ἡμῶν δέ αὐδὲις λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ, ὥς φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, sup pallidum, ad eutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, & pallioto indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare consuetudine, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστίν, ὦ Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργού-
ς ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὁδὴν
αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλες, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μῆνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάννυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφη· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δείξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν.
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικὸς ἐστὶ Φωνή, ραψωδοῦ-
σῆς τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμαι ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰδοῖτο
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ρέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτα τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα
ᾧχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
εἰλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

*Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,
Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.*

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

*Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam receperam.*

*Fug. Vah vinosè, canisque oculos, & pectora cernè,
Expers consilii, numeri nullius in armis.*

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ'ε κολοϊῶν
Μαΐψ, αἶψα οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνέουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἴμοι, γυναί, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τασούτων. Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεται σοι, ἡ Γηρύ-
νην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Οὐκ
ἰδῶμεν ἂν τινά σοι ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἡ ἄρταυ
τρυφός;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine laena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

*Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpe-
sa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.*

*Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet
vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
pulsetur ianua.*

*Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?*

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πάγωνος, οὕτω μισρὸς ὢν.

- 32 ΔΕΣΠ. Σὺ δέ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάντρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non fane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulfor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipere.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τι, ὃ ἄγαθόν, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλῃς τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεται παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτω τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μαρβάνειν ἅ πρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυπώσεις τῶν ὀθονῶν, τὸν Λη-
κυβίωνα· τὸν Μυρόπνου δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεργώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπό-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυπώσῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non fane receperim, quae librum
mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricarano
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum fordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire
rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδι.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοί, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβάτιον λέγει. V.

didā ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ — Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. l. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* (ω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμεῖς (ω). *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας*) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1. W. ead. Παραλαμβάνεις*) Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας*) ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβάν.)* προσλαμβάν. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρασκευασμένα)* Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας)* Nil mut. *Fl. Fr. l. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῖν)* ἢ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι)* εἰκασε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν)* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirare* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων)* Rescripsi ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim certt. male, *l. 7. Ἡ τῷ)* ἢ σὺ τῷ Th. Mag. melius. *ead. Τούτῳ)* τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῷ)* τὰ male *Fl. l. 9. Κατὰ)* καὶ Graev. *Κᾶτα Fl.* In vulgato conspirant certt. *Μοχ ἔχε* recte *Fl. l. H. S. Εἶχε P. l. 13. Κτήση)* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὸν)* Μυρίνη ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθελοῖς)* ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπὶ σκοποῦ)* ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου)* Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur δ' Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι)* Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδιδασκαλίας)* Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοππαφόρον)* Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον l. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύσεις)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κόππα, utroque loco. Solan. *ibid. Σήγμα)* Lege σάμπι. Solan. *ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. *Λαρίσσης*) *Λαρίσσου* V. l. 21. col. 1. *Σίγμα σαμπφώραι*) Pro *σίγμα* iterum *σάμπι* legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed *σαμπφώραι* in textum recepit ex C. cum *σαπφώραι* tantum editum esset. In V. vero σ. (pro Ϛ) mox etiam *Νησαῖος* pro *Νισαῖος*, item *Νῆσα* pro *Νίσσα*, ac *Μηδείας* pro *Μηδίας* legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz. Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετο*) Nil mut. edd. *Καίτοι ἐγ.* vult Marcil. l. 13. *Χρυσοῦς ἐμβάτας*) Legend. *χρυσᾶς ἐμβάδας* addit Solanus. *Pag. 9. l. 3. Ὁ Θεραΐτης*) Non comparet in *Fl.* l. 13. *Αὐτοῦ*) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. *ὑπερπηδήσεται*) *ὑπερπηδήσεως* edita, mutavit Solan. *Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν*) Sic emendavit Solan. *Πορφυρὰν* edd. vulgo. *Pag. 11. l. 3. Καὶ*) Omisit *Fl.* l. 9. *Ὀλος*) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. *Pag. 12. l. 9. Συμμαστιγνομένης*) *Συμμαστιγνουμ.* male B. 1. l. 11. *Κόλλωπας*) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae *κόλλωπας*. *Pag. 13. l. 6. Περι*) Ita bene *Ald. l. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον*) Haec & seqq. a *λύρα* ad *λύρα* defunt in *Fl.* l. 13. *Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος*) *ἐπὶ τῷ Ὀρφείῳ λόγῳ* marg. A. 1. l. 17. col. 2. *Καταπεφρονημένως*) Sic dedit Solanus pro vulg. *καταπεφρονημένος*, & *παρ' ἡμῖν*, pro edito *παρ' ἡμῶν*. *Pag. 14. l. 4. Πυθθανόμενον*) Ita *Fl. B. 1. H. &c. Πυθάνομ.* I. & Fr. Forsan *πυθόμενον* voluere. *Pag. 15. l. 3. Ἐφ' ὕφ'* male *Fl.* l. 18. col. 1. *Κυνῶν*) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur *Κωῶν*. *ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.*) Ante ad verba & *μόνα ἐξαίρετα* male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad *ἐκείνῳ γέροντι*. *Pag. 16. l. 3. Γηρυόνου*) Sic *Fl. Fr. Ald. l. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amst. l. 11. Ἐγγελάται*) Hoc pertinaciter servant edd. *Ἐγγέλται* adscript. marg. l. *Pag. 17. l. 2. Ἡ*) ἢ delet Gesn. l. 4. *Ἀνελίττεις*) Et hoc edd. constanter. *Ἀναυλίττεις* Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. *Ἐντίθεις*) *ἐντίθης* vult Guyet. l. 10. *Φασι*) Sic I. P. aliaeque. *Φασὶ Fl. Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. l. 12. Βάκχας*) *Βάπτας* *Fl.* male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. *Pag. 19. l. 7. Κτένιον*) *κτένας Fl. l. 13. Κάμῃ*) Non habet *Fl. l. 16. Δῆ*) Restitui ex L. & *Fl. Δεῖ* edd. cett. male. *Pag. 20. l. 1. Εἶ*) *εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος*) Sic pleraeque recte. *Οὐδέτερος* Schol. *Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς ἀληθεύεις*) ὡς εἰ ἀληθεύεις marg. A. 1. l. 6. *Ἐκκεκραγῆναι*) *κεκραγῆναι Fl. l. 9. Ὡμοιώθης*) *ὠμοιωθεῖς Fl. Pag. 21. l. 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν*) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Cett. male, *τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μυσῶν*) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. ὄνομα*) Abest a *Fl.* Adest in cett. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. *I. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Reſte Μάρκον C. & G. *Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) Δοκοῖ *I. ſola. Pag. 24. l. 9. Σκεπόμενος*) σκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτρίψοντας*) ἐπιτρίψοντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl.* Habet & S. Σωφρονίſαντα. *B. 1. I. P. Σωφρονίſαντα H. l. 4. Νέοκτιστον*) νεόκτητον *Fl. ſola. l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Conſtans leſt. Δήγματα Marcil. *l. 6. Λόγοις*) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag. 27. l. 13. Ἄπται*) ἄπει *Fl. & L. male. Prius Ald. I. &c. Ἄπτη* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl. ſola*, quod & adſcivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l. 8. Ἰθι*) Bene *Fl. Fr. H. P.* aliaſque. Ἰσθι male *I. l. 9. Οἴκτι*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας*) μαχαίριδων marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένης*) κειμένης *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατήſαντα. Solan.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic *Fl. Διαβολῇ* etiam *B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ* male *I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ*) Ita *I. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῷδε* edd. cett. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abeſt in *B. l. 10. Καὶ*) Iterum abeſt in *B. ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες *B. male. l. 13. Τραγωδῖος*) τραγωδιδασκάλοις *B. male. l. 14. col. 1. Ἐπηνυγάζουσα*) In V. referebatur ad verba ἐν ſκῶτῳ. Ex C. vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηνυγάζουσα. Nam C. ἐπιſκιάζουσα] γράφεται ἐπηνυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Veſpucii, huic Scholio praemittitur vox ἐπηνυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπην— etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο *B. l. 3. Εὐροι*) εὐρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τινος*) τινος δαίμονος *B. l. 11. Καὶ*) Omittit *B. &*

mox iterum. *l. 13.* Περὶ πίπτομεν) Admisi ex *Fl. l. 1.* Περιπίπτωμεν vulgo cum CB. *l. 15.* Ἄρχεται) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W.* *Pag. 33. l. 1.* Πτολεμαίων) Πτολεμαίου B. *l. 4.* Πτολεμαίου) Πτολεμαῖον B. *l. 10.* Καὶ παρ') Haec & seqq. octo verba α καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14.* Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν) κατὰ ἀλλ' οὐ πᾶν Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1.* Τῶν ὄλων) Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πᾶν φρενῆρης τις ὢν' utrumque absurde. Quare id sequi, detestio errore, non potui. In V. altero prius referatur ad Θεοδότῃ. *Reitz. Pag. 34. l. 2.* Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. *l. 4.* Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5.* Παρ' ὄντινούν) παρά τιν οὖν B. *l. 6.* Ὡς εἰ) Nil variat *Fl. &c. l. 7.* Ἐαδε) ἑαδε adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15.* Λέγεται) Ἄν ἤρχετο; Coll. *ead.* Μεταγνῶναι) αἰσχυρῶνθῃναι G. B. & marg. *A. 1.* *l. 17.* Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. *l. 18.* Ἦρεσκεν) ἤρεσε edita. Ἦρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8.* Δὴ) διὰ B. *l. 13.* Γοῦν) Abest a B. *Pag. 36. l. 1.* Παρομαρτοῦσι) παρομαρτοῦσαι male B. *l. 4.* Τις) Adeft in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6.* Δέ) Non habet CB. *l. 13.* Γενήσεται) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14.* Τὸν κατηγορουμένον) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1.* Ὁμαρτοῦσαι) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10.* Ἀδικοῦντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl.* Ἀδικοῦντας editiones cett. *l. 11.* Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & *Fl.* restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14.* Μὲν) Non habet B. *Pag. 39. l. 5.* Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. *l. 7.* Ἀμφοῖν) ἀμφω B. Cod. Schol. & *Fl. ead.* Ἀκούσης) ἀκούσεις *Fl. l. 10.* Ἀκρίτους) ἀμυήτους B. *Pag. 40. l. 4.* Τὸ ἐμφανές) τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11.* Διελέγχει) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3.* Ἐλπίδες) Deest in B. *l. 9.* Πλησίον) πόλεμον marg. *A. 1. l. 10.* Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l. 14.* Ὁ) Artic. addunt *l. & V. 2.* Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16.* Τὸν) τε Homer. *Pag. 42. l. 3.* Ἡμισυέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσις ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9.* Κατίσχυσε) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2.* Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5.* Κᾶν) Recte *l. S.* Κᾶν male *P.* καὶ etiam male Cod. B. *l. 11.* Ἡ) καὶ B. *l. 12.* Ὁμοίως) ὁμοιος male *Fl. l. 13.* Εὐδαίμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15.* Φίλοι) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πίστον tantum adscivir. *Pag.* 44. *l.* 2. Προσάψαι) προσάψεται B. *l.* 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. *A.* 1. & *V.* 2. & *l.* Μηδὲ *P.* *S.* *Amst.* Μη δὲ *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* aequae male. Μηδ' B. *l.* 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. *l.* 12. Ἀπιστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forsan ὑπεστέναξε. *l.* 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. *l.* 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan.* ead. Ἐρασθεῖς) In C. ἡράσθη... ὥς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. *l.* 18. col. 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solanus.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσαι. *Reitz.* *ibid.* *l.* 19. Eis αὐτὸ γεγονὼς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. *Solanus.* *Pag.* 45. *l.* 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. *l.* 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam *A.* Πρῶτος edd. vulgo male. *l.* 12. Ἐκεῖνο) Recte sic ed. Toll. & *A.* Ἐκεῖνον male cert. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. *l.* 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ *Fl.* Ἀληθεία Toll. ead. Ὀν) Omittit B. Ὀντως vult Iensf. *Pag.* 46. *l.* 1. Τὸ ὑπεραντίον) τῷ ὑπεραντίῳ B. *l.* 2. Ὅπ' ἵτε) ὥς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. *l.* 5. Κληθεῖς) Recte BC. *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Κληθεῖς male *I.* cum *V.* 2. *l.* 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. *l.* 7. Τε) Omittit B. *l.* 10. Τότε ἀν' ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἀν B. Ἀν ποτὲ ἀπ. *Fl.* Vulgatum tenent cett. *l.* 15. Ἀνέστησαν) ἀνήστασαν marg. *A.* 1. *Pag.* 47. *l.* 1. Ὁρκος ἦν ἀπασιν) ἀπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. *l.* 5. Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. *l.* 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male *P.* *l.* 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶσι B. *l.* 13. Παρὰ) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβ— *V.* *l.* 17. col. 2. Ἀτε καὶ ἄκη) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκη, ut in *V.* *Solan.* *l.* 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας *l.* ὄντα τ. β. διεκβάχκενε. *Solan.* *Pag.* 48. *l.* 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. *l.* 7. Τῶν) Sine articulo B. *l.* 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & *Fl.* *l.* 16. Ἐν) Etiam adest in *Fl.* ead. Αἰσδωνται) αἰσδονται B. *Pag.* 49. *l.* 6. Μηδὲ) μὴ δὲ edd. vet. ut semper. ead. Αἰσδομένην) Et sic *Fl.* B. 1. *P.* &c. Ἀν αἰσδανομένου; adscripsit Solanus. *l.* 10. Ἀπόντος) Sic *Fl.* *Fr.* *H.* *P.* &c. & B. Ἀκούοντος *I.* & *V.* 2. *l.* 16. Διαβολὰς) Sic B. cum *Fl.* *Fr.* *H.* *V.* 2. &c. Διατριβὰς *I.* sola, & marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 6.

'Αψίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirate *Fl. B. P.* *l. 8.* Λα-
 δηδ'α) Constans lectio, ait Solan. *Ald. 2.* tamen aliter; v.
 not. Gesn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὸ
 οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Gesn. optime. *l. 9.*
 'Ακούοντες) ἀκοὰς *Ald. 2. l. 10.* Τοὺς) τοῖς B. *l. 20. col. 1.* Οὐκ
 οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam su-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit
 aliaque menda correxit Solan. *Pag. 51. l. 5.* Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος B. *l. 6.* Ἐνδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐνε-
 δρευμένος *V. 2. l. 7.* Ἐχῃ) ἔχει B. *l. 8.* Ἐξέρρηξε) διέρρηξε
 Coll. *l. 9.* Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Ἀν προσεισθ-
 μένος; marg. *I. l. 10.* Παρωξυμένος) παρωξυμένος B. Nil
 mut. edd. *l. 15.* Ἐν αὐτῷ) ἐαυτῷ sine ἐν *Fl. Pag. 52. l. 1.*
 Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V. 2.* & B. & marg. *A. 1.* Ὑποκι-
 νούμενον edd. cett. *l. 2.* Πένθους) Restitui ex *I.* Omissum enim
 in cett. & B. *l. 5.* Οὐτε) οὐδὲ marg. *A. 1. l. 14.* Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & B. Αὐτὸθεν *l. & V. 2.* ac marg. *A. 1. l. 17.*
col. 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & sic V. quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. *l. 19. col. 2. Z*) ἢ V. male. (vid. II. Z, 164.) So-
 lan. *l. 21. col. 1.* Ἑρμνεῦ) ὡς μνηεῦ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in Mf. Videtur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradic-
 cat. Quid sit ὡς μνηεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiaftam
 appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμνεῦ legitur,
 & ῥ ita coniunctis, ut facile ὡς credas, non ἑρ. expressum.
Solan. Pag. 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τι
 edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. rescripsit
 ex B. Vulgo inverse, τολμῶσι προσβλέπειν. *l. 7.* Αὐτοὺς) αὐ-
 τοῖς male *Fl. l. 11.* Κάκτανε) Αἰ. male κάτθανε, Coll. *l. 17.*
Μάχλου) μάχλης Th. Mag. Pag. 54. l. 6. Ἐχρῆν) χρῆν B.
ead. Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. *l. 9.* Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φ' per compend. B. *Fl. Fr. l. 12.* Χολῆν) Bene sic P. A. Χο-
 λᾶν male S. *Fl. B. 1. & 2.* Χολᾶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto
 subscripto, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B. l. 14.* Ὁ) Si-
 ne artic. B. *l. 17. col. 2.* Ὁρίων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipso. *Solan.*
Fors ὄρων. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς ἀεὶ Ἀ-
 ριστείδου δίδ. At in C. D. M. eodem quo in ed. A. modo le-

gitur, nisi quod δὴ recte habet, non διὰ, ut illa. *Solanus. l. 20. col. 2. Ἀναληφόμεθα*) ἀναλειψ. editum antea. Emendavit *Solan. Pag. 55. l. 9. ἔχοντα*) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit *Solan. l. 14. Πάθει*) πάθει male *Fl. Pag. 56. l. 3. καθιστάγει*) καθεστάναι *Fl. & B. l. 4. τοίνυν*) Omisit B. *l. 5. αὐτοῦ*) αὐτοῦ B. *l. 8. Ἐπιμελεστέρας*) ἐπιμελίστερον B. *l. 9. Πιστεύειν*) Neglexit B. *ead. Μίσσει*) μίσους B. *l. 13. Μισεῖν*) μίσους iterum B. *l. 16. οὐχ*) Non camparet in B. *Pag. 57. l. 3. Ἐς*) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) *l. & V. 2. folae & Schol.* hoc addunt. Cett. non habent, nec M. *l. 5. Ὑπὲρ*) περὶ *Fl.* Et marg. *A. 1. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον*) Restitui ex W. *Fl. B. 1. Τῶν γὰρ τρόπων* enim *Ald. H. P. S. &c.* minus recte. *l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλούμεν τὰς σ.*) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. *Solan. ead. col. 2. αὐτοῦς*) αὐτῶν edita. Emendavit *Solan. Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα*) Sic *P. l. Ὅτι μάλιστα* iunqtim *Fl. H. S. l. 3. Περιπετεῖς*) περιπαθεῖς *Menag. & Guyet.* coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. *ead. Χολῇ*) Recte W. & Schol. ut voluit *Palm.* ac res ipsa clamat, *Σχολῇ* edd. misere. *l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν*) ἐαυτῷ sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivie marg. *A. 1. l. 11. Ταῦτα*) ταῦτα edd. priores. *l. 13. Πόθεν;*) Nihil mut. edd. nec M. *Pag. 60. l. 2. Ὁροδοκίδην*) Ὁροκίδην *Fl.* Ὁροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. *l. 3. Βούπαλον*) Βουκόλον male *Fl. l. 9. Ὑποστελουμένῳ*) ὑποστελομένῳ *Fl. l. 12. Καίτοι*) χαίτοι male *l. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν*) Et sic *Fl.* cum cett. *ead. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς*) Nihil mut. edd. nec M. *l. 11. Μίσθωνα*) Sic edd. & M. *Forf. Ἡμιθέωνα. ead. Βάσταν*) Et hoc edd. atque M. *Βάσσαν* adscripsit *Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρρητοποιεῖ*) Lege ἀ—οί. *Solan. l. 20. col. 1. Πανπύνηρος*) Exc. G. *Πανπύνηρε. ead. col. 2. Πίνται*) Exc. G. *πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχροῦς ἰδόν*) Exc. G. *αἰσχροῦς ἰδόν. Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε*) Recepi ex W. *κατάλειπε* edd. priores. *l. 17. col. 1. Ἀνετοίμως*) Lege ἀνετοίμως. *Solan. Pag. 63. l. 2. Μηδένα αἰτιάσ. σε*) Nil mutare edd. nec M. addit *Solan. l. 5. Στόμα*) Recte sic M. *Fl. H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. 1. l. 11. Ἐν*) Neglexit *praepos. W. l. 13. αὐτῷ*) Sic W. *l. & marg. A. 1. αὐτοῦ H. P. S. Fl. B. r. Ald. Fr. l. 14. Ποικίλων*) ποικίλων *l. & Ald. l. 16. αὐτοσχεδιάζειν*) σχεδιάζειν *Schol.*

& Coll. 1. 18. col. 1. Τίμαρχος) *Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T—.* Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) *Receptum ex W. Τῶν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγον Fl. Ἐκείνον edd. cett. & M. l. 14. ἔχουσι) ἔχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβοήθει)* *Recepi ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατῆς) ἀκρατῆς male Coll. Vulgarum tuetur M. l. 6. Πειρώμενον) Recte M. Fl. P. &c. Πειρῶμενον male I. Ald. l. 7. Ἐξεπολέμασε) ἐξεπολήμασε male Coll. Vulgarum servant M. & Fl. l. 11. Θύουσι Νουμᾷ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δέ) δαὶ W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem notat Solan. l. 15. καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ cett. & M. Pag. 67. l. 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male I. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic I. Κυβίβης male edd. cett. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισχωμάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κάη) καὶ Fl. Pag. 70. l. 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. l. 10. Ἔως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιδὼν) Bene sic plurimae. Διεξιδὼν I. l. 5. Στάθητι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marcil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τούτω) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in frequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphraide ex Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλοῖδν) Exc. G. κληῖδν, οἱ δὲ καλίδν. C. κλοῖδν, οἱ δὲ καλίδν. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημῶν· nisi quod pro voce ultima legit κρημὸν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφωνισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δέ, ἀντὶ τοῦ κακῆς, καὶ ὀλ.) Κύφων δυσχερὲς καὶ ἰσθμῖος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μένονται) Bene edd.*

longe plurimae & M. Μέμνηται male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. Νεανισύεται) νεανισύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾶν) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾶν. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέην) ἀργαλέην W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentiant edd. & M. l. 16. Ἀναδέρειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) εἰργασθαι marg. A. 1. ead. Καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. Καὶ cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίωνος) Οἰνοπίωνος penultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὥς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox οὖν cum cett. Pag. 78. l. 1. Ἀξιώσεις) ἀξιώσεις W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθ.) Absunt a Fl. ead. Ἀνθοκρατεῖον) Sic l. B. 1. P. H. S. & c. Ἀνθοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W. ead. Σφενδακίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M. l. 9. Ἐπεὶ) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male l. l. 10. Εἰς) ἐς W. l. 14. Μνίσχον) Sic M. & edd. excepta Fl. quae Μνίσχον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μαινομαι) Bene S. & A. solae. Μαίνομαι male l. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. Ἀντὶ) Nil mut. edd. nec M. Ἀντί; vult Gron. Pag. 82. l. 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παραί) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξελύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. not. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύνει Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. l. 11. col. 1. Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῆν in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. ibid. l. 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυταχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί δα;) Sic rescriptum ex M. Τί δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. A. 1. Ven. 2. & l. ἐπαινέσαιμι, sine μοι sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. Fl. B. 1. & 2. Δισκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίναϊδος) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. Ὁ ὅσπερ) ὥς παρὰ edita; ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. Συναλληλεσμένος) Sic V. & M. Συναλληλευμένος Exc. G. *ibid.* l. 18. Διατεττριμμένον) Διατεττριμμένον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In impress. erat παχυνευρούντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. Solan. *ibid.* l. 15. Πείθω) ῥήδρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. l. 9. Ἔμοι) Rescripti ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. Ὁμοι edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. *Pag.* 94. l. 9. Συνεσομένης) Sic Fl. Fr. P. H. S. B. 1. & 2. Συνεσομένης I. & V. 2. Συνησομένης Pell. Forf. συναψ — adlevit Solan. *Pag.* 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. Ἐμελλε cett. l. 9. Ἀλαζονίαν) Et sic Fl. cum cett. l. 15. Ὑπεκύψαντα) ὑποκύψαντα Fl. l. 17. col. 2. Παλαιοτάτου) παλαιτάτου. V. *Pag.* 96. l. 3. Ἐλεύθερον) Forfan αἶθριον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστόχον) Recepi ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. Καὶ τῷ) Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic Fl. cum reliquis. *Pag.* 97. l. 2. Ἡγοῦνται) ἡγοῦν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς Fl. ead. Φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. I. P. &c. *Pag.* 98. l. 17. Ἦτοι) In editis εἰ τι. Correxerit Solan. *Pag.* 99. l. 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τι) τοι Fl. & marg. A. 1. l. 6. Ἠδίων) Recepi ex L. & S. Ἰδίων edd. cett. l. 10. Καὶ ὅλον) ὀλίγον δούς Fl. Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. l. 3. Ἐκπομπεύει) ἀπομπεύει Fl. & marg. A. 1. l. 15. Ὡστε) Ex emendatione Solan. Ὅτε edd. priores. *Pag.* 101. l. 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male Fl. l. 13. Ὡς) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολεσθάνουσας) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani Διολεσθάνουσας. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnaf. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. l. 14. Ὑπεναντίως) ὑπεναντίως Pell. *Pag.* 103. l. 6. Χρόαν) χρῶα male Fl. l. 7. Τὸν) τὴν L. & Fl. l. 17. Γε) Omittit Fl. *Pag.* 104. l. 10. Ποιεῖ) Rescripti ex B. 2. ac Pell. cum edd. cett. ποιεῖν haberent. *Pag.* 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. Fl. *Pag.* 106. l. 1. Ὅλος) ὅλως marg. A. 1. l. 6. Ἐκήλουν) ἐσύλουν marg. A. 1. & Fl. *Pag.* 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. &c. Μακρὰν Fl.

l. 9. Λύξου) Et sic *Fl.* cum cett. Ξύλου vult Gron. *Pag.* 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex *I. S. Fr.* nam ὑμῶν *B. 1. Fl. P. H.* aliaque male. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Sic edd. omn. recte. *ead.* Ἐξητάζετε) Ita erat in *Fr. Fl. P. B. 1. H. S.* Ἐξετάζετε *I. l. 12.* Ὁφέλιμον) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* Ὁφέλημον male *I. H. &c. l. 14.* Γράφωμαι) Et sic *Fl. l. 17.* Ἐπαινέσαιτε) ἐπαινέσητε *Fl. & προτιμήσητε. l. 18.* Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ *Fl. Pag.* 109. l. 3. Λόγον) λόγον *Ald.* male. l. 9. Τὴν) Articulo caret *Fl. l. 17.* Γράμμα) δράμα *Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. l. 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκεῖνω vult Solan. *ead.* Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl.* Ἐγραψάτην cett. l. 3. Δοκοῦντες) δοκῶντες edd. priores male. *Pag.* 111. l. 4. Ἀλλ') Inferui ex *Fl.* omissum erat in cett. Sed pro εἰώρακέ πω eadem *Fl.* habet εἰώρα σκέπον, quod etiam adscivit marg. *A. 1.* At nihili est. Pro πω *B. 1. & 2.* ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mur. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφὴ. πάλιν Ἡφ—. l. 17. Ὅτε — δέλων) ὅτι — δέλει Pell. In vulgato consentiunt *I. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S.* Πότε *B. 2. l. 18.* Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male *V. ead.* Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in *V. C. & G.* ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς α πύρ. Solan.

I N M A C R O B I O S.

Pag. 114. l. 2. Κελευθεῖς) κελευθεῖς *Fl. l. 3.* Προσφέρω σοι) Bene *P. B. I. &c.* Προσφέρωσι *H. l. 7.* Ἡὔξαμην) Sic pleraeque. Εὔξαμην *Fl. ead.* Ἐπὶ μήκιστον) Sic *Fl. & B. 1. 2. 3.* Ἐπιμήκιστον *I.* Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mur. edd. neque Codd. *Pag.* 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον *Fl. B. 1.* ac 2. l. 15. Καὶ) Omittit *Fl. & punctum post ἀνακείμενον* ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) *Fl. & B. 1.* dispescunt. *Pag.* 116. l. 14. Ἔθνος) Sic *Fl. &c.* praeter *I.* quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A. 1 W. Pag.* 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A. 1. l. 14.* Στρατηγικούς) στρατιωτικούς Marcil. Nil mut. edd. *ead.* Καὶ) ἡ Marc. καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. l. 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit *Fl. Pag.* 119. l. 7. Ταρτησιών) Ταρτησιῶν edd. priores. l. 14. Καλατιανός) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανός edd. priores. l. 15. Ἀντέας) Ἀτέας *I.* sola, & marg. *A. 1.* quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *l.* quae Βαρδύλιος: quod etiam adscript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. *G.* *V.* 2. & *l.* Ὀδρυσῶν reliquae. *l.* 11. Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. *l.* 17. col. 2. Δέ) Non aderat in editis. Addidit Solanüs. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυοῖν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) διδέξατο male *P.* (διεδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δέ, πρ. *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομοῦντα) παρανοοῦντα *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γωσιθρου) Γοσιθρου *l.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκουλος) Λεύκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P.* Recte cett. Ὑσπ— *l.* 12. Τήραιος) Τέραιος male *Amst.* ead. Μετὰ) μεθ' *S.* & *B.* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amst. Fr. B.* 1. *P.* *S.* *H.* Τείραιον *Fl.* Τείραιον *l.* *Ald. V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic *Fl.* *l.* 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίνου) Δεξιού *Diog. Laërt. & Clem. Alex.* *l.* 17. col. 1. Ψάρα) ψάρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. col. 2. Ἡ ἀγχόνῃ) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in *C.* *Pag.* 126. *l.* 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. *Mss.* Nihil mut. libri nostri. Λέριος *Maius.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισσηνός) Ἐμισ— coniicit Bochart. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρας) γήρους *Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταῦτα) Sic *Fl.* Ταῦτα *l.* *P.* aliaeque. *l.* 12. Ἐπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 15. Ἐπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 16. Παρασκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταῦτα) Bene *Fl.* Ταῦτα cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναβρεψαμένη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *l.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc est in *Fl. H. P. B. S.* Πόλεως *l.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *l.* sola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένων) πειρωμένων *Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδος) παπρίδος male *l.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρῶτα) πρῶτον *Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα *Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει *Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) ἰδόντες *Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διελημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaeque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forfan melius, etsi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλλῃ) Δέλει *Fl.*

I N D E D I P S A D I B U S.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινῇ) πεδεινῇ *W.* *Cod.* *l.* 10. Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὑοντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forfan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατῇ coniicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβεναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτίσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* sed supra est ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* *l.* Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδαφιευόμενον marg. *A.* 1. *l.* & *G.* Vulgatum servant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiff. sed ὅς supra scriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δὴ *W.* *ead.* Περιεσπειρᾷσθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡὰ) *W.* ὥα cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμῖσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* *l.* 6. Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Restitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυσχεράνντε) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρντε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Rescriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

I N D I S P U T A T I O N E M C U M - H E S I O D O.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γένεσεις) γένεσιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολύειδον *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὧς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχομέναι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέποι *W.* *l.* 8. Ὑμιν) Sic *S. A.* *M. Cett.* ἡμῖν, male. *l.* 10. ἴσῃς) ἴσῃς *B.* *l.* 1. ἴσῃς adscriptum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀστυλογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγείον) ἀμολγείον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλμους corrigi Solan. aliique. *l.* 18. col. 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΔΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. Gronovius ΔΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgarum praestat. *l.* 5. Ἐπίπνοιαν) ἐπίπνοιαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M. Fl. H. Fr. P.* ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβῃ) λάβῃ *W.* *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἥδεις) ἡδεῖσθα *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) εἰς *O.* *l.* 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *P.* & c. Παριέναι *I.* cum *V.* *l.* 9. Καὶ) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφας ἐτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλείον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεπλήθεμεν) κατεπλήθωμεν *O.* *l.* 11. Οἷσθα) οἷσθ' οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκεῖνος δέμα) δέμα ἐκεῖνος *O.* *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* *ead.* Περιηγούμενῳ) περιηγόμενῳ male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παιῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Εμπάλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere. *l.* 3. Κράβυλον) Recte *O.* Schol. *Fl. V.* *l.* 2. Κράβυλλον cett. *l.* 9. ΔΥΚ.) Sic Solan. dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἀντλον) Recte *Fl.* *P.* aliaque. Τὸ ἀντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνω συνέχεται) Vulgo προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic *O.* Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρῶρα) Omiffa in *O.* *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. *O.* & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἴσως παράσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. Καὶ αἱ) αἱ om. *S.* *l.* 14. Ἡρών) In *O.* ἥρων. *l.* 16. *col.* 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἐσώσεν) ἔπλασεν *O.* Ἐσώζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex *O.* *Fl.* *I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyer. etiam correxir. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι *O.* & *Fl.* solemni scribarum errore. *l.* 3. Κυματογῆν) *Al.* κυματογῆν Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiffa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίας) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. Μαλίαν) Sic *O.* *Fl.* *P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τίνα) τι *O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυρρινούσιον) Μυρνούσιον *O.* ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου *O.* Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυοῖν) δυεῖν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβωῶσιν) βοῶσιν sola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῶ) Omittit *O.* *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male *O.* pro σγῶν. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξη *O.* *l.* 9. Μῶν ἐρωτικῶν) τῶν ἐρωτικῶν *O.* *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placeat. *l.* 14. *col.* 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & μοχ μυστήμα male pro μυστήρια. Reitz. *ibid.* *l.* 15. Τῶ) τοῦ *V.* *ibid.* *l.* 17. Φασίν) φασίν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδῆ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίφ) Recepi ex *O.* Οὐρείφ edd. ead. Τῶ) Omittit *O.* *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν *O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* & c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγαίτω) Sic *O.* *Fl. Fr. P.* aliaque. Σιταγωγείτασαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec *O.* *l.* 5. Ὡς) δὲ *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* l. 11. Πρῶτον)
Sic edd. *Lege* πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετήν) ἐορτήν *O.* l. 16. Γε }
 γὰρ *Th. Mag.* l. 17. col. 2. Γὰρ) *Sic* V. Sed in textu melius
 γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καὶ) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολουθῶν)
 ἀκολουθούτων *Fl.* l. 6. Καὶ) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζό-
 νων) *Sic* V. Ἀλαζονεύοντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.*
Pag. 170. l. 3. Ὑποκείμεσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* l. 4. Ἔσται
 τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. IV.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαι-
 το) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A.* l. 1. l. 6. Ἐγένετο) ἐγένη-
 το *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A.* l. 1. Forſan ex eadem.
 l. 9. Δὴ) *Leg.* ἥδη. l. 12. Ἐπὶ) *Sic* *O.* & edd. plurimae. Ἐν *I.*
Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἶπερ) ἐπέειπε *I.* forte me-
 lius. l. 7. Εἰ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδον) Additum ex *O.*
 Aberat in edd. l. 12. Ὅ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέ-
 σθω) γινέσθω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχ-
 θω *O.* l. 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A.* l. 1.
 l. 8. Πυθεῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. l. 9.
 Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνυδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὅ οἰ-
 νοχόος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4.
 Ποιήσονται) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male V. quod
 recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν)
Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνόχλίζειν scriptum
 invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium
 aiunt reperiri, pro ἀννοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐφε-
 στῶτες) ἐστῶτες marg. *A.* l. 1. l. 3. Αὐτοὶ) εὐθύ male *O.* l. 8.
 Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr.*
S. Amst. Δυσχιλίους *I. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὀν φαλ-
 φ.) In C. non reperio. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προσαίται) πτω-
 χοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρ-
 ξεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ὅσπερ *O.* l. 14. Ὀρμεῖν) ὀρμαῖν
O. l. 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* ὄν male *I.*
 l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex
P. Fl. V. 2. pro παῖς, quod male *H. I. S. Amst.* &c. l. 10.
 Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ΛΥΚ.) Omisit *I. Ald. H. Fl.* Addidit
P. S. ceteraeque. Inferuit & marg. *A.* l. 1. Pag. 178. l. 11. Ἐν-
 τοσθίων) *Sic* *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* l. 15. Οἱ-
 δα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179.
 l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) *Sic* *O.* & edd. excepta *I.*
 quae χοίνικα. l. 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὅ) Omittit
 artic. *O.* Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω
O. l. 5. Τὸ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μεῖ-
 ζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς *O.* male. l. 11.

*Αλλου πον. εις την βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. "Ομοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. 'Εξ 'Αρκαδίας) 'Εξαρχίας male O. l. 13. Τιμῶν) τεμῶν male O. l. 15. Δεινῶς) δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2. Προτοῦ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. "Ὀν) ὄν O. l. 4. 'Ερίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέχονται Fl. l. 17. Βούλωνται τινας) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλούσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hausierit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προΐωμεν) προσΐωμεν marg. A. 1. l. 4. 'Ακονιτι) Bene S. & Amsl. 'Ακονητι male cett. ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκῇ) διαρκῇ O. male. l. 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. ead. 'Ες) καὶ O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκτρα male O. ead. 'Ηγούμενός σοι) ἡγούμεένου σου male O. l. 8. Εὐφράτην) 'Εφράτην prave O. l. 14. Τὸ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. 'Ενεχείρισαν) ἐνεχείρησαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave. l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτήσιφῶντος O. l. 9. "Ηδῃ) Neglectum in O. l. 10. 'Ιπποτοξότας) ἵπποτοξόται O. l. 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Απ' πλησίον; adscripsit Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέλαξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. 'Επὶ τὰς ἐλάσας) Omissa in O. ead. 'Επὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. l. 15. 'Αναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16. Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσειμεν) πρόσμεν O. l. 16. 'Ετρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. 'Επελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. "Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. 'Υμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. 'Επωνύμους ἑμαυτοῦ) ἐπωνύμους ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1. l. 16. 'Εκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. 'Εκστάδιος adspirate I. B. 1. Fr. H. S. Ald. 'Εξοτάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. 'Απέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμπολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνη I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγινν.) διαγιν. O. Pag. 192. l. 1. 'Απορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένῃ) παραμένει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦτό μοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδένα) μηδένι. ἰσως L. ead. 'Οτῷ) εἴτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in Lucian. Vol. VIII.

O. l. 16. εἶναι) Non habet *Fl.* Pag. 194. l. 3. *Υλαν) *Υλλαν male O. l. 6. Γιγνόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δέησε με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. *Ἀπέλανον) ἀπελαβον *Fl.* male. Pag. 195. l. 1. *Αοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. *Ἀν ἔγων) ἔγων ἂν O. l. 5. *Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. l. 10. *Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. l. 14. *Ἐξῆ) ἔξιν O. & *Fl.* ead. Κομίσαντα) κομίσαντα male O. Pag. 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Διὸς O. ead. *Ὅς) οὗς male *Fl.* l. 5. *Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἑλλ.) ἢ μὴν καὶ ἑλλ. O. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξῆ τί O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. *Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἡτήσατε) ἠτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. *Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. A. i. l. 6. *Ἀνδρῶπον) ἄνδρ l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν *Fl.* Fr. H. l. Ald. B. l. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἡρῶσαι) ἠρῶσαι *Fl.* Pag. 201. l. 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* l. 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male l. Pag. 203. l. 2. *Ἡ σιμὴν) ἢ omittit l. addit H. P. *Fl.* l. 9. Ἐδέδεκτο) ἐδέδεκτο marg. A. i. W. l. 10. Τοῦ πέμψει) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. *Ἐπεῖ) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. *Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. A. i. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρειες) Sic P. &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφῆμενος) ἀφημένος marg. A. i. l. 5. *Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προσίοντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλίσθην P. H. Pag. 208. l. 4. *Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύρεστε male *Fl.* Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τέτρω *Fl.* Pag. 213. l. 4. *Ὅτε) Recte l. B. i. *Ὅτι H. O. τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὸν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & V. 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείφ) Sic *Fl.* Θύφ cett. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. *Ὑμᾶς) Recte Fr. *Fl.* P. Ὑμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abeſt in *I.* Adeſt in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ves.* utraque. Alibi πινίκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gefn.* *l.* 17. Δέομαι) δέωμαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφώστρια) Nihil variant edd. Ἡφαιſτία *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. °Ο) Conſtans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἔς male *I.* ſola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μνανάριον marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἀποſτροφή) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφή cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἱ ἑταῖραι) In *I.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἀπαſσῶν) πράξεις ἀπαντᾶ *Coll.* *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἔτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. ſeq. & XIII.* *Pag.* 225. *l.* 9. Σς) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πωλιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. &c. Πωλιάδος *B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. °Ο Χῖος) Omīſit *O.* *l.* 2. Παιηſάμενος) Αη πριάμενος; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεωπαγ. hic edd. omnes, quae alias °ο praeferunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omīſit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνάνεὺς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνάνεὺς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνέὺς marg. *A.* 1. Ἀχαρνέὺς *Guyet. & Menag.* *l.* 10. Ἀπεμύκτιſας) ἀπαμυκτῆριſας *Pell.* *l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et ſic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφρονήſης *H.* Σωφρονήſης *I.* & *Fr.* Σωφρονεῖς *Fl.* Σωφρονήſεις *Pell.* *l.* 17. col. 1. Δήμητρος) Emendante *Solano,* Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inferuit, & verbum ultimum ποιεῖſθαι reſtituit, quod ποιῆſθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἶει) ἔτι οἶει *O.* *l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A.* 1. *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθήſονται) Sic legi in omn. addit *Solan.* *l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἐταιρίſ.) ἑτερήſ. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτωκαίδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἥρα δὲ) ἥρα μου marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὖθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΙΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr. & H.* *l.* 14. Τῆς ſτρατείας) ſτρατιάſ *Fl.* & ſine artic. *l.* 19. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανελυθύειτε) ἐπανελυθύετε *Fl.* *l.* 6. Στρατεία) ſτρατιά *Fl.* *l.* 12. Παρμένονα) Sic *Ienſ.* correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξευρίſκωμεν) ἐξευρίſκω *Fl.* *l.* 16. ΠΙΑΝ.) Omīſſ. in *B. P. H.* Adeſt in marg. *A.* 1. *I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diverſae perſonae ſignantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἴſως ἡμῖν *L.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΙΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΙΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΙΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἡκέτωσαν Pell. *l.* 14. Μισθοφόρε) Recte sic pleraeque. Μισθοφόροι *l.* Pag. 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cett. *l.* 8. col. 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid.* *l.* 9. Τούτω) τοῦτο *V.* *l.* 10. col. 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχείαν edita. *ead.* Ταῦτὸ) αὐτὸ *V.* quod in impressis sic mutatum est. Solan. *l.* 13. col. 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce *V.* delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἡδὲ χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. Pag. 240. *l.* 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὡμίλησε *l.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν *l.* Pag. 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως *L.* *l.* 7. Πόλιν) *Al.* Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὀλως) Sic *P.* aliaeque. Ὀλος *l.* *l.* 10. (τι) Sequentia *α μοι* ad τι omisit *O.* *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. *A.* 1. Pag. 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) περισεσυρμένα *O.* Pag. 243. *l.* 1. Σωφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι *l.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit *O.* *l.* 16. Ὀλως) Nil mut. *l.* *Fr. Fl. P.* Pag. 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. *l.* 13. Ἀπωθοῦ) Sic scripsi cum *l. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπύθοῦ *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. δέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. *l.* 9. Ἑτέραν) Scripsi cum *S.* Ἑταῖραν *l. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἑταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. *l.* 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* Pag. 248. *l.* 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φανάκην) πινήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. l. Ald. P.* &c. Pag. 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *l. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. Pag. 250. *l.* 10. Φίλιας) φιλίας male *Fl.* Pag. 251. *l.* 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μὴ) Dēest in *Fl.* *l.* 6. Ἄν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκης) καταγιγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἀτεγκτος) Sic *l.* ut supra *Alex. c.* 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cert. Ἀτεγκτος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ὑποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) *Al.* πῶς, Coll. Pag. 254. *l.* 5. Τῷ θριγκῷ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ῥῶον) ὄραον male *l.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν *P.* *ead.* Οὐχ ἑάρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S.* &c. Οὐκ ἑάρων male *l.* *Forf.* οὐχ εὔρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 18. col. 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. *V.* Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. *Pag.* 255. *l.* 15. Πινύκην) Sic *Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol.* Πινύκην *B. P.* *l.* 16. Περι-
 δατος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulga-
 το ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθετος. *Reitz.* *l.* 17. Ἀπατώσα) ἀπα-
 τώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. *Solan.* *Pag.* 257. *l.* 5. Οὐβείς)
 Nil varietatis invenio. *Pag.* 258. *l.* 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατ-
 επεπλήγεσαν *Fl.* *Pag.* 259. *l.* 4. Ὀπλισμέγος) Sic P. sola cum
 marg. A. 1. Ὀπλισμ. *Ald. l. Fl. H. Fr. B. S.* *l.* 13. Πρότερος)
 Hoc praeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *I. S.* *l.* 15. Σαρίσ-
 ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης, *l.* 16. Ἀπ-
 εδειροτ.) Rescripsi ex V. 2. S. & marg. A. 1. Ἀπεδειροτόμ.
 cett. male. *Pag.* 260. *l.* 5. Οὐχ) οὐκ *I.* *l.* 6. Συγκοιμηθῶν.)
 συγκοιμηθεῖν marg. A. 1. S. *l.* 13. Σαρίσση) σαρίση rursus
 edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene sic *Fl. P. &c.* Δοκῶ *I.* *l.* 11.
 Λημνιάδας) Λημνιάδας *I. & V.* 2. non reliquae. *l.* 13. Φονεύ)
 Nil variet. invenio. Φονεύς emendat Solan. Sed φόνευσ voluit.
ead. Ὀπῶσαν) ὀπόσον *Fl.* *l.* 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας *I.*
Pag. 262. *l.* 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male *Fl.* *l.* 7. Προσαπο-
 λώλεας) ἀπολώλεας *Fl.* *l.* 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας *Fl.*
l. 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπεί) Recte plurimae.
 Ἐπὶ male *I. & V.* 2. *Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπεί) ἐπὶ male *I.*
Pag. 264. *l.* 9. Τὸ πρῶτον) Sic P. Τὸπρῶτον *I.* aliaeque. *l.* 16.
 Ἐκλαβομένου) ἐκλανθομένου male *Fl.* *Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυ-
 θίου) *Luc. Holst.* Γύθου. Nil mut. edd. vet. recentioresque.
Pag. 266. *l.* 10. Ἐκείνος) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἄλλ' ἂν) ἄλλον *Fl.*
l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν *Fl.* *l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθιακὸν
Holst. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἐτὴ μὲν) ἔγνημεν edd. priores male. Ἐτὴ
 recepi ex L. Ἐτὴ μὲν bene marg. A. 1. *l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
 go ὑμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου *Holst.* emendat.
Pag. 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. A. 1. non male.
l. 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll.
 al. ἐπεισπεσὼν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας.
Pag. 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. A. 1. *l.* 16. Ἐπ-
 εισέπαισαν) Ex emend. Kusteri. Ἐπεισέπαισον edd. priores.
Pag. 270. *l.* 2. Γόργος) Γεωργός marg. A. 1. *l.* 14. Ἔστ' ἂν)
 ὅπταν *Fl.* *ead.* Ἄπολαύει τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβει τὴν μι-
 σθοφορὰν *Fl.* *Pag.* 271. *l.* 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
Pag. 274. *l.* 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. 'Επιπολὺ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. 'Επεὶ) Recte *B. S.* Aliae 'Επεὶ, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. 'Αλόμενος) Sic omnes. Malim ἄλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινὰς. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *ead.* Ἄλλας) ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. Gronov. *Pag.* 278. *l.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic Mf. RG. 'Εδιηγοῦντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. 'Εποίησατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοὺς θυο.) Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum certt. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic Mf. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. 'Ὅς σε) σε huc inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid.* *l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τούτῳ Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ἰκανοὺς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἰκανῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτὸ) Divisimus monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Αἰ. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. Forf. ὠκύτερος, adscripsit *Solan.* • *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' certt. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus.* *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit *Solan.* *Pag.* 290. *l.* 1. Συνίων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perversè certt. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπνῆσθ.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult *Gronov.* *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνη, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιζύλλα) Σιζύλα

λας Coll. *Pag.* 294. *l.* 2. Βαλέειν) Bene *S. Amst.* Βαλλέειν male cett. *Pag.* 295. *l.* 2. Σοι) τοι *Fab.* Nihil mut. edd. *l.* 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγωνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. *l.* 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ως) ὃν *Anonym.* *l.* 14. Μακρὰ) Recepi ex *Pell.* Μακρὰν edd. *l.* 15. Τότε) τόγος emend. *Gron.* Nihil variant edd. *Pag.* 296. *l.* 11. Πάνυ) Inferui ex *R.* Aberat ab edd. *ead.* Ἐτι) Recepi ex *RG.* non habebant edd. *Pag.* 298. *l.* 16. Περισεχέσθην) Sic omnes praeter *S.* & *A.* quae περισεχέθην. *Pag.* 299. *l.* 5. Φόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. *A. 1 W.* *l.* 15. ἤξαν) Quod *Faber* voluit; in *l.* est; excepto puncto subscripto. Cett. ἤξαν. *Pag.* 300. *l.* 11. Ἐπιβήσεσθαι) ἐπιβήσεται *Pell.* non male. *Pag.* 302. *l.* 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. *l.* 13. ἔλεγον) ἔλεγεν edd. priores. *l.* 16. Τούτῳ) Recepi ex *Mf.* *RG.* Τούτων edd. *Pag.* 303. *l.* 4. Τῷ) Sic *Pell.* recte. Τὸ edd. pessime. *l.* 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. *l.* 9. ἤκον) Secutus sum scripturam *S.* ἤκων cett. male. *l.* 16. col. 2. Ἀγάσσεται) ἀγάσσεται edita. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Οὕτῳ) Sic dedit idem; nam οὕτον edita prave. Οὐ τὸν *V.* Recepi οὕτῳ, quia sic esse in *C.* notat *Solanus.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Τοῖς) τινὶ *V.* *Pag.* 304. *l.* 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν *P.* male. *Pag.* 305. *l.* 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male *l.*

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit *Gesn.* *ead.* Ὀπτομένων) Sic *V.* 2. & *Iensius.* Ὀπτομένων vulgo male. *l.* 12. Ἐμπεσόν) Sic edd. omnes. Ἐμπεσόντα *Graev.* *l.* 15. ἤλατο) Adspirate *P. S. Amst.* ἤλατο spir. leni *I. Fl. B. H. Fr.* *Pag.* 308. *l.* 7. Ἀδίκουμένη) Sic bene *Fl. P.* aliaeque. Ἀδίκουμένη sine puncto male *I. V.* 2. *Pag.* 311. *l.* 7. ἤξα) ἤξα *V.* 2. ἤξα cett. *l.* 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione *Iensii.* Εἰργάσασθαι edd. male. *Pag.* 315. *l.* 4. Ὀφελον) Sic esse in omnib. edd. addit *Solan.* *Pag.* 316. *l.* 14. Ὀρμίσαντες) Ex emendatione *Gesneri.* Ὀρμίσαντες vulgo. *l.* 16. Πρόφορα) πρόφορα bis edita, emendavit *Solan.* non addens, anne idem error in *V.* *Pag.* 317. *l.* 5. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. priores. *l.* 16. Ἀκοντος) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 319. *l.* 3. Οἱ) Recte *L. S. Amst.* Ceterae ἢ male. *l.* 4. Οἶον) Recepi ex *Fl. S.* & *Amst.* pro οἶ, quod in *P. H. Ald.* &c. erat *In L.* ἢ. *l.* 6. Λιχνεῖαν) Ita dedit *Solanus.* Λιχνίαν edd. hac priores. *l.* 14.

Ἀφθόνοισ) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθῶροι) σκυθροποι *l.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καί) Omis-
sum in *Ald. l. H. Fr. B. 1. S.* Adest in *Fl. P. l.* 5. Πλήσειεν)
πλουτήσειεν *Pell. Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit *Solan. l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr. &c. l.* 16.
Μετελευστέον) Ita ex *G.* restituit *Solan.* cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in *Luciano. Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς κἄν)
ὡς οὐ κἄν *Fl. male.* Ὡς οὐκ ἂν *marg. A. 1 W. Pag.* 325. *l.* 12.
Ἵποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. ΕΡΜ. Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν *Fl. male. Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic *Fl. Ald. l. H. B. 1. &c.* Ἡμέτερα *P.* sola. *ead.* Οὔτοι)
Omittit *Fl. l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονομῶ) μνηντρῶ adscript. *Solan.* At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὡς οὗτος) Admissi ὦ ex *B. 1. & 2.* quod
aberat ab certt. *ead.* Ὅν) Recepi ex *Fl.* Ὅ cett. *Pag.* 329. *l.* 8.
Ἡρακλῆς) Et sic *Fl.* cum *Fr. l. P. &c. Pag.* 330. *l.* 10. Μιση-
τέον) μισιτέον male *P. l.* 16. Εἰνί) Sic *P.* Ἐνί cett. *Pag.* 331.
l. 4. Ὅπιθεν) Recte *P. & Hom.* Ὅπισθεν male cett. *ead.* Μέσ-
ση) Sic *Hom.* Μέσση *P. B. 1. ac 2. Μέση* male reliquae. *l.* 6.
Ὅρμην) ὁδμὴν *Gesn. bene. l.* 7. ΥΠΟΔ.) Ὑποδέξαμενος ad-
script. *marg. l.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρεμύτα *Palm.* Κρεμάνθην *Pell. l.* 15. Σὺ) σου
ἵσως *L.* Nihil a vulgato abit *Fl. Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλλης) Sic
Fl. Τριφάλλως cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B. 1. Fl. & P.* Προτοῦ *l. Ald.*
H. Fr. S. l. 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum *marg. l. l.* 13. Τὸν Μυρόπνου) Articulum hunc de-
let *marg. l. l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρακτὸν legendum notat
marg. l. Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl. P. B. 1. Ταπρῶτα* conne-
ciunt *l. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακαυθῆναι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde conicias, quod atrofi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σέως quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆ-ψις, haec tineae, robigo. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph. in *Lystr.* v. 731, ubi σπῆτων per verbum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Biserus ad Aristoph. *Lystr.* 731, ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Biserus hic post Schol. Hesiodi *Ἔργ.* 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δῆξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τρώξ legumina, ficus ψύν. Omissa σπῆψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. GESN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνεις. GUYET. Adsciscerem, si vel una ed. praeretur. REITZ.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκῦθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum *Theog.* 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Hesiodus *Theog.* v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forfan ἢ μὴν. Hesych. ἢ μὴν, ὄντως δὴν. Ita legisse interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id est, *revera, omnino*. Hesychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Iensius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui semper concinit Guyerus) qui ἢ μὴν hic corrigit: exempla quoque similia ex Nostri Necyom. Contempl. & Sacrif. Iens. affert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Iensii iam inserta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & simul summa illius, quae deinde obiecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin *Libaniis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libaniridis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis insit. Erat ergο Ἄσος καὶ τέμενος — αἰσχυρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὐτῇ κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε βραστόνῃ (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε βραστόνῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἰλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλῖαι, κλεψίγαμοι τε ὁμιλῖαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπίρρητοι πράξεις, ὥς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νῶν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτοῖσι τοιμᾶν παρίεναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρίνη) Ἀπ μυρίκη; GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myrtum atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est μάλλα, de qua Plin. XIX, 4, f. 22, in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπέτ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὸς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοισι εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praefenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δεῖνι ξυγεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὀρθῶς ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de stautis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata*

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθκος γὰρ ὁ πίθκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciphro. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ἂν διὰ χειρὸς ἔχει, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρὸν ἐπί-δεσσαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνῶμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Παλ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibia vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἴφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilii de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλοῦ. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. An τὰυτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui iniusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiaften. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοππαφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi suo ad Eusebii Chron. inseruit *dissertatione*, poster. ed. p. 110, quam omnino consule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inst. de literis redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae & ipsa quorundam nominum nota est, & Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius signi imaginem speciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes Aristophanis optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male & iam a prisco more longe diverso, istud *ἐπίσημον* in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam Scaliger primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cuius latere inuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de usu & praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϟ. ϙ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92, 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haftenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυλοῖς μὲν ἵπποι

Πυρρὸς χάραγμα ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πῖπποφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετο

τις πρὸ τ. MARCIL. Tollendum cenſeo illud καὶ, odioſe hic; ut puto, initio ſententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

cad. l. 9. Νεοκμήτους) Non auſim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praeferrim τέμνειν eſſe proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non poſuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non auſus ſum dicere crepidas recens ſciſſas, cum a ſuendo potius ſutores dicti ſint, quam a ſcindendo. GESN.

cad. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forſan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, ſi alicubi invenirem, ſed eſt ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem ſuſpicio. REITZ.

cad. l. 12. Συκίνη) Proverbium eſt, de quo Eraſm. adagio ficulnus. COGN. Confer ſupra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

cad. l. 13. Χρυſοῦς ἐμβάτας) Miſere aberratum eſt ſupra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, miſere quoque ſibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, ſed genus tamen eſt certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, αἶτ, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, αἶτ, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a ſe ipſo diſſentit, L. IV, c. 18, ſeg. 115, ſcribens: Κόθορροι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. 'Εμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κόθορροις ταπεινοῖς ἔοικε. Hemſterh. rem non expedivit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Ariſtoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac ſi ἐμβάδες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipſo volente Hemſterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vet. illic conſentire video, veluti in ἐμβάδων conſentiunt in altero loco, ubi tamen diſerte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοί ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. ſic quoque ex conſenſu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβὰς γυρόντων ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove fenum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβὰς generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ραϋωδ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διὰ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκτορα, — Δυκ. — Ἄστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, &c. seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accusf. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473; μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Περιφραῖν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οἰ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellipsi. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterli. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Herren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἑρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ὠήσω) Ὠήσω legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hesych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμύζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θραῖτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν ἀμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non reipexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νεάνθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Akiphr. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἐναγχοὺς γὰρ πλοῦσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μεῖράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βάρβιτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίων δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. Ego, inquit; *nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fidelem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ δία. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ δαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δῆρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχὼν ἥδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὅσα τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημέρου δῦραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὰ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἔστιν ἀνθρώπων· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἀνέδοξεν. (conformatio suavit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονου τοῦ χρυσαόρου εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖοι, aut post ὅσα adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κεμήλια, δαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονου) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύονου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γερυσονία a Γερυσονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γήρυον aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγενῆσθαι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἐστίν, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero perstudioso poetae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davisius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intēntasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapicidinas coniecto testimonia corrasit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18. Haec Davisi adscribere non piguit. REITZ.*

ead. l. 8. τὸν Φιλόξεον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 *περί παρρησίας*. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam coniecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελάται) Lege *ἤγγελται*, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius *ἐγγέλατο*, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuisse fertur, quasi eodem asflatu inspirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera decarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον scribi debuit, aut εὐστοχότερον. SOLAN.

ead. l. 4. καὶ ἀρεκίττεις) Haec omnia Perf. eiusque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀέ, sive, ut in Mf. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀέ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, tu les *ropes*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret *eis pro ns*, ut c. 19 f. πρὸντίθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiafles ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάχχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum desere-rem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζούφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiaften sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τοῦτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiafsta profectum. REITZ.

ead. Ἐγγρίψαιτο) Legendum existimo ἐγγρίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

207. C. etiam, nisi quod τούτου pro τούτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολλὸν, non πέλιον. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) Inedd. aberat καὶ ἀρκετῶν ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ μὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκράγναι) Delerat ἀκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκράγναι coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἀμβοῶν, ἀμφογαῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγναι, neque compositum ἐκκεκράγναι in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μὴ. GUYET. Probo; sed ne fine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖτινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ψευδαλέξανδρος) Ille fortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ Ψευδοφίλιππος ἐκείνος κλεφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andrisum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andrisus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regium formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρον) De Pseudoneronibus tribus vid. Caes. Saubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ Ψῦδος ταττομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quia etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιῶσαι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τὰττεςθαι. Et rursus: Κράττητα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Revivifcentibus: αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Revivifcentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων. legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux ensu, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius; si qui alii mentiti sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravare proflus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer α. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, & diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἄξῃς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro Μουσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήματι

τος) dici observaverimus ab Hippocr. de diæta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertebat, non vero qui sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessell. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἀμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρῳ) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαύσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesæ naris*; itemque contra ea *εμπύκται naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθι σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι, ταισέ, inquit, κορυζῶντα παρρησιᾶ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέοντα. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κανοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν φῆμα, λήμης δὲ τοὺς ἀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repeterit; quae super κορύζῃ copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24—30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet; & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζῃ pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσος) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur; de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Vartorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinumque* ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman, ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάτωλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicenem*, *poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, L. qui monet, ita dictum ab obfcoenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Confule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaemum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit*. Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moſis. *Comoedias*, inquit, & *Sybariticās nequitias componentes*. Mart. etiam XII Theſ. Crit. Grus. p. 27, 1. Lil. Gyrald. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημώντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνσύμενον, οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. Hefych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Nesp. ad v. 326, p. 144, & Hefych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχῃ) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Misθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasī καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγὼ φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνος εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lyfiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. q. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτά, tumque ταῦτά ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτά ἐκεῖνα, illa ipsa, f. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit ἐκλεκτός. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν εὐσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γὰρ σε ἀφήμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omisissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illam morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acciperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρετάς) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν δ' ἔμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφήμενον — δεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρετάς — quid exspectamus? non profecto ἀντ

δὲ, sed ἀνείσδαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὐν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνείσδαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

cad. l. 14. Μεταστέλλοις) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

cad. l. 15. λάβωσιν) Subaudi τι, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δαίγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfuiunculas nempe amatorias. MARCIL.

cad. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

cad. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγῶν μαδούσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται; ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγῶν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5. L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.* SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare; virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

cad. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscripserat etiam La Croze. REITZ.

cad. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

cad. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύργωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

cad. l. 10. Ὑποδεδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere investi sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoedius utitur vocabulo ὑποδεδυκέναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similibus

subisse, & histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis annorandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post. princ. Ἰαμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τὰς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' αὐτῶν, εἰς οὓς καὶ ἔθηκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II. 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cocyte.* Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dabitur, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi Βάπται gestarunt βαπτὰ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet, nam Baptae sacerdotes marēs erant Deae Cocyte, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cocyte;* ubi vid. Interpret. quos non exseribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ibid. l. 19. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπται τῶν βιβλίων, ὅποιαις ποτὲ χερσὶν ἀναλίτταις) Ridiculissime Latinus interpret, *quāli animo, qualibus manibus libros verset.* Non intellecta locutio *ae Attica*, ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoīr à contrécœur.* Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscœnis occupatae; ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπται τούτων. Nam & ἄπται pro ἄπται legendum. GUYET. Etiam hic infelicitè rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτὲ

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipfius vitæ Halicarnaffenfis Dionyfius, ex perfona mulieris pro filiis fuis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παιδῶν τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo tantum animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. Ἄπτει) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & L. ἄπτει. Sed quid hoc ad rem, quæso? Contra aptissimum est illud ἄπτει, facillimusque librarius lapsus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίσσεις eodem halitu sequatur. Ut enim ἄπτει, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. Ἄπτει) Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄπτει sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίσσεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis sæpe formatur in ei pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὁφείλομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὁφείλει pro ὁφείη, in secunda sing. forsan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει, σφισκίαναι apud Aristoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos hæc referat, tamen hoc ipsum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ἐκ λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. Ἦδὴ κείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. Τὸν λόγον) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργον. Quorsum enim illud λόγον, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniciebat δόρπον. Eligant lectores.

ibid. Μικέτι μὴ — μὴδ' ἐν) De triplici illa negatione vid. supra Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ παράξῃ. Et de Merced. Cont. § 4. Item Reviv. c. 18., οὐδ' ἐν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. Ἀφες δὲ τὰ βιβλία) Ἀφες δ' ἡ. MARCIL.

ead. l. 4. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perfona Phædrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phædræ, fabulae Euripideæ nomen, laudare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἴθι) Confer supra Πητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχιν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD. In Schotti Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ πῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, & ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumnias* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεῖνόν γε ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἀγνοίαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsan respiciens noster interpres vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis Δεῖνόν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dura res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔως ἰσχυρὸς ἐμπεφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ὁφεγγές ἐξαίρει, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innoscendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o peiora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tuscul. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o peiora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lysandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forfan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλανήιον) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantalii Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. select. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eisdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, *χέλην δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφον· πολλὰ γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παίδων, καὶ βίου ἐσχίσε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανέστησε κατ' ἀλλήλων καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. Labia accusatoria & sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel antica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιῶν, οὐ ἀντιπαρεισρυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinnaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exfilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.*

ead. l. 14. Καθὼ περ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecit.* Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἐν δὲ διὰ δυοῖν.* TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum Σέσσι, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέρθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότης τῆς συγγραμμάτων) Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius semper Θεοδότῳ vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότῳ) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Priedaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodora coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeco superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Πάρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίον πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγχι σχῶν

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίμτο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατὰ ληΐν) Non Pelusii, sed Ptolemaïdis, ut ex Polybio constar. Nam Pelusii castrameteratum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἀν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν) Salmuriensis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης prudens exponas, οροονuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ ταλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: ὡς ἀν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὢν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmer. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quae-so sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodorus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumfit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ᾖν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τα ἄλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, secutus sum. Φρενήρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exfulare tantum iussu κάρτα, existimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in l. adscripseratque: Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πᾶνν. Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶνν. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πᾶνν φρενήρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, compotationibus, & insanis amoribus deditam cognoscas e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) *Fraclus* verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετρημμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, minimeque verisimili ista calumnia. TOLL.

ead. l. 2. Ὡστε μὴδ' ἐν τῶν εἰκότων λογισάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: Καὶ κεραμὸς κεραμῶν φθονεῖ, καὶ αἰοῖδ' αἰοιδῶ, Et figulus figulo invidet, & cantor cantori. Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντίθεισα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἥρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἐπιλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit. TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cerant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὐπεπιδως) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox εἰς, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς εἰς ἀδελφὸν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῆσις videtur e Dorico poeta summa. GESN.

ibid. Μηνίσιν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετέμελθε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε: τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδετ' αἰμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγυνοῖσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶναι ἐπὶ τοῖς γεγυνοῖσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniter. GRAEV.

ibid. Μεταγυνῶναι) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mf. Ox. etiam αἰσχυρῶναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὡν παρεκινδύνευσε) Aditi periculi memor. TOLL. *ead.* l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae sunt. Persius: *Aurículas asini Mida rex habet.* Fabulam habes apud Ovid. in *Metamorph.* XI, fab. IV:

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures huius fabellae referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio acrumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longule etiam diffusa facillime sentiebat;* lib. IX *Milesiacorum.* TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata?* Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multius toto ore rubor, exaestuante ab imis praecordii sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in *Narrationibus*: *πεθυρωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλαγίως ὑπεκίπτοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακεκνημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in *Psychomachia*, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptae, etiam si gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatae.* TOLL.

ibid. Δᾶδα καιομένην) Non secus ac furiae solent. Quæis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis. perquam similis est. Apuleius de Psyches fororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente.* Aristænetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόρης ἐξείλεν.* TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & æquum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀχέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέκραγον ὀδυρμῶ καὶ ἀγανακτήσεις μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam destet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀγὴρ ὄχρος καὶ ἄμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor* in ore sedet, *macies* in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore sella virent; lingua est suffusa veneno &c. Synesius in l. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἦδὴ τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὀχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia τὴν καὶ φθορῶν ὅματα, καὶ κραδίην, contabescere facit invidentium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. *Quid infelici viro praestat invidia*, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, *quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tar-*

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat; quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidius alterius macrescit rebus opimis. TOLL.*

ibid. Ὅξυ δεδούκως) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὅξυ δεδούκασι, invicem sese acute inveniuntur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὥς οὐδέν ἀρα ἄλλο χαλεπώτερον τίττει ψυχῇ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσώπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον, ἀνθρώπη βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερεῖς, τὸ δ' ἰδίον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentiissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τῷ φθόνῳ) Recte fane Livor Calumniæ comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἔπασιν Δυσκέλαδος, κακὸν χαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης. Livor autem homines miseros omnes Malos tumores spargens, malis gaudens, comitabitur inviso vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὑπόφωρ αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut assignere enarratorem. Ut in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & infidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδον πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare viderur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisberienfis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βαυλὰ μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχεῖα Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφeto γοῦν) Quae convertens retro vultum, stens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fidas omnium infidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην δὲν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτῆς καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πᾶσιν τὸν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὕτη δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσιν τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exferit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milefiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσέντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpres: *quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adfunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox; quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulim. SOLAN. Γένοιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ αὐ παρσόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρέκως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπέων τοῦ λόγου τὰδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciunt; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui persona liboret.* TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεράγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacestus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικούντ' ἀνδρῶν ἐν εἰσάγῳ, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικούντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικούντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικούντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδίκηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιорκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices pelerent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitor enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores inter-dum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὅτα, & Themist. ἀποτείχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐνορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δίκαιοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐνὶ τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέχεται, καὶ παρασχὼν αὐτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevallet, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare. Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κείσδω, δικαστὴν μὲν ὁμῦναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V; cap. 12: Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tullius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοισιν, ἢ γνοίῃ λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

nuit aliquid parte inaudita altera, *Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.* Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, *partim decuriones deprecari, partim popularis compescere, ut risu & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnaresur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo proderetur exemplum.* P. Syrus: *In iudicando semper criminosa est celeritas.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γε ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πειστέυσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admittis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percisus, exclamavit: *Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄντα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄντων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitula disceptaret, fama tenet, manum cum alteri auri, dum diceret accusator, admoveere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descendit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat, Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Πομπήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἄν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, *πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις*. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedunt autem ὥστε) ἀλλὰ καὶν θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens *παραδόξῳ*, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpretes. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἥτοι σοφὸς ἦν, ἕστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἦρ. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo pater, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἄμφοιν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ δεὸς μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἄμφοιν) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντ' ἐποιοχομένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Et si brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inserto, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χείρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶ πῶ, λάβρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decipit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocatorem; dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας καλῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volsens, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὲν δὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso confilere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plurarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διαλέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumentis probet, teste confirmet. TOLL.*

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξέταζει) Potius, *persequitur, seque adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur. TOLL.*

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδὲς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculatorum*, inquit, & *furum ista sollertia est &c. TOLL.* Melius, ni fallor, vertisset interpretes: *ut neminem tam ignavi abiectione animi reperiatis, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.*

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: *Κρύβδ' δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυτέρους λοχῶσι, clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur. TOLL.*

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberienfis in Polycratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidiosus sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: *ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὑπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὀρώμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν.* Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: *Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὀρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς περ ἂν μείζους ὦσι, τοσοῦτω πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχυρᾶς βλάβης ὀμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλοῦτος τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις.* Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, aliaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

*sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
nus de Dignotione & Curat. priorior. affectuum, virum
veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, εἰν ἴδης
αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένον, ἢ καὶ
τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπτόντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην
ἀκηκοέναι τὸν ἀνθρώπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ
τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. Ac primum
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumo-
rem illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognat-
um est. TOLL.*

*Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπίας κακοτεχνέστεραι) Sed nulla ver-
futor aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Και-
νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὐρηται τρόπος διαβο-
λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέ-
λας· εὐρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
fluendo, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.*

*ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ ποῦ) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, Il. X, v. 319:*

*Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χροῖα καλὸν, ὅππῃ εἴξειε μάλιστα &c.*

*Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultiibus irritus urget. TOLL.*

*ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἡκαστος εἶναι βουλόμενος) Sene-
ca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-*

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκωνίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκωνισσθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλομενος ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἔα πλῆσιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθειπεν, ὥς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑψίστι τινας καὶ ὑποσπεῖρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἑλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσῃται, τὸ τοῦ Μηνδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μηνδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν παρρόντας ἀπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ δεραπέυσῃ τὸ ἑλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταῦταις μάντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παριενίωνα, καὶ Φιλόταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare finit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritus excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarar: primas tenet, & illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovanter. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῶν quibus verbis Elnser. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Εὐνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & viduum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miscet utrinque manus. Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τὸ in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienses, sic habere, erravit: nam utraque Basf. aequè τὸν habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipso Homero legi potest. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ παντολμον Θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate νστ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuisse ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipse Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλὰς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. 11, 1: Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυες) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum exco- gitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dense roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia caret. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Inventa invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obstat prae- lustribus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit. Philo περὶ ἰωσήφ. φθόνος δὲ ἀπὸ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III: Consimili ratione ab eodem saepe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-
Lucian. Vol. VIII, Cc

lentem, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipse se in tenebris volvi, coenoque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in banc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Aët. III, Sc. 4: *Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.* TOLL. τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. Ο. tamen & *Fl. τὸν δέ*, prave. SOLAN.

ead. l. 16. τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. καὶ ἐπὶ τοῖς γυμναῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἰδέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρῶν
Ἐσφαλλε τέχνη καταμάρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripit praestantiorum supplantat. TOLL.

ead. l. 2. ὅτι) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. τῆς ὑσπληγῆος εὐδὲς καταπεσούσης) Ὑσπληγῆς five βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, Ὑσπληγῆα esse repagulum, vectum transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec Ὑσπληγῆς subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavaram, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submitit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. ὅτι πλεονάζει οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὅχλος, ἐν οὗν λάμνας φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσθεν) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσθεν ἐφιέμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripiant spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant*. Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum viderur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναβλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere*. TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομῶν) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἵστα τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομῶν μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ προέχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis*. TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praetatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius conficitur*. Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum*. TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ λαφάρει) Non satisfacit mihi interpres. Malim, circumventus rapitur. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantiem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat*. TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ἐν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλέπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ', SOLAN. Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adfuit, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilus Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in peius deseciendo, quod laudabile est, culpare, & e malitiae vicina virtutem criminari. Sarsberienfis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si quae sunt. Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: Nigra μελίχρους ἐστὶ, ἰμμunda & foetida ἄκοσμος. Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύρην καλέοντι τὸ πάντες, ἴσχαν, ἀλιόκαστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Syrtam vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaenerum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἑρᾶς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελίχρωτους δὲ οἶσι τοῦ νομᾶ τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἶσι τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἑραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φερόντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρα ᾖ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἶσθε ἄλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἑραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

sic ut τὸ οἶσι vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ πωίνμα facies verti; nisi quis προσποίημα cum Plurarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, *Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus* &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congescit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννίδν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικός apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic nosster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti proditiōis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννίδν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φησί, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκην) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fusse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώραν Στρατονίκην διατυνόντα λάβρα τῇ μητρὶν, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem. Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristaenetum lib. I. Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasustrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V.
Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρῆς) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis ἀνδρῆς. SOLAN. Iens. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἰς intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρωτικῇ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δι') Th. Magist. v. Μὰ haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μά. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξερος) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnavit, ab eo in Larumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἀμετρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex*. TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, ubi par est, inflammatur, & moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia consingunt, quibus maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἐνθα πρώτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti*. Ceterum exemplorum ὅσα κλεις. Benedictus male legit πρώτος, pro πρώτος, vertitque & qua parte praestat. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & qua quisque parte maxime vulnere patet. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur πρώτος; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκεῖνον) 'Επ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. GUYET.
ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μικέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminatōnis, tanquam veritate praecoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & sanum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν) Atticissimus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐστὶ. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μῆκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν; ἥ τ' ἐπὶ κήπη Καρπῶ βριβαμένη, νοτῆσί τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν τῷ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ἐν τῷ, scripsisse Lucianum existimo ὅντας. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελευτὰ στήγῃ, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusaturus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obrinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c.* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiuungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent totī, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεραντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδος, Ienius ὄντως scribendum putat ; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμὴν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit, recte. SOLAN, Solanus ἐν delebat : ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum reiicio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse : nam neque insolitus est Atticismus, siue πλεονάζειν putes, siue participium pro ἔστι positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ἐν δύο στραχ. εἰρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἶμι *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὁ. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀγασχυντία οὐσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita, Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφὴ τις οὐσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαῖον) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam memipit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque quartus, neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum Aulete, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui exsecramur, SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τῷ Πλατωνικῷ Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsus in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐνθεν ἐπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitarum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quæ mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: καὶ μὴν τόγος ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνδὲ μέρους. Tarentinidium, vestimentum muliebri tenue, simbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἑταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ἔρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτέας, καὶ γυναικεῖαν στολήν. Virgo esse videtur, gerens simbratas vestes, & muliebrem stolum. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota symmata. Apud eundem Pollucem, Ἀνδρῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακὴς, πεδῆρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσιν αἱ Θράκικαι βάκχαι. Hinc & Bacchus Βασσαρεύς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde & Bacchæ Bassarides dictæ Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiæ, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. Bassarides, inquit, Bacchæ. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. 'Εκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia*; sive, ut alii malunt, *crepitacula*. Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III: *Tympana tentata tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucisfonoque minantur cornua cantu.* Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collifu non ingratum sonum edebant. Aufonius in Epist. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant fistis sonitum: dant pulpita saltu* Ista pedum: *tenis reboant cava tympana tergis.* Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevis odorato cervix manabit olivo, Et feris nudos veste fluente pedes. Mollis Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiant canent. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.* Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: *'Αμφοῖν δὲ στήλαι συντέμνονες εὐκαλα δ' ἄπλα Νεβρὸς, λειοντὴν, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ.* Sudorumque pares metae, paria arma: *leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu.* Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incescit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incescit.* TOLL.

ead. l. 8. 'Αρτισοφιστὴς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii indicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, sed aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deserebatur.* TOLL.

ead. l. 13. 'Εβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοφυίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo; *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit.* Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλουργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi *neque sanctius, neque crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Terullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur.* TOLL.

ead. l. 6. Ὀρσπερα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscerere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπισφαιίας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari afferentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur.* TOLL.

ead. l. 9. Πάρεδρος) Servius in VII Aeneid. *Revera Finbuis est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάρεδρος*. Πάρεδρος etiam

συνθρόνοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρόδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis παρόδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο δὲν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον, id est, παρόδρον τῶν δώδεκα δεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant παρόδρους. Matri Deum Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασα & Τελασφόρον. Et sic aliis alios asseffores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρόδροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρόδρους & δρεπομπούς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de fomiis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollo Spanh. diss. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Articis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστυς) Iuvenal. Sat. IV: — Quid apertius? Est tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν πάντων δέον) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. Auson. in Caesaribus: Aeneadam generis qui sextus & ultimus heres, Polluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκατέρχθῃ λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret; Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιαρχίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάβριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὐδοντας δ' ἐκίχνησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρεος εὐμανέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν·
Ἐνθὲν ἔπειτ' ἀκρὴν τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτῇ
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπερος ἄτην,
Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες·
Ὡς τότε &c.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nocturnae sub Marte quieto,
Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammās in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, omittis aestae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἀλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρῃ sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis probō, ᾗ ἂν vel εἰ πῇ, quod forte omnium proximè ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ἔπου ἂν αἰσθῇται αὐτὴν εὐπραγούσαν, ἡρέμα εἰσοικισμένη κατὰ μικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent. TOLL.*

ead. l. 11. Προσλιπάρσεις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obrunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.*

ead. l. 19. Συγγενής) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis. TOLL.*

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ τὰντα θεμιλοῦς ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: *aures hominum novitate lactantur.* Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, "Ἦπερ ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλονται. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat assiduos copia longa viros.* Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. *Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est. TOLL.*

ead. l. 8. Λαβρὸν δὲ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) *Locus depravatus. GUYET.* Λαβρὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαβρὸν δὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid TOLLius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praeferat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τὸν μὲν λοιδορίων καὶ τὸν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: *Obtreclatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδέμεθα πάντες, λαβρὰ καὶ πρὸς τὰς λαβρὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Verit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & a vide attripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeceat.* Benedictus quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδέμεθα πάντες λαβρὰ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ἑλόν τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? RERTZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. *Suspicio grave est hominibus malum.* Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL. ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatio-
ne monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, *fallacissima irritamenta*; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exurgit: p̄r̄fos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consferantur ad vana. Idem iniquitatis & stolidis. ingeniis*

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Patissinum: *Nec quae compositis male suadae & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρὰς δὲ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani, *Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. δ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανάται, ἀποκεκρυμμένους βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri de cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλέφρονι οἰκῶς. TOLL.

ibid. βυσσοδομεῖς τὴν ὁργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, Ira, quae tegitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum. TOLL. βυσσοδομεῖς) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phras. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακνόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus. in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 16. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἰῶας πύλησιν, Ὅσ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μὴδ' ἕτερον κεύθης κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκρινόμενον) Non cepit haec interpres: Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristitia & tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmuriensis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patientis, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁλοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. ὑποκρίνισθαι τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Mf. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. ὑποκρίνισθαι est proprium histronum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακείνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκός, & πρὸς τὸ δέατρον ἐνεανισίου, τοῖς ὁρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιών εἶναι. Salmuriensis: Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ultima verba non recte vertuntur. ὑποκρίνισθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes*. Plautus *Afin.* II, 1: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de *histrionibus*. Petron. *Grege agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. **GREX ROMANUS** in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχηστὰς autem dicebantur pantomimi, ut *cantores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud Sueton. in *Augusto, asperissimae literae*: sed *sub persona*, ut apud *Mimum Syrum, Heredis fletus sub persona risus est*. Clarissimus vir *Iacob. Tollius* coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν quod non improbo. **GRAEV.** ὑποκρινόμενον) *M. Gr. & V. 2.* In reliquis prave ὑποκρινόμενον. **SOLAN.** ὑποκρινόμενον — προσώπῳ) Favet *Graevio* etiam *Caselliana lectio ὑποκρινόμενον*. Ac de sententia multum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. *Kineῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan.* *Neph. 196, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδᾶς*, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκρινεῖσθαι ἱλαρῷ προσώπῳ τραγῳδίαν videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγῳδίαν γέμουσαν* simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur *Gronoviana interpretatio*, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. **GESN.** ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῷ προσώπῳ nam *Comoedorum propria hypocrisis*, cuius mentio etiam hoc *Dial.* frequens. *Gesner.* vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. **REITZ.** Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρινεῖσθαι plane respondens. **GESN. in Add.** *ibid.* ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ) *Claudianus* in 1 *Cons. Stiliconis* lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique parrem componere vultum*. **TOLL.**

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthion, *agit-que laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐλοιδόρουντο καὶ ὑπερενεπιμπλάντο καὶ ἐκ-κράγειςαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀνγῶνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυ-τικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omis- sum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστους ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθάρην ψευδόμενος φιλεῖν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέπομεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κείνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθῃ

τὴν ἀπὸ τῆς φιλίας πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Aique ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῖται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμοίως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνήν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτὸς τις ἐνοχός) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob sacvitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Werstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius Oratione III: φέρονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὅπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστῶς ὑπέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν; οὓς ἀπελαύνειν χρὴ καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενομένη τὰ παῖδάριά, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiseratione assumulans. TOLL.

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίνε) Homer. II. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milefiacor. Plura exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχου) Thomas Magister μάχης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Afin. cap. 4, habuimus μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχλος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— *Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore infano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, infons.* TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κἀκείνος) Unde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἦς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Verrendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore Ἦς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκρισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκρισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed deinde vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκρισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & M. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἷγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo filet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretenensis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes produtionis damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν κίνδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἐμφυτὴν

ἀδικίαν, ut ex Alciphro. τὸν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, affert I. Elfr. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

ead. l. 5. ὧς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi fera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo iuventutis. SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆ appoluit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγει. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὄτα) Themistius Orat. IH: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφιστάνας τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀποθνήσκειν εἰ δ' οὖν σε λάβῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακλύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπληυγάζομενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν ὅλῃ γὰρ ἰλιγγιώσαν εὐθείας, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρῆσται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μῆποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἠσθησάν τι προσιοῦσιν, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλελευθροπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνημένων &c. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in quibus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipsa accessu

reücienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fuerit, in posterum molestus esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiiciuntur, ut nihil ab furiosis diffideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζον τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἀξία προσέειδαι) Photius Epist. 1, sectione λη' ἔχει τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra ad afflictientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς καθιστάται &c.) Simillima legas apud Isocratē ad Demonic. pag. 34: ἔτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἂν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Mallim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque diffidens mortalium.

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχὼν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δεικνυσιν, ἀκριβεστέρα πείρα τᾶλνθες βασιανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratius experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) An λόγος; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπως ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμμα-
τος ἐνὸς προσδίκη τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediat, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratissime fane cum aetate Suidae a Kuftero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterrat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἄνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἔπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, αὐτὸν τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσαν το αὐτὸν περιπετὴ γενόμενον τῷ ἰστορομένῳ τῆς φθειρίσεως πάλαι & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χαλοὶ ἱάμβοι ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) Ἀν ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πότεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & ſic infra c. 29, πότεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, *longe abſum*; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abeſt, quin dicam*. Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὡς βουλὴ, τῷ κατηγορῶν. Quae verba certe ibi ſignificare debent, *plurimas gratias debeo accusatori*; (quod ſcilicet diu optatam occaſionem praeſbuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, *ſed profeſſo πολλοῦ δέω & δεῖν tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime*, videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca reddideris, *non ſatis poſſum gratias habere adverſario*; quo faſto, nihil contrarii video. Nam qui proſitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe *imparem*, ſive, *non ſufficientem* declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceio hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpentione vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lycambae ſpretus infido gener, Aut acer hoſtis Bupalò*. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege *σχυρέων*. Vult enim dicere Lucianus, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viſſimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οικοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάρβαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κάρβαροι ἦν κυλίουσι κῆπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτους σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάρβαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κάρβαρος ἀβηλυ ζῶν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν κυλίει. ὁκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris &c. per μεταμύχῳσιν*

Non taurus, non mulus eris, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus eris. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impressi. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς mihi iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοττὴν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasim. in proverb. *Sero sapiunt Cumanī.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in *Equit.* & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.*

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio, Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταν* ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit Wesfeling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) *Μενάνδρου πρόλογος. GUYET.* Hinc in nupera fragmentorum Menandrorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: *Ἐλεγχος γὰρ θεός τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος* totique fabulae, si Diis placet, nomen *ἘΛΕΓΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, *φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.*

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Mf. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prologopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramaticis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινα — ἐπιειξόμενος τοῖς πατηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖδον) Confer 'Απολ. μιαιῶ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. *vetera, meditata*. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἔωλους ἄρτους exponentem *χθισινούς*. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Pli-
nium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse *poscebat controversias plu-
res, electionem auditoribus permittebat*. *Poscebat*, inquam, non *po-
nebat*; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum
nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in
mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophi-
stae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declama-
tionum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus
permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem
fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυ-
θαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referre-
tur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod
perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florenti-
nae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ
Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est,
quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse addi-
tum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis &
admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, &
praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgariorem scriptu-
ram, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνον λόγον sic ne-
cessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singu-
larem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra
fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνον
λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνον non Pythagoram, sed stolidum
illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν —
ἐκείνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut
actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diver-
sis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adole-
scentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitu-
do, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis ora-
tionis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

lis &c. Porro illud *conneſtere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι *πλεῖſτος χρυσοῦς* Aelſop. fab. 128; ὅτι *μεγίστη φωνή* apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτι *μεγίστη ὠφέλεια γένοιτο* tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ *πάλαι λόγος*, ἢ *πρὶν ἀſτοχία*, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι *μάλιστα* quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτι *μάλιστα* una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι *τάχιſτα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeſſi poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναιſχυντία οὔσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen *παράκλητος*, *ſυνήγορος*, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyllabam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque *παρούσα*, atque ita interpretatus ſum. GESN. Eſſi Geſn. non male *παρούσα* coniicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. Alciphſr. Ep. I, p. 1, *χρηſτὴν ἡμῖν ἡ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐſτόρηſεν* ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, *δῶρον εἶναι δίδωσι*. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, *ſοφιſτὴν εἶναι δεκεῖν ἐποίηſα*. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiet, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ *ſταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη*. Sed ſi haec non eſſe prorfus ſimilia huic *οὔσα* dixeris, ſuperius δὲ tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ *οὔσα*, hic non efficax plane ſit, pro *vera*, uti ex Demoſth. ἡ *οὔσα ἀρχή*, *verus principatus*, & οὐκ *οὔσα*, *ſaluſus*, ab Lexicogr. affertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράψ.) Lucianus ſcilicet. GUYET. Pag. 65. l. 3. *καὶ πῶς*) Quo *πῶς* illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν *λόγον τόνδε ſυγγράψας*, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matris Elenchus, qui Lucianum *poetam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθραν πρᾶχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενομένος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολυμυθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam f. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ᾗ νῦν οἱ ἀρχόντες εὐχονται καὶ δούουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obf. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in Olympia risit super supposititio Pythagora. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forfan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέῳ νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligi; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς ὢν τραγωδούς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyæn. Strat. III, p. 229, Iliensium meminuit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur *vulginaga Venus*. Hinc & in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις: Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ Δηλυβριῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ἔξει. Haec vero unguentum, crocum obsoena basia, Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybele* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybele*, aut *Cubebe*; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διττά, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι χωρὶς ἑκάτερα βωμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυγαῖς, τῇ μὲν Πανδήμῳ βραδυουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa *Libanitudis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Ro-

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non fatis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδωνίδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν item c. 28, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dips. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβαντίδος. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In I. uti in Mf. Gr. Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβήβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νη Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἑθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθεά) Ita Mf. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικότητα probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὅποταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγνοισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυνδραπῆς ἰλαρὰν, καὶ προσφιλεῖν Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀνθρώπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari patimur, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios nefastos recte Larineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, qui. Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νη Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἐξαρων) Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῖσαι) Κἄν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῖσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στιγμή ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησι) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὀπόσα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non a συνήμι, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέφαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ἐλίγοι ἐντρέφας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσοῦς, φασίν, ἐν Ὀλυμπία στάθῃ) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphro. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφελικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἐρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορνος ἐκότερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὴν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλεον, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάαν) Ἀν Δυσάν; quasi Δυσαν̄ ἀνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χώνη etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάαν, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem turbulentum in concionibus aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati signa & casus in αῶ attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morius aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni furores, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἑκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constar ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἐβδομημέσους. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, alijsve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δὴς οὖν κἄμοι) Δὴς οὖν κἄμοι, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δὴς οὖν κἄμοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula, μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Tu
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriusque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χαλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII, 3, l. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditis occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδαί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἅπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ πάντος ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφων) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων &c. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vincus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὀλέθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλέθρος. Ac Paral. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5: εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα ταῦτα λοιμόν. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφεύρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόστεις αὐτῶ μετὰ φθορᾶς καὶ μιάρᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριφεύρου legendum cenfeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγενῆσθαι. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μένονται) Sic necessario scribendum, non μένεται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασιν plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas. Adde Plut. T. II, p. 1082 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσᾶς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. i. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, Δέρεϊ ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' εἶδ' αἶψ'. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, εἶδ' αὖ ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ἴστ. β. 25; ἐμμανέστατα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

τὸν τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, *credibile mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα*. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοῦθός ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοῦθος ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστανσά σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui*. MARCIL.

ead. l. 15. Μισδοδότης) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάρισον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναίό γε τῆς πύκλειας) *Grand bien te fasse*. GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ἤδειςαν) Interpres οὐκ ἤδειςαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non nosset, Benedict. dederat. Nosset, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, quomodo non mirarentur, si priora nosset?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε *quid dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profugaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Et si & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemissam, vel potius sensui, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσσε per *abstuli* recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρωμολόγους) Forſan βρωμολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro ſφενδονίζειν *funda emitte*re, ſφενδικίζειν dixerat homo; quaſi eſſet nomen ſφένδιξ, & χειροβλημᾶσθαι voluit eſſe manu proiicere, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσδλητας) Μάσδλης, lorum, ſlagrum. GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omiſit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημᾶσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poteſt I. Elſn. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ἰαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς Ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἐγγράφε. SOLAN. Ialemon frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. 2, p. 494, 43 Baſ. atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, Δρήνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poteſt. Vid. Eurip. Oréſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l. c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit Ἰαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia inortui nimirum. GESN.

ibid. Ἰαλέμων) Κακοδαίμωνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίαν. Heſych. GUYET. In Pariſina Ἰαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, etſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἐταίρας. GUYET. V. Ἑρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήμα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquantur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος, δῖοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heins. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίχον) Forſan Ἀντίχον. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίχου tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίχον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίχον. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναίσχυντία οὔσα. De duplici infinito ad Philoſf. c. 7 & 39 Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, ubi alia quoque familia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μαινομαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαινομαι furo hic vult legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari finunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi penitus omittunt voculam *ἀντὶ* quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἂν τί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatio, & *quid lingua aeque ut manu uti decrevisti?* GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aeque ut manu uti decr.* An *γλώσσης* & *χειρὶ* igitur iungenda, & ad idem verbum *χρῆσθαι* referenda? Quin *γλώσση* saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi *ἀντὶ* mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua cum manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud *ὅσα* adverbii vicem poni pro *καθόσα* vel *καθώς*. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem *πόθεν γάρ*. GUYET. Propius ad literas accederet, si *πόθεν οὖν* legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) *Καταριθμήσειεν αὐτὴ*, subaudito *ἢ γλώσσα*. Sic autem cum superioribus connectitur: *πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλώττα &c. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c.* *Καταριθμήσειεν* omnino legendum videtur pro *καταριθμήσειν*. GUYET. *Καταριθμήσειν*) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo *τί ἂν ἀποκρίναι*; Itaque suspicor *καταριθμήσαις* vel *καταριθμήσειας*. GESN. *Καταριθμήσειν* *καιρὸς ὕδην* coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo *TIMARCHUS*; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, fatis notus esset. Vid. Plur. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. *Κἀκείνου τι περιττότερον*) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas.* Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse.* Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo reteratur κἀκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impunitas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. *Κἀκείνου*) Parodia est ex variis Homeri locis cinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχεος. Il. E, 293: Ἀρχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγας διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani definit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παρὰ δ' ἐ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη; quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσῴθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώσα. Verum quando nec ἐξεσῴθη absurdum est; quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξεσῴθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ Ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. ἰν voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχροουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιάζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phucidissare, & φοικίδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs; cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεμβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλῶχιν* & *τρίαινα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαινῶσαι*, h. e. *τρίαινα ἐκπολιορκεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχρον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *ἕτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob aspiratam ε transeat in δ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτερα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro *πετάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶδα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἶδws, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. *περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν* cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτον, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,*

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminere, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτις*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aurus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τό γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἁμαξάν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον qua notione etiam παιπάλην dixerat Nεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac παιπάλημα imperito Sophistae nomen dicit: *κίναϊδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur mōviffe, ut retineret κίναδος, & παιπάλημα etiam ad obſcoenum ſenſum traheret. Nos non tam ſententia huius loci detinuit, quam ea moleſtia, quod non occurreret Latiniſmum, idque abſtruſius paulo nomen, quod τῷ κίναδος ſatis reſponderet. *Cercops* veniebat in mentem: ſed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Heſych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epift. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores deteſtata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γάβαλλε, ſτυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βᾶρος τοῦ σώματος, καὶ ὥς περ τι κίναδος ἐκτραπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Ariſtoph. frequentius inter convicia numeratur κίναδος. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiffimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & ſcortatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio κίναδος illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Heſych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων ſτομάτων, Ἀνέμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυſτυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE D O M O.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλαλία. MARCILL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiaſiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσῳ ἢν ἐνέσκησεν) Ita & Ariſtoph. Av. v. 31,

ῥῶτον νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solò visu immorari; sed quasi non posse fatiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μεираκίῳ) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam; editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνομαίρεσθαι οἴκου πολυτελείῃ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ. At plane; sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοι legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κασμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κασμήσασαι. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὧς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ἐξεφάνθην. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυής) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενος) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνοψόμενος) Impr. plerique συνεσομένως. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοψόμενος. SOLAN. Legendumne συνησομένως; an συνίμμι potest etiam esse futurum συνησομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένως a συνίμμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένως a συνίμμι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-
Lucian. Vol. VIII.

go, consueto more *n* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλείας — τὴν χρυσὴν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis *ἔμελλε*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan *ἀλαζονείαν* quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ει* & *ε* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) *Ἀν θυρίδων*; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono *παρά*: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) *Ἡ πάρυφος πορφύρα* sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi *κατά*. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege *διαλήμματος*. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox *αἰγλήεντα*, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Τῶν δρεπομένων) *Δερκομένων*. MARCIL. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter distantem & excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων* Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter quam apud poetas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῶς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐγγυίας*, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Hel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαίνοντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. "Οτε) Mallem ὅτε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Το ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πᾶμπόλυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Ienf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec infirmitia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum porius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typoshetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. "Ὡς φησι) "Ὡς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψυγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίως legit interpre. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶ) Σάρδων λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Corognivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σάρδινος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδάνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' aliae
Ff 2

per compendium, quod facile permutatur cum τὴν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2 *Met.* 24. Inveniri etiam ζῆμαργδος, vid. supra T. I, *Iud.* *Voc.* cap. 9. Veluti & *Burm.* ζῆμαργδῆς edidit, vide *ibid.* ab *Hemst.* notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. *REITZ.*

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Virtuose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praeberē laudandi materiam, & admirationem suam elegantī oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videatur*, inquit, contrarium facit istiusmodi domus. Percellit enim & terret, ac mentem conturbat &c. *LENS.*

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. *SOLAN.*

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. *GUYET.*

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) *Ulysses.* *GUYET.* Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de *Ulyssē* *Homeri* *Il.* Γ, 217:

Στάσκειν, ὅπῃ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,

Ἄλλ' ἄστεμος ἔχεσκεν, ἀδρεῖ φωτὶ εἰκόας.

Φαῖνς κεν ἁκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὐτός.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπῃ τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,

Καὶ ἔπεια ν:φάδεσσιν εἰκότα χειμερήσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὶ γ' ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος

Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* *GESN.*

in *Schol. col.* 1. l. 2. *Εἰς Πάριον* &c.) Errat *Scholias.* nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Hic enim de *Ulyssē* sermo est. Vide l. c. in nott. *SOLAN.*

Pag. 105. l. 1. Ἀδρεῖ φωτὶ) *Hom.* Γ, 216. *SOLAN.*

ead. l. 6. Πρὸς αὐτήν) Αὐτήν. *GUYET.* Itaque sic edidi invitis edd. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἐπαινόν) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque torus est; pro ἐπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημόδοκος) De hoc & sequente Suidas in αἰσδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. 'Ἄλλ' — ἔοικεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξον) Urfinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyncum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. Σύριος conficit. Illud enim epigramma integrum de veteri libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epistt. Graecanic. πάντως που καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πάντα τοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτεροι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἅπτοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ὑμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους θαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξετάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψομαι) Lege γράσομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τύπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τύπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notarum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάτην cum cett. legis, ἐκείνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσδην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen conuenit ἐκείνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φακεύς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἥδη τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχας) Branchus Apollinis amafius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Uterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba πρόλμαν, ego τὸ μὴ scriptum fuisse non dubito. Totum resingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὗτοι αἱ θεοί, ὅπως χρητὴν τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῦχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθος &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberamus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ofiio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθος, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῦχος, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλιτήρᾳ, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 2 f: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθρονον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθρονος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθρονου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθρονος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθρονος Ἀθηνᾶς ναός) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθρονος ναός Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναόν vel ναόν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Aetuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ὁ μυσθρονος, quemadmodum hic ἀντίθρονος, Veneris ναός describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyfiat opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab ναοῖς hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθρονος) Τοῦ ἀντίθρονου Solan. Τίς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit faciliior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii coniungere queant, articuli transpositione haec sapari posse, legendo ἀντίθρονος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutrogen. τὸ ἀντίθρονον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus postea animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθρονος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatior, legitur infra Sympos. c. 8, οἱς δὲ τὸν ἀντίθρονον. Sed & pro ἄνω αὐτὴ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est. At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur.* REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud Πάλιν. SOLAN. Γραφή Πάλιν. Ἠφαίστος) Sic interpretandum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Κάκ τῆς διόξως) Fabulam habes apud Laetian.

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa*, inquit, *collustatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus*. Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Phidopseus den pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius dicitur*, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαιστος Δημόθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ δέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleti ὅτι δέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζῶων, βαῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπος) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *reptans* est, ὁ πρὸς κώπιν. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες: ubi frustra Mollius coniicit προκώπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, *promptus, strictus, nudus*, ut norum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντές τε αὐτὰ πρήκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρήκωπον τὴν δεξιάν, *manu capulo admotā*. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος* & *πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* *remex* legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii-
cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed *ὄνειρατι*. GESN.
"ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὄρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρατι* malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giesflae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre-
ret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inferam. "ὄναρ igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici; ex Macro. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ καλεῖσθαι pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte coniicis, Reitzii doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere *ὄνειρατι*. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER.
in Addend.

ibid. Κυντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelij uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deslevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. *Κυντίλλιος* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Κυντίλιος* habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Con dianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρειν δῶρον) Προσφέρειν σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocras. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. ὄναρ ἰδόν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθετο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβάλλειν) *Divinando assequi*. De qua signif. leg.

Iac. Elfn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synes. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utiq; scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAL.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὑγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν, quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτὸν pro ἑαυτὸν suadet videndum Eustath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperias, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδῶν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam, antequam, quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & *Fl.* lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Morr. VI, 5, quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ἀτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martialis VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, If. Tertz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεάς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. II. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακαείμενον) Verte, *religiosum*, *Dūs devotum*, auctoritate Pollucis I, f. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακαείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Dissert. de scribis, Hugoni de prim. srib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγῆται τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoro in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγῆτας doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; inprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχυμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaeavorum meminit Isocr. Busir. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Mario, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. Χωράσμις, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teste Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* senium anno CXX inchoan-

res, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in *Kύρνος*, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ψαματιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σήρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *τρήσκειν δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ἑπτὰ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἑτῶν*. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ αἵρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Mf. *γένος*, ut paulo ante *γένη* ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Artho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro *Ἀθῶτας*, legendum *Ἀθῶους*. Ita enim Steph. Byzant. in *Ἀθῶς* τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. *Ἀκρόβουνοι*, & not. Berkel. REITZ. *Ἀζῶτους* coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum* fratres idēo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguam hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. *ἀθανασίας φάρμακον* nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. *φάρμακον* significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. *καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας* quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

ead. l. 12. τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mff. *τὴν πρώτην* hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, *βασιλικὸς τις ἄνθρωπος*. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη) ὦν ἓνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui *πρεσβύτερος* vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Streinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὖς — ver-
toque *εὐσεβεστάτην τύχην*, *benignissimam* fortunam, quia *εὖς* *εβής* quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius legend. *ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτον ἡ μεγάλην*. Porro *αὐτοκράτορος τύχη* est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag. 39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III, 4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλην) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θεϊστάτον*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho alioquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἁρμοστήν* dicat Praesidem provinciae, qui *νομηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. (*Ἐξως*) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. (*Ὁ εὐδαιμονέστατος*) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. (*Ὁ γδοήκοντα*) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. (*Σέρβιος δὲ τοῦ βασιλέως*) Collige annos vitae ex imperiis Dion. Halic. IV, pag. 242; quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. h. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. (*Ἐνενήκοντα*) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. (*Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. (*Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aeris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. (*Τελείους — εὐχᾶς*) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγνώστου τροφῆς*, item *γυναικείας σύνοδος*, & similia, defenſa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἦδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecui.* Quid enim? an Lucianus, tertius ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihil melius prior Obsopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel asscutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio incutcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν &c.*) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mf. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστόν. Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* Homericæ est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. δεσπότην) M. Aurelium iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. ἑαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργυρόντιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartessio fuisse differentem Aldrete, lib. III, c.

Lucian. Vol. VIII.

Gg

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ:
ibid. Πεντηκοντα) Atque Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Max. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii meretur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agar, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat ἄρκαρχόντιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benher. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V: H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τιμαίος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tautomeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voss. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλιστianός, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως βρομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλατιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente L. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλαστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. σινθ. & Steph. Byzant. in 'Αντίκυρα. SOLAN.

ead. l. 15. 'Αντίας) 'Αντίας nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apophth. pag. 128, & de fort. Alex. serm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet 'Αντίας ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. 'Αντίας habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. I. Βαρδύλιος. V. 2. Βάρδυλος. SOLAN. Geminato λ Plut. Vlt. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 Βράδυλλισ, quod tamen in Βάρδυλλισ mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνετήκοντα τελῶν ἐτη) Hoc est, nonagenarius, ut recte Scholiaſta, & locutio *τελεῖν εἰς ἑνδράς*, quam affert, exstat apud Nostrum in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Οδρυῶν) Οδρυῶν. MARCIL. 'Οδρυῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, 'Οδρυῶν βασιλεὺς, sic legitur in Mf. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. 'Οδρυῶν recte in Veneta utraque legitur, ut 'Ετ. Δ. IX. In reliquis prave ὁ Δρυῶν. SOLAN. 'Οδρυῶν firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Τορεν* nominari a Xénoph. Cyr. VII, pag. 411: ἀλλὰ Τήρης τοῦ 'Οδρύσου ἀρχαίου τινός. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. H, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guye-rius. REITZ.

ead. l. 5. Θεότομος) De hoc historico vid. commentr. ad Longini Sect. 43, Meursi. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Θευμάσια* inscripto Mauſſac. Diss. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successione tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, I. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἕτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obfopoeum, vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno Fl. lectionem: nam δύο saepe inclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μὲν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλκίμων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κερμάτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, εἰ δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Uf. & praeft. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelov. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταυρος, licet tres Codd. habeant φιλείταυρος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελαφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. Antigonum Coelitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προϊώμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρείνης. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaferint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προϊώμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ἔδεν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: procedamus via ad Corinthum ducente, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὅρα ἀναφύγειν in Arr. ἀναβάσει, L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia asserere, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθεν ἐπ' οἴκον, domum abierunt; & cap. 55, διελεύθεσεν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. L. 5. Ἀντιπαλαστήσαν) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philosf. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἀκρέμασιν, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἀκρέμασιν, quod idem valere monstrat. Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit in patum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτας, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrat scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀρεῖ) Quid hoc sit, haud facile; credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo chronologiam intelligere, quam cippos. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphy. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lectr. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀυναικίπρος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Ἀσίαν) Scripserat hic Persica; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mss. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

Pag. 123. l. 2. *ἰαίδωρος ὁ Χαραχ.*) Accuratissime de hoc agit Dodwell, peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. *Σαραβροχλῆς*) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de *Mnascire* habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorumprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne *Σαραβρούχης*; vid. Vaillant hist. Arfacid, pag. 78, adscriptu Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. *Παρβυαίων*) Breviter Suid. *Παρβυαῖος, ἀπὸ τόπου.* Plenius Stephan. Byz. *Παρβυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φύγον ἢ μετακίσαν ἐπὶ θύδαν &c.* Mox ait, *Parthyaeos* a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salm. ad Solin. p. 1196. Saepe *Παρβυαῖος* apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Σακαυράκων*) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαρακαυλῶν*, qui in *Sarracis* s. plaustris *pernoctare*, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ampian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Grou. Sed est etiam *Saraca* Sarmaciae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innumera*, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas *Σακῶν καὶ Ἀρίων*, vel uno nomine *Χαυραίων*. Vel, ut Steinheil. *Σακαυράκων*, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita-Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio*. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exsulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regnum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrum deductum. GESN.

ead. l. 10. Ταρασίης) Leopard. pag. 153 Ση— legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae, Spaniae, Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp, Sb, Sch*, incipientibus? suum praeposuisse Itali? Itaque servet per nos *Hyspafines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quae quiddam in *Hlodovaco, Chlodovaco, Ludovico*, factum novimus. GESN. *Ταρασίης*, pro vulg. *Σπασίης*, legendum, permukis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amst.* addiderat: *Χάραξ Περσίου*. Ptolemaeo Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, *Characus*. De Hidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀράβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαυσσᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαυσσᾶς* scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & *Μασαυάσσης* apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis episc. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. ὥς δὲ ὤρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ ὤρα τοὺς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem videt eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, re-

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsianus Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὲρ τῆς μάχης milites in proclinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Augustum confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripserit, οἱ ὑπὲρ τῆς μάχης. Quid si igitur pro μάχης, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῆς; Angebat senem τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γβασιος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goaeus Omanorum, qui regionem Turisferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canam turisferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaeus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turisferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in suis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloe. cap. 8, ubi ἱππεῖς soloeicisms pronuntiat. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντας, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παρτίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GERN.

ead. l. 14. ἱστοροῦμένους) Audis profirentem, se dicturum de philosophis *longaevis* ἱστοροῦμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonastis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Διμάρ. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. ἱστοροῦμ — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημέκρτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Haemanno, in Aët. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαράκον καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρδ', pro ρδ'', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Laëtant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐνόφιλος — πάντα καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentelei, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichio coninnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatim veterum testimoniiis differt. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Soficrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Καντέρτων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Perfaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὅτις καὶ ἐνεγίχοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενος) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκατεργῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Existabat titulo ἀποκατεργῶντες olim Philemonis Comodia; v. eius fragm. p. 292. Unitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκατερεῖν ἐπειράτο, vertente Vukeio, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν αὐτὴν ἀποκατερεῖσθαι. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur *βίος*, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιῶς dicitur pater vel Ὀρσομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII ætatis suæ annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis vid. pro 92.* REITZ.

ibid. Δεξιῶν) Δεξιῶ scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ γενήκ.) Cenforinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatur ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragagesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογενής δὲ ὁ Σιλευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de ætate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet, Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectâ nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De ætate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voff. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. I. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτλάος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De fessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicis anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanley. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχάτῳ γῆρας vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ἢ, ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere *ἐκατὸν τεσσαράων*, omisso *εἰκοσιν*, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse viduum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Auson. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diferte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendam in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. (Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. (Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυίστωρ vocatur; & talem fuisse, conicimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiā orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. (Φερικύδης) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Talian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tuscul. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurf. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde coniici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέρος. MAIUS.

ead. l. 13. (Κασσαδρεύς) Omnino scribendum Κασσαδρεύς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occuparit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 16, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrum supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρην* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. 'Αμισνός) Phoenicîi Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic *'Εμισνός*. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Τόπυλας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. 'Ετν) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter fenes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Τόπυλας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. 'Επενήκοντα καὶ ἑξήκοντα) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παράδυναϊνδος, quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδέονται ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contra-ctos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finivisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adietiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnet. Adtantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. a, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Poramone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γυραίε Σοφοκλείς, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνεήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱὸς δεκ.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214; (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔστ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes verus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, δὲ δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθοροῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἴμῃ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἴμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβανμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyæn. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiiicit; vid. Val. Max. VIII; 7. SOLAN.

ibid. Κρατίνος) Vid. Meurs. Bibl. Artic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἑπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffocatum obisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄντα τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σὺκα κατεσθίωντα. Recte Basileensis παρεσκευασμένα. IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere παρασκ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario—

Lucian. Vol. VIII,

H h

rum aut editorum aberratio : at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτερος audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius perceruset & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congestit praestantiss. I. Barnes. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδ' ἐν μέλει ἦσθην Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τῆϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Julian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στησίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est.* Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholtis eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valerudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorium adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *quae & vivere & quiescere volentibus maturum est.* MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλευμένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphael. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lect. I, c. 1, p. 5, ac Brisson. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβήν, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθῦν*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κυϊντίλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλος* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυϊντίλλας*, ut *Πέριλλος* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — ἀδύγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, five promtuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in differt. ad Luciani Macrob.) Addidique, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἥς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὕσα) *Καὶ θεϊότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὕσα.* MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Ersi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέργῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ἄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικόμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδας) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Past. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῶ, per me (Plutum) ei sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observart. Eckhardi ad eisd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — χονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτία, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἀλλὰ καὶ — ἀνεμμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec subdintia videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνεμμένοις) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN.
ibid. 'Ανειμένους) 'Ανειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis
 consecrata. GUYET.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον
 ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessi-
 me, ait, haec translata, *sed* equorum iuvenumque altricem suspi-
 cientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altri-
 cem* (regionem), *iuvenumque altricem laudant.* Opposita sunt
 ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumfit.
 Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt
 regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἱπ-
 ποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, *σεμνυνομέ-
 νους πεδίοις ἀνειμένους.* Sunt autem *πεδία ἀνειμένα*, campi
 patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes,
 uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non
 suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ
 sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth.
 Init. Or. pr. Coron. τὸ μὴδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα
 κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte *sed* vertitur.
 Long. Past. III, p. 87, πείσον — μὴδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν
 πάντως, persuade — *te nihil magni petere, SED ducere velle.* Conf.
 eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri
 emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27.
 SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπ-
 ποτρόφος & κουροτρόφος: illud Argorum epitheton, & aliarum
 urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae,
 quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ' ἄλλ' ἀγαθὴ
 κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπύγδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Ho-
 meri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime faci-
 ens *προτρ. p. m. 32 B.* οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ,
 οἷα φύκιά τινα ἐν ἀλοῖς πέτραις ἀθανασίας ἐλιγοῦσιν, καθά-
 περ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πα-
 τρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἑμιρόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ
 καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de
 Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sen-
 sum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν-
 ἀκούσας — *δέλη.* Sed nec Florentina lectio displicet. Cum ve-
 ro utrumque bonum, numeram sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιά περί τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὅσαυτα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. βατὰ) Mallem βατὲς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἂ. τὴν χώραν τίθηναι cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθνημένον) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod defueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius fane, quam de ficcis arenis, surgentes, sulphurei praefertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscrētus arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδύς τὴν ἄμμον. Quod ὀδύτην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viyer-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, l. 81: *Vespertilioni membranae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, l. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter lecta vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari*, & *piscēs alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δέισωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, &c. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adipiratas, & v pronuntia exilius, ut solent Iotacistae, & pro ἰχθύσι existeret ἰκτίσι. Ita in Ἑταίρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) Viverris Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσιν vide omnino Nostrum supra Mvi. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *piscēs* illos meos: certe non ea ratione, quasi *piscēs* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. L. 4. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego *ταχύς* nec me movet, quod mox c. 5 diserte *παχὺν* dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Et si cap. seq. *παχὺν τὸν ἰὸν ἄντα* omnino recte legitur, quod expressis verbis addis, id potu dilui, & *παχὺς* etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythonē serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamēν *ταχύς* hic praeferrem, propter adiuncta *βίαιος* & *εὐθύς*,

inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam deleat. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elfn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰὸν ἄντα) De dipsadibus, causam inextinguibilis finis esse, quae ex morfu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ἄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ εἶδος καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον. Quod crasum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & laissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδάφιδευόμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδάφιδευώ est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planities apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferrunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morfu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. Ὡς ἐκ Λιβύης) Recepissim ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postulare; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὥς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὥς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripas, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Ὃν γὰρ εἶναι) I. e. εἶναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento delicto dederat in l. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecessit, & mox γεγράφαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνασπειράμενος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειράμενος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τῶα) Interpres, dum legit νῶα pro ἰῶ, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitate claudicat*. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πῖθον) W. Τὰς τὸν πῖθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι (sed existit puto in Mf. ἐπαντλούσας: nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario. I. Iens. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νίκανδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis 2339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Plurcula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESH.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὁμοίόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φίλιον, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mf. Gr. E. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φελλίου. SOLAN.*

in Schol. col. 1. l. 1. Δύνεται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime porui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priore οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσίοδε) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Heliod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Heliodea sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείσις) Hinc paret, Lucianum legisse κλείσις

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δ' ἄφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θυητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἑσσόμενα, πρὸτ' ἔόντα.

Καὶ με κέλευθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De *Polydo* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide Ὀρχ. c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessell. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Παλῦιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἴπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae cerriori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. 'H ὥς asseverat, non affimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum; etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20; Δημοκρὺς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένῳ χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δωτῆρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ. 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit* εὖς *Prometheus*. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἐὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi Δωτῆρες ἑάων. Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω. 528: Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἰδιόν. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυλογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυλογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. ubi legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάβη) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, *μὴποτε παραρρῦμεν*, docet, id reddi non posse *persuere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῖν vel διαρρῦνειν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦνεν λάβη, i. e. *si quid in poëseos cursu per imprudenciam omisissum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακουεῖν, oppositum τῷ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: εἰτε, μὴ παραρρύης, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδαλάμους. GUYET: Σκινδαλάμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat Aristoph. Nef. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ζύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ζύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Nef. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὁξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός & σκινδαλμοί sed σκινδαλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδαλάμος & σκινδαλμός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiaстаe. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bisetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδαλάμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδαλάμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδαλάμος (σχινδαλάμος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ: MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ATK. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpretes vocem προηλωῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis & referenda ad ἑσα. Obliopoeus, ad ipsum poëma qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μινωί) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer 'Ορχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὄργῃς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, *quasi si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Obliopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris.* In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies.* GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicas.* GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα· quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus; interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἀοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὃ, σι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὃ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγχυπτήν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὰ δαίω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegyptio & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: Quin & foecundas tibi conferat Africa messes. Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensī. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam; 211; ubi de classe frumentariatum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἐπὸν μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, sequere me, non tecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516, Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπιδαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδηντος) Alibi ἀνυπόδτος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probō illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγουμένη τὸ πλοῖον) Benedictus, navim circumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, per navigium circumcirca praeunte? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatriide c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισευρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolata refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταίρ. X, (p. 242.) ἐπισευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GERN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, *ἐλευθέριον*. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam *Ven.* edd. debemus. Reliquae depravatissime *ἐν Παλλήνῃ*, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyæn. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses fenes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωναν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ζυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, & Meurs. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωναν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ζυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἢ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illustrent obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, alleverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constar, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κερροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἱά γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλλον, seu κρωβύλλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βύρσων τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pol- lucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς δέ- ρεις καὶ διεθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀν- τιστοιχοῦντο, βύρσας προσηλκύνοντες πρὸς τὰ τευχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ἐλίσσεται πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim vi- deri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haerere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπι- βολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel im- positiones coriorum, ipsaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micyclum video. Sed neque dis- simulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numeranda magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nau- tica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖακων) Hic certe κεροῖακες non sunt ex- trema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas an- tennas, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, ma- nibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, §, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἰαζ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ Schefferiana ostendit. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάρις) C. Κάρις quod & adscriptit Vofsius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. SOLAN. Immo κάρις sine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβούντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παρασεύσαντα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, & in παρασεύειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν eis, pro facessere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Past. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὅμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωνκῆτα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Nostrium infra Sympof. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — δαρῖα λέως ἀπέρχομαι. Sed & σοβεῖτο παῖς τοῖς ποτηρίοις συχοῖς, proferat puer &c. aliaque de περισβεῖσθαι κύλικας habet Bergii ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. naveron memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Haseus in nov. Thes. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Iac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ & nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Parisinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνω) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χυνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praefecerunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insignē. Sed Ox. Cod. *χυνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χυνίσκον*) In vitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgaram sic corrigendam, Thef. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χυνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. *ἡ ἐπικείται χρυσούν χυνίσκος*. Sed de illa constructione nemo am- bigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἱππόνημον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & *παράσημον* videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403; & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GERN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῶρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae datione non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teu- cris*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κέσμος, αἰγραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmurienſis, cetera enim ornamenta, *πίεθραι*, *veli parasium flummeum*. Quid *παράσιον* Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum cenſeo τοῦ ἱστίου *καρχήσιον πυραυγές*. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

për quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούριον τὸν ἑτερον, ἐπικαλεῖσθαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, *Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedisse*. Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari*. De τῷ πτέρῳ & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & mīnio illita, ut flammæ essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua*. Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua*. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendet summi carchesia mali*. GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscriptit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τριηράων, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασημοῖς ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίον τὸ παράσιον) Nomen ignobile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alio omnes habent naves. Nulla enim res aeque adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velorum*. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic ἰστίον τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-*

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Τορξιλεν*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παρασήμῳ* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσειον) Hasaeus Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τὸ ἰστίον παράσιον, nec facile dici ἰστίον *καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam fit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ ἰστίῳ. Adeoque pro vulgato *παράσιον*, docet legendum τὸ παράσειον, intellectu μέγας, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τὸν *καρχήσιον*, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hasaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet scriptura fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσειον*, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hasaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παρασίῳ* s. *παρασίῳ* nostrae, postquam tuo iudicio, vir praestantissime, de Hasaei sententia edoctus sum. Ἰστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παρασίῳ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli*; illinc maxime navis *urgetur*. *Urgetur*, promovetur, *παράσειεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit *σπάρσιον*, aut *συνάριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναθαλαντίας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. τοῦ ἰστοῦ) Sic legitur pro ἰστιοῦ, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονίας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλέος. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praeferit, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχερξίνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκακῶσσαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Eiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρεῖ ἢ κουρὰ) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Mf. Οκ. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἀ δεῖ, & pro τὰ 1. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum.

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναντικὰ) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίῳ) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐρείῳ*. SOLAN. *Οὐρίῳ* rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, *οὐρίῳ ἀνέμῳ* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *ei*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) *Ὡς* leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμυνα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iora, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιαῖ legendum, ut *Ἰσθμοῦ καὶ Πυθοῖ* c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. *καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι*. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, *Tox. 22* &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. *Ἀν' ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. *ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησόμενους* — *ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν*; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & *Μεν. c. 2*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐροδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo *Ἐροδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ᾧ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες... ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νημεσπῆτον ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιρρέον) Subaudi κῆμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπὶ πηλ.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumam. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκπρέφαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἰ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcumque suavissimum: nam εἰ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν υμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat υμέτερα vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti conscensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum sollemnii fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιθαριῶδον) Amphion hic est, cuius historiam habes Ev. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. 'Εν. Δ. IX, & Philostr. in Herode p. 551, de statu is Isthmi ab eo positus, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀγορεύχθαι θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδου) Iubet Hesiodus 'Εργ. 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον foris legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Miss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dīs sacrata est. Si πλὴν superioribus adiicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὁλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim, GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Foran ἐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte ἐνυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28; & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέβεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκσιν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαϊον) Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania; μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae aride vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit δ Πάνυ Reinesius L. III Var. Lectt. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem eratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεὸ quoque pro νεὸς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῖς, ἀλεκτρον, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῦες quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus factitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διδόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπὴρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & FL ὑπὴρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum fugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

leſis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἐδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεῖν ἀπομάξης, subaudi χοίνικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶδα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λαπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐν Φοινίκων ἥρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλούτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponite probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλούτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud, intrusum, quod olim; nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίνε; ὅτι, ὃ ἀριστερὸν ΑΔΕΙΜ, Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὃ ἀρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἀρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἀρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis & ἤδη coniiicere, quod diestantes ἴδὲ pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfsnet. Obi. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυον τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μὲν) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Κοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori I. visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

ibid. Της εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex malā pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quinquē m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχων) Interpunctionem mutavi, cumlegeretur προκριθεὶς, ἀρχὼν ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοιος) In omnibus scriptum est ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκადίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA-CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Persane. GUYET. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινός, vel εἰς ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιπαγών — τὸ χεῖρε) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Brisson. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ira manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ ἄλλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: *Dusoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que*

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. Ὡς Ἀδείμαντες) In Ms. Reg. 2954. ὧς Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὧς ὁρᾷς, ὧς Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.

ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forté iam adscriptis hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὕπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχεραῖς) Sic edd. Κεγχεραῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχεραῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχερῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλομεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δῶσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, capitis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente capitis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὄρεινῇ non est παράλιος, non potest ferri ὄρα: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεῖς — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elsn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ. 110, Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδ' ἄμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. V III, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκασιν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλυσίων) Ἐστὶ οἱ πλυσίων alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μὴδ' ἐν τοῦ πλυσίων διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΕΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγρ.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictū. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλην forte ἐπιγεγραμμένην, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλην, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pilā, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praeterfuntium oculos, idonea: cum everta iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδ' ἐν ὕγιει. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τὸ. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud sententiam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πᾶρα τὸ φανείσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellips. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν: MARCIL. Προσκυνεῖτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρχὴ μόρις autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. 'Αναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνεῖτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic ommissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρχῶ. GESN.

ead. l. 10. Αἰ δὲν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἰ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Am. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐξοτάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἐξοτάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκοτάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἐκποτόδος, ἐκπρότομος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξοτ—.

In O vero & reliquis ἐστ— neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. Ταῖνι λευκῇ) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. Νεῶς) Νεῶ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 λαγῶ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεῶ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. Ἐπὶ πλείστον) Glossema videtur τοῦ ὅτε μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde *decesum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & Φιλοσ. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. Μυδένα) In L. ἴσως μυδέν. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μυδένα οὕτως εἶναι ἀνέραςτον ὅτω &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραςτος active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόςμην. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pseudol. c. 6, ubi δὲ, οὐσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ὑπὲρ τὸν Τάκινθον) His utitur Iac. Elsner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα. Conf. μυδέν δὲν ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δεήσει

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τε δέόμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέησει τὴν θυγατέρα ιδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δεισθῆναι quoque interdum cum accusativo personae construi, non αδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, nihil me destituet haec habentem. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἂν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέησει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δέησει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lyl. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέησειν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρῦψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι reperendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῆν. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquantur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἕνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιβέμενόν σε παύσει μοραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probō Miccyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπεπληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epiet. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15; significare cum Hesych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ. Bene monuit I. Wetstenius.

ead. l. 16. Ὑπνήμειον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἰχῆται) Hom. II, B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιέλῃσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece-
rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiaf. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ἅσται μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allaris adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum erymon a Scholiafste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commorarentur, adspirationem requirat, & apud Nostrium Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα· de qua Theocr. in Thalysis, quae sunt iidem Haloa, v. 155. Βωμὸν παρ' Δάμητρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph.) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὴν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτὴν, τρυγῆσωμεν αὐτὴν. L. Bos. Galli-
ce plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὄχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δέησαι) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλοήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, & post συνεκάθειδες voculas duas interseruit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, interdum non bene intellecta; vid. supra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Ain', quae-so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. Aristænet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica, docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic fermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuisse, idem, cum Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἰ τίνα εὔροισι — γράω) Non opinor; ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: αἱ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τὸ χρησίμη) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῇ ἔτι) Vide notam nostram ad Musc. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forfan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris δύν. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς Ῥόμβου σχῆμα μιμημένον. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiicit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, ἐνixe, ut apud sese maneret, orante. SOLAN.

ead. l. 8. Μίσθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ δύν) Casp. Barthius putat legendum esse δέον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hesych. ἡ κουροτρόφος ὑφ' ἐτέρων δὲ ἢ Δημήτρ. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότον) Πότος ὁ, compositio: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ, πῶμα potus. GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: commovebat valgi ter labra. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστοὺς ἐθλίβον) Plaut. Pseud. Teneris labellis molles morfiunculae Papillarum horridularum oppressiunculae. Ovid. 1 Amor. Forma papillarum, quae suis apta premi. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηχάνην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέχειτο δὲ πᾶν ὅμοια καὶ προσφυῖς· καὶ ἐν χρεὶ ᾧ φησιν αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένῃ) Auditoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbere similis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cuncte ad vivum detonsa. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτα δὲ πᾶν ὁμοίᾳ καὶ προσφῶνι, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesis potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πηνίχην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Hunge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνίχην, la perruque. GUYET. Ut Ians. πηνίχην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πηνίχην hoc sensu; sed & πηνίχην infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Peil. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὁμοία) Ἡ πηνίχην scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab add.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρείον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia furripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deducti debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβραν interpretatur, & ὑσάσμα ἐξ ἀργύριον τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλαμύς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διμῆματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les. cones du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἐστίν; i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαίστεια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἡφαίστος saepe pro igne sumitur: & erant Ἡφαίστεια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστεια, ut ex Andoide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & nobis impertiaris! PALM. Vide, an festum notes. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur: Utrum autem ποῖμα, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βαιωτικά comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, & intelligere *domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae.* Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρουχς) Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκίησομαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) Δῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῃ δέησαι λευκὴν μνηάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνέμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ἄ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνέμιζες) Ὡς ἐνέμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac *ceu putasti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Α μάμμα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάμμα autem cognatum videtur τοῖς γάμμας, γάννη, ἄννις. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τοῦτων ἀδελφὴν, Νάννην μητρὸς ἀδελφὴν. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἄννις κυρίως matrem notare videtur, & γάμμας patrem, ut & γάμμος, unde Italicum *Nanno*. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπυστροφὴ) Ex utraque *Ψα*. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφὴ. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύρας) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) *Lanam trahens*, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μινά) Τὸ πρῶτον μέγαμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ Δαφνίς vult formari, uti ἡ δαφνίς, laureæ, vel bacca lauri; quod probō, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in is esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θεΐς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit par-
vi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψεις) Μεταπέμψεις fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi δία. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν) Apopsiopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλεον αὐτῆς, i. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo κακλίον supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 320, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Mf. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ εὖ καλὸς.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρραι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶψα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῶον συνεταστικόν (συνουσιαστικὸν Mf. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίσσεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Mf. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μη-κάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφέρει, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Irane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eix. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτῶδότηραν) An *Aphroditen*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi *Ζηῆσος*, *Ζᾶνος*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν θεῶν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κῆρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὄρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἱ καὶ ἐμνύουσιν, νῆ τὰ Σιῶ. BOURD. *Cerem* & *Proserpinam* intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶν, non, per *Cerem* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in *Thefm.* v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam *Deam* cum Scholiaste *Minervam* faciemus? V. 16. Spanhem. Ego malem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam *Deam* statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας*, ἀπὸ κοινού. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποινσάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam* — *dependere*, *dederat* Micyll. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin *ἐδεῖτο* hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris*, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si *ἔδει* legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθῖνος γὰρ) Subaudi οὗς *δέδωκας*, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Ms. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον· διαφανέστατον ὕφασμα ὃ περιβάλλοντο ἅτε δέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσίεσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀχαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀχαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς volunt hunc vocari ab Atticae δῆμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compilerator Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puro, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύκθισας· cum μυκθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque parium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκμηται. Sic ad oram Ms. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hefych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖβς μαι) De hoc proverb. Erasmi. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀχαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνέι) Ἀποπνέιτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Ms. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. γαννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον ἐστὶ ἀ μάα, μάννω, μάννα; quod idem ἐστὶ τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιάκειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim.

§ 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίαν — σπουδάξασθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciph. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάξασθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba cenfeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum cenfeo. Fl. quidem πείθοιντο habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκαέτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μου Δημήτρ. Cui μου iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιάδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπαντα ἐποίησιν) De irritato conatu; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε.) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kuff. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elfn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. Τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολέμιον; ut sit, *nunc quid ab hostibus reportastis spoliis*. At nihil est mutandum; nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολέμιον. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim assert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Παρμένωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Ienius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄντα) Vides, quam verustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes infidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδ' ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδῖμνω τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quicquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum potius dixisset. Sed de praesentis rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videtur. Respondum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλοστράτον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμενῶ. Leg. Aristaen. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾗδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾗδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾗδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. FL. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Δημορίτης) Sic Chronof. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μεσθὲν λαμβάνων. Dicitur & δημορστής καὶ δημοραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: δημορίτης a δημορία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλὴ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα. in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφους, a τίβυς, τιβυς. Tibur Argeo possum colonio. GUYET. Τίβιος) Sic FL. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρώντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa Micylli addita: alias *porticu*, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabantur* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευμέννα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Arhen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharfi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλος) Forfan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permurari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Iens. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἶ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explete ventrem, sabburrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέννισται) In margine Ms. Cod. *κέννισται, ἀντι ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι*. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurs. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. "Α εἶδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ἄλῃν ἀκριβοῦς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου... καὶ (sc. εἰσὶν) nisi pro καὶ malis legere ἀλλ' ὡς ἔχρῃν δεῖ. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation... Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σαρὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphus amafius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conductae sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακνόν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223; Καὶ μαστὴν — νόδοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nōnne mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex *Hōm. Il. Δ, 123*, probari putat, ubi *μαζὸν πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut *Il. Θ, 121*, ubi *Eniopeus* vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item *ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c.* Eandem differentiam statuunt *Thom. Mag. & Suid.* Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζοὺς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in *Amazonum* vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo *Long. in Past. 3ηλῇ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *3ηλῇ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζοὺς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. *Ach. Tat. I, p. 4*, qui de virgine *Euro-pa*, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα ποκυπτοντες ἢ συναγούσα, ζῶντι τοὺς μαζοὺς — ἐκλείεν*. Rursus *p. 15* generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. *Callim. Hymn. in Del. 274*, de *Apolline* nutricis mammam sugente, — *ὃ δὲ γλυκὺν ἔσπασσε μαζόν*. Item in *Dian. 214*, de *Nympha*, — *καὶ γυμνὸς καὶ παρφαίνεται μαζός*. *Aelian. XII, 1 med. de Cyro* *Aspasiā* amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστοὺς* de puero, *Noster supra, Amor. c. 53 f.* adeo ut vana sit *Grammaticorum* distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ. c. 41. SOLAN.*

ead. l. 15. Ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) *Catull. BOURD.*

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἀνθρώπος) *Proverb. BOURD. Sic Aristophanem* in *Nub.* vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, *Terentiumque* in *Heaut. V, 1, Quid stas lapis?* addito & hoc *Luciani* loco, notat *L. Bos* in *Obf. Crit. p. 75, 76*. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκεις) *Emaculavi mendum omnium impressorum*, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγκτός) Sic sola *I. ed.* optime. Reliquae *ἔγχετος. V. 2.* quae *I. fere κατὰ πῶδα* sequitur, venustatem *Lucian. Vol. VIII.* LI

huius scripturae non afflicta, neglexit. Lege 'Αλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, five Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἡράσσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ εὐρών) Mallem οὐχ εὐρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρω̃ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc fit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput eam rasisse*. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρω̃ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνίκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖνα) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐδεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrium, nihil tamen obstat, quin & οὐδεὶς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paraf. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάριση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σαπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ira edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμησα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *θεογ.* non ut in plerisque scribitur *ἀπεδειροτόμησα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54;* ac I. Elsn. ad *Div. Marc. XV, 38,* qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elsn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53,* τοὺς κειμένους interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550,* *Eur. Rhes. 670,* & *Hesiod. II, pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Λημνιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φορεῦ) Mallem *φορεῖς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὑπόσων* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φορεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὑπόσων* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φορεῦ* vocativus sit ab substantivo *φορεῖς*, & *ὑπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπρόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φορεῦ* cum *ἀριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔρρωσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυδὸν ἔμπορον) *Τήνηα merce beatus.* HOR. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult Hesych. De his Cic. I de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἥσαν, ὥς καὶ αἱ ἰσικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἰσικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπίδεικνύμενον.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰσικρατῆρες*. BOURD. Hesych. *Σικυῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ Ἰέλλια.* Cic. L. I de Or. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοὶ) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμένοι διειρημένα καλάμῳ, ἢ ὕεα τεμάχῃ τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hesych. Βίκος· στάμνος ὧτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρόν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρόν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρός celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. Almelov. Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιῶ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit*. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino hæc omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, æque ac in ceteris. Sed Γυθιακὸν vult etiam Almelo. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγήμεν) Lege ἐτῇ μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκώρων) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διόσκουροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκώρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρων, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 & c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπείσων, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡ Κοχλῖ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis conveniant, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristæneti; nam Aristænetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφον, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότερ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a laniificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quis fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὔλιος) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος θύρα. Τὸ αὔλιος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt hæc (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ:
ibid. Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced.
 ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUS-
 TER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπαισαν legebatur, sed
 Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc
 Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra
 bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter di-
 stantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61,
 διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam
 διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri,
 εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. in-
 venio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ὕγο-
 ράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν.
 Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant,
 & non male ibi verbum, *castra attigit*. Confer & infra Sym-
 pos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισαν dabimus pro
 vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum,
 Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usi-
 tatum sit. Vid. tamen παρεῖσπεσθαι probatum ad Ep. Satur.
 cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Me-
 garam Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς;
 certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑ-
 ΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne
 est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine
 dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti,
 Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non
 recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine
 Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud
 Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhu-
 manum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel.
 de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαραι, qui sic dictam
 putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς
 χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

eod. l. 6. Ἐκθέρπου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid.
 Bergh. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσ-
 φθέρεται, *abi ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra
 Asin. cap. 56. REITZ.

eod. l. 14. Τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore in-
 terpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορά ἢν τοῖς στρατιώ-
 ταις δίνεσκον περιμένον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous paye-
 rai à la monstre*. BOURD.

. Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsitan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad αὐτοί, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφοι esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. L. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia. pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem *λικοδοξίαν* tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino defuit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τῷ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Verò, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fara eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εις τὸν Περεργίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helleponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff. III. V. & Terrull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Verò recenseri in Reginonis Chronico, testatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum venero ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum fine & consilio traducendum suscepisse Peregrinum*, ut Christianos eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruerè videbantur. & qui de martyrum suorum, Polycarpi praesertim, fortitudine gloriabantur & triumphabant. Hunc *Peregrinum* non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanensem, Satanae artibus fuscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini cum Polycarpi columba comparato*. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματείν* hanc. In Mf. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos λόγους vocat: lib. V, *ὡς δ' ἐδήλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mff. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mff. Reg. adscriptum

est: Ἐταῦθα παρῆθῃ ἔκοντὶ ὕπερ ἔστι Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consuko scilicet omisium fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περεγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα δεσπότην feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπειτ' ἀγίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ δεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane eὐφυνός, ut & Lucianus in libello de Salutatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum confet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γενόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de. infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Em-
 pedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis
 item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; ve-
 rum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros
 τραγωδοῦναι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantis-
 simi philosophi & poetae, testimonium facile rurantur, cum
 praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso
 diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit,
 eum e curru prolapsus crus sibi perfregisse, contractoque
 ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres
 Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λίθων. De Pytha-
 gora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem &
 Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam
 possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὄψιμα-
 δὲς prodat. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 10. Κρατήρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχώρας.
 FABER.

Pag 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem
 respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam & soliditatem*,
 quam *arrogantiam*. Ita ἐν ναυκραῖς (D. XX, cap. 4) dixit,
 κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti,
 (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥίνα. FABER. Quid
 proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid va-
 leat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX,
 c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde
 Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς χέμουσαν pro-
 nuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c.
 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa
 Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato ha-
 bitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευὴ) Corrig. δράματος.
 Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus sceni-
 cis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶδα,
 & mox, ἐτραγῳδεῖ ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ
 γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημερία, & sub fi-
 nem libelli (c. 37) αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε,
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non est, quod
 quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράμα.

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, in vitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) *Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτῶν*. Αὐτῶν pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741, ἀπῆεν ὁ βίβλατος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasium illectus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῦν τὴν ἀργαλίδα. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σοφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτράμματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὅτα καθῆσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ζυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid & tralaticium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξίσων καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐδέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Σὺ δὲ γνωρίσεις*) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγετο*, additque, *quam orationem facile agnoscas, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὴν ὀγκυρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρῶς Ἡράκλειος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινας iactabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγιδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῇ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obrulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulto ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόνος κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κείται.* COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἤλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluens* *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; *εὐροια λόγων* apud Aelian. lib. VIII, c. 12, *ποικ.* occurrit. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: *ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως*. Et pag. 43, *ἐγὼ δ' ἀφ' οἷς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἐγὼ τελίπνους illum, qui se vociferatione rumpebat*. Adde, quod *ἐξαντλέω* semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: *Ἀπωλόμεθ' ἀρ' εἰ καλὸν προσοίσκομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηντληκέναι*, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alceste v. 354: — *ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν ἄν*. Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse *ἐξαντλοῦντος*, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* & *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaustio*, hoc *infundio*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναίδων πῖθον ἐπαντλεῖν*, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, *ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πῖθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος*, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defendērit Budaeus, ex Syneſio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditare verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copioſe de re quāpiam dicere, ab ipſo Luciano poſtro eſt uſurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia ſuper alia, omnia reſutatu neutiquam difficilia, ingerit. Sic Charon ſermoni ſuo multos immiſcens verſus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem uſu poſuerunt Graeci & καταντλέω. In Demotheſis Encomio cap. 16, ἢ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥς περ βαλανεύς καταντλήſας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum intulcis implere mihi aures, inſtar balneatoris, reliquum ſermonem exhauſtum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοſοῦτον βόρβορον ſυνερανίſας, κατήντληſάς μου μηδέν ſε δεῖν εἰργαſμένου, (male in Salmurienſi hic εἰργαſμένον excuſum) Tantum coeni undiquaque corraſum in me, qui nullam tibi intuli iniuriā, effuſiſti. Paulo ante pro eo dixerat καταſκεδάσαι ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιſτα ἐξεμέſω ταῦτα πάντα, ὅπῃſα διεξεληλυθας, εὐ ἴſθι, κορυβαντιάſειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμενος, ὑφ' ὧν κατεſκέδαſάς μου βρομάτων, ac niſi quāprimum omnia illa, quae recitaſti, evomuerō, certo ſcias, videor mihi mox inſania forte correptus, circumſtrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effuſiſti. Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἀμάζας βλαſφημιῶν κατεſκέδαſαν ἀλλήλων, integra convitiōrum plauſtra invicem in ſe effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum reſtituendum eſt Scholiaſtae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήſειν, lege ἐπαντλήſειν idque congruens eſt cum verbo ſequenti προſſωρεύſειν, accumulaturum eſſe, quod ab Scholiaſta expoſitionis cauſa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium eſt τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναῖδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σινωπία) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaefivir? Ut ſupra Paraſ. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam eſſe oſtendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὁρφανοὺς· ad
quae Elfner. ὁρφανοὺς tam parentes, quam liberos οἶτος di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοισι) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένοισι) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰθομένοισι ἐπέχει·
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰθομένοισι. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειόθεν ἐκ κραδῖνος — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: *Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
flebat contrarius alter?* FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum rider φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: *Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam.* Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἥδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenforum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσιν.

ἡλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperisionem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fati, Quem attrahis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac *πρωκτός*) *Percurrent raphanique mugilesque.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in *νεφέλαις* ad hunc verbum, *τί δ' ἦν βαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὐτά γάρ, αἶτ οὗτος &c.* Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: *τί δ' ἦν βαφανιδωθῇ γε πεισθεῖς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.*

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi *δραχμῶν*. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi *τρισχιλίων δηνάρων*. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, *καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπεὶ δὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδόναι*, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat *δραχμάς*, quomodo verrit in Pseudologista cap. 30, *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε*, *septingentus & quinquaginta drachmas*: & ex Asini loco manifestiore, *καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν*, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis*. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, *περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων*, ubi vertunt *talentis & decem nummum millibus*. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox *ἀρμοστής* olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus eius magistratus & vocis, nam *ἀνθύπατος* a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: *ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν)* &c. At ego de Laconibus dici *ἀπλῶς* non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII *Ἑλληνικῶν*

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἀρμίζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

cad. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

cad. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

cad. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exiitabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

cad. l. 10. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 34, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN.

cad. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpretes harum voculatum venustatem. FABER.

cad. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco Διασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *διασος* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absumile non est. *Συναγωγὴς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. H, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἶμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. τῶν βιβλίων) Hinc discite, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς δὲ αὐτ. ἐκ. ἡγουῦντο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγούντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδιηγούντο) Restitue ad fidem Mf. R. *ἡγουῦντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προσώτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

nuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, τῆς Ἐκκλησίας *προστάται*, dicuntur. SOLAN.

ibid. Τῶν μέγαν γούν) Istaec vocula γούν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περειγρίνου βίῳ*, (melius dixisset *ἐν τῇ τοῦ Περειγρίνου τελευτῇ*) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non iidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γούν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γούν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γούν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (Dus. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infir: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τοῦτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τοῦτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriaris hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τοῦτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluisse calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τοῦτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectionem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦσι τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμησθεσθε τῶν δεσμιῶν, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet I. Elfn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Afm.

cap. 48. *Κινεῖν παιδεύτην, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραῖδια, χήρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitione mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit? Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δείπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant: coenas *sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, *καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο*, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primævi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri infimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiæ, αἰσχροὶ γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταίτη, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem diserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint calidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκκαλεῖτο) Postea enim Pro-

tēus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *Σειότερος*. FABER.

ibid. Καὶὸς Σοκράτης) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessorēve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatū rīsum erat in Peregrinum constaturus. SOLAN.

ead. l. 2. Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πάλαιον) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βονδ.) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, et si corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est: *Ἀνδρες δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίου* &c. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur*: SOLAN.

ead. l. 5. Ἀμύχανον) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, nemini imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. Γέντας, Δημόσιον) Commate haec distinxit Solan: quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφαιδῶσι πάντων) Illico enim nulli rei parcat. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcat*. Id *πασδ' αὖτις ἐνέκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. Προσάγει αὐτὸν μικρὰν ταύτην ἐπιείκεια) Corru-

ptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίνωτο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεπεύκασι γὰρ &c. Cum haec scripsssem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrificabat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίνωτο. GUYET. 'Εποίνωτο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποίνωτο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπεύκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armaturâ adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis; neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientiâ, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X., & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vindog. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκείνους ἐαυτοὺς ἀποδείξασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere *ὡς δὲ μάρτυρας. ἢ ὡς θεούς*: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. Ἐκείνους) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviore philosophi, contentum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contentus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperi etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. Επειτα) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos leges agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, instituti essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iaculum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri sub sit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis, SOLAN.

ibid. Ο νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sensit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀν-εκαλοπιζόμενου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνισκολοῦ. — σοφιστὴν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod *ut maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo assignat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam innoxia religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Κενὰ ἡγούνται) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo *κενός*, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe *κενὰ ἡγούνται*, *vana & futilia esse existimant*. Neque enim Graeci, quod quidem commemoraverim, ita usurpant *κενός*. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam *de stilo novi Testamenti* in Academia Franoquerana editam, aliis eiusdem argumenti

affuere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix fatis assequor: nihil enim huic loco voce *κοινὸς* convenientius. Missio namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA habent vel ducunt*, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia legis*. (Inter Ethnicos primus Pythagoras *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus*. Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem *κοινὸς* hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, *κοινὰ impura*. Huius discipulus Pfochēnius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem reseruntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινοῦ, h. e. *profani*, vel de emendatione in *κενὰ*, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. *Ἄνευ τινὸς ἀπ. πιστ.*) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec fatis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. A&. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχέϊ) Nemo non videt, istud ἐν βραχέϊ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα: sed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τεθνήξει: quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Vertere: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris*. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in ἰππεῦσι quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγγανεύται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγγανεύται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abusi queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχαίρων scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex Ms.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. L. 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἰθὺικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census οὐκ ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χρῶν κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενεῖῳ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod hic apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. § 16, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. L. 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, iidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi factitarent, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elsner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. Εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὅδια τοὺς Χριστ. ἔχον) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Luciani & Luciani testimoniis apparere, tradit L. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nęyr. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιούντας leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶπν. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὥσθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσδίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & sceleratum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡσθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσδίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae edidit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόβυτα, aut αἵμα, aut πικτήν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab εἰδωλόβυτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Démonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρύμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίδμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλὴν ὄψιν δαίμονωντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλὴν ὄψιν de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum norant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non videas cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Mf. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. Ad scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρήσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδεδοσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium sicutus ariolus stultiorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Papin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diff. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πράτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πράτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοία) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *πειροία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interp. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Præfectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis præfectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλαυε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium &c.* interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαυνεῖν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: *κατὰ τοῦτο* (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) *προσήλαυε τῷ Μουσωνίῳ &c.* *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas &c.* Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐρσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν*. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτδ scribing. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eodem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaeraneus. Vid. infra Νερ. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίωνι) Sub Domitiano etiam hic notus, exful, quamvis sponte exfulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiam num scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾷ) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus seruo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπικολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

: ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπὶγάγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θάυμαστον, εἰ δὲ ἐτῶν τεττάρων μᾶλλον ἡμέρα &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μάχα, inquit, ἢ θάυμαστον ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτῇ πεντε μᾶλλον ἡμέρα δικαιοσύνη χράνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταστήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

: ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etiam aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

: ead. l. 14. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

: ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torreat se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imposeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, & en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammis insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χανόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsân scripserit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpant de tempore, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nsp. cap. 5. Sed & quid ὀξεία ἡδονή sibi velit Ἐρωτ. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. c. 25, ὀξεία γὰρ ἡδονή παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαυμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsân quia & dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. vehemens, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὄσιον) Idem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλας) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἐνδοξος γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσούτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκέν αὐτῷ) Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inexplebili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corruptit. Verte: Tantus ei gloriae amor.

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ κατασπονδῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contentum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παραλαβὼν illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiuscemodi praeceptorum tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiuscemodi magistro? &c.* Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Et si κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. τὸ πρᾶγμα) τὴν καύσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξαισθ' An δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἂν) Εὐξαισθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressislegeretur δέξαισθ', ego B. 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξαισθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιδόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut aiunt, profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscenti.* Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

festio; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπρόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκύνων. GUYET. Συκύνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, Ἰδριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινοὺς, quales hic describuntur Cynici, καπνούς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνόμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρον) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανος καόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi Davis. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davisii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δρακ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνους γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda *ἐκείνους γὰρ αὐτὸν*. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus, *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione fecutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελοῦς sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, *Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habitum, quo decubuerat &c.* quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτε διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καὶ ὀμέμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset.* Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam pariuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, *illī enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse.* Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut *Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscanti. GRON.

ead. l. 17. φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὰ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέφαντες. FABER. Ἐντρέφαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐντρέφαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REJTZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; ἢ ἐμπει-

ὅταν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὧν ἀναπνέησθεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scilicet est*, veluti τί θαῦμα; *quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνέησθεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *nunquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέησθεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non resiliurum ipsum & semiuslum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuslus quoque* (aut, *quin vel semiuslus*) *ex igne sit resiliurus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέησθεσθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέησθεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliurus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέησθεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέησθεσθαι, reponendum μεταναπνέησθεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέησθεσθαι) Δὴ ἀναπνέησθεσθαι, GUYET. Μὴ ἀναπνέησθεσθαι) Phrasin apud Nostrium huic similem frustra quaesivi. Vid. Mισθ. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίῃ. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) Mutatum iri. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὴν) Lege ἡμῖν. GUYET. Nihil muto: nam dis-iunctim apud Nostrium aliosque scribi amat, licet parum interestesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50); & pro libitu scribas modo ἡ μὴν, modo iunctim ἡμῖν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξύτως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebræo *אמן* derivant, exempla quoque τοῦ ἡμῖν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, ἡμῖν καὶ νέος ἐσσι, recte edd. licet Seber. ἡμῖν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνει) Sic plerique impressi. H. & P. ἀποθάνει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) Emergere, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἀϋλαῶν ἐς ὄμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μή τις μοι ἀναδύνη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ ἀναποδίσαι, εἰτουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corrumpit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Σύνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὴ) Τὸ γέλοιον est in hac particula δὴ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubio adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) Et aureas sibi eratum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita rritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωννα, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timoni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fecimus*. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream*. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciam facietia est. Debuerat dicere, Proteus ille. Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίας vocabatur Peregrinus, non Proteus, inuit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγιον) Ut Cybeles galli. Καντηρίον autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inuistam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quæ de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmitiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fangebantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V, H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut profus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκεις) Huius χρησµολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἱππεύσιν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transfulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐγκαλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ξῖ βελωδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν πίνοιντά περ ἔμπης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. Il. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ εἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλληνοδίαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in Pleshrio; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλληνοδίαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iens. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τοῦτ' ἐμὲν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed σοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil-movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισδόμοτος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὀπισθόδομος & προναὸς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθόδομοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἀμπλήσασιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κήρυκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, Ceryces & Eumolpidae, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus praecones & egregios cantores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor; operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praeconum certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen tantum, sed & locum certaminis, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Pollice, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δαῖγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κήρυκιν; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κήρυκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaesio, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἐνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἀγγὺς ἄλλη στοὰ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖα μία ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἕλαιοι. Nemo non vider, quam recte huic Luciani loco convenient, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κήρυκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικη-
σαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in
publico coetu legi a pracone, qui victoriam obtinisset. Iulius
Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπιάσι τῶν ἐπιχω-
ρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος
τῶν ξένων ἡγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ
τρεις ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκα, καὶ
εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱὸν

Δεῖσαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὅς τρις ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματα ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis prae-
cones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus extero-
rum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas
vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam
imago Pythica;

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem;

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde se-
quitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc
loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncel-
lus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec
verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη
ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis cer-
taminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epi-
stolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑπο-
σαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certio-
ra docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀνα-
δείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram
interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne
rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis
elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola con-
iectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi
enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγγε haec ha-
bet: σιγνηοσάλπιγγε ἀπὸ τοῦ κήρυξ. Unde conieci, praecones
ufos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam
tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

tavit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 410. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἀναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίας, Καίρως δὲ καλεῖμνέ τι μέλλειν; GRON. Ὅπισθεῖδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianeī principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praekonum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praekonum significat, vel, postquam certarunt praekonēs; vel, post scilicet pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictum est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integrā itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδείγματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praekonum vid. Nostrum Διμῶν. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiui, interpol. quod ridiculum ἐστὶ τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &c., καὶ ταῦτα εἰπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δευτερεῖα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Vidēsis, haec una vacula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσούς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσούς pro pulchro, verum & ἀργυρούς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineredum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαιρωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec cum in ignem mitterent.* Interpolat. fallo. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitratur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδωγμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. δωδωγμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννύι. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iuniorum autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum antequinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio. opinor, *promisitque diem.* Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit.* FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docet Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπινιάτης καλοῦν-

μεγος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνύμαον τὴν πόλιν καὶ δεῖξαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut ramen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπινα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras affurgente, (ut Obso. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθύα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ δάμνοι βαθύαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum densae potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δὰς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δάδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallem: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coepae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille Patranus, interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεύς, at Πατρεύς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat Patrensis, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαίδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἐστὶ ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.
ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via; templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irrandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαίμονιον, quod dederunt οἱ δ, f. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh: τὰς ἀνθρώπινας ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὃ παρῶτα γῇ θροῖτ' ἐγχεῖραι Δέξασθέ μ' εὐτυχῶντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς σὺ τ' ὃ πατρῶον δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισεχέσθην) Περισεχέσθην ἀπεριέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἐχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσεχέσθην, quod tamen cum ab σχῆθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 199. l. 8: Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, quaelo, odor ille malus in ἀποπνίγεις; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεις ἐπ' ἀνθρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exemplum sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis interp. indigentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἐταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγεις ἐπὶ τούτῳ πράγματι; quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos &c. Aristophanes κῆομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεις hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicar, se ab illis s. propter illos ἀποπνίγῃναι, prae indignitate paene suffocatum. Iraque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicar, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνίγῃς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ὧ μ. i. e. post haec, his petactis. GUYET. Non inepra videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνίγῃς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab. Agrop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγεται, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρις ὑμᾶς ἀποθύσκοντας ἐν σιταδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato illus esset, eoque vulnere MORERETUR, eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere sonanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncopa ab αἰσσω, ut apud Aristophanem — linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ. Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντες ἐκ τοῦ νεῶ, Exsiluerunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse. interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venite ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκα mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκόν & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκα, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 &

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quod ἦσαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4^{pr}. ἀνίπτους γὰρ πρὸς τὰντα ἦξει, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illie operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

cad. l. i §. Ἡξάν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἰσσω quod in *l.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam existat. Vid. apud Nostrum ipsum *Δικ.* cap. 6, ἐπὶ τὴν πόρταν αἰξαρτες. & *Nep.* c. 3; quin *Δραπ.* 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, orior. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porro male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti; ut ἐξεχ' ὃ φίλ' ἦλπε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hanc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἔσθην πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγον, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα commingere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia; & ἀσπάζεσθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutatur, insolentior videtur; tamen προσανίσχον aequie hic incommodum videtur & προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogia προσανατίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίετρα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fute ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμφορος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in *Abello*, cui titulus est, πῶς δεῖ ἰστορίαν συγγράφειν; ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετριοτέρως γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινι χαριεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποινηκώς. Vide, τὸν χαριέντα & τὸν ιδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime confusus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτέ, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαριέντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθύμεις; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαριέντι ἱατροῦ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Träg. cap. 48. & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros literatos intelligendos; sed generaliter omnes honestiores & gratiosos, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens; ut L. XI, cap. 86 f. χαριέστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλά ἄν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμεν) Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponerebam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & disertè interpres: illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi commemorabam. FABER.

ead. l. 3. Βλάκατ) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabatur πυχέις. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ ἄνασπόμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appeterit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemnitissimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur canis instar inter aves, ut inter homines Cynici. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostrae poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? si gratis conficta, si ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare donatur Lemonius? GERN.

ead. l. 8. Ἐλίκον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γιν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apothaeosi magis convenit. Somnium, inquires. Audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὰ, ὃ Δάματερ Doricum, τὰ, ὃ Διμήντερ, quod commun-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere : Ἀθηναῖοι δὲ προβόμενοι τοῦ, ὦ Δήμπερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. L. 2. Ἑπταφώνῳ στοᾷ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἥχους ἢ φωνῇ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται. p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχρηόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδήσαι inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum anticularum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendacium illud teridendis istis fungis asperferam &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶντων, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελῶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici.) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi conicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακειῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελᾶν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλας ἀνθρώπων ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ καρώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnius ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum καρώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae aequacis symbolum esse possit. Quid si etiam luserit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro καρώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι παρὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπὶ τῷ δεῶ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῶας) Νέρυλλίου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ρίψαιτα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλμένοι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ γερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραίνεσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καὶνὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καὶνὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuius ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mf. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἤκων. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, fatis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vix nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γρόφου καταβύας καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γρόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβύας. Deinde, qui caeso fieri possit, ut caligo αὐτὸν ἀλλοτρίῳ, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intellegit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γρόφος) deducit a νέφος. Plurisque omnibus dici videtur δρόφος, quasi παρὰ τὸ δροεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, proster nitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείπει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forfan καὶ γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Obtopoeus, ceterum ego quoque illum non ita multis ante dies conspexi. GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὴν ἐντὸς ἁπαλῶν γίνονται; item Philop. cap. 22, Παρασι. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἔχαρη Φοῖβη Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E, 150, Ταῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. atque Eustathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἔπαυον τὸ ἄσδμα ἐν, ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat, Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός, GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δακτεῖ ὁ Δημόκριτος) Huius loci venustatem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturum fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturum fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρώπου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκείνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: Mirandum est, unde ille oculis suffeceris humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur. esse Luciani. MARCIL. *Lucianum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex B. i. quae Ἀπόλλωνες, Ζηνες &c. Latina adscivi ex P. Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cert. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σώμάτων) Corrige ὀπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, assu. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola V. 2. ut Men. c. 14, Ἰστ. B, c. 29, Κρον. c. 23 & 35. In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν κηλίδαν) Fecditatem. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi Mf. sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπροσθέντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπροσθόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπροσθόν) Ἀν ἐμπροσθόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπροσθέντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26, ἐμοὶ — ἀμάξαι ἐνταμόντα. Ibid. c. 4, ἡσεβασμένοι φαγόντα. Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἀμαχοὶ εἶναι, scil. σε. Et Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς. Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellectu, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusc. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνη τῷ δευπότης εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Ἀμφι. ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς υποχεῖραι γένησθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedat, ad quem etiam referri diceretur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι*, — *καὶ μοιχεύουσι*, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lectu Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo *κακοῦργοι τινες* improbat Iensius, per se, sed *εἰσὶ* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum *καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι* &c. Sed Homeri locus Il. B. 350, quem Gesn. affert, ubi *φημὶ καταναῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων* &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, *ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι*. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, *σῶσαι δέησι χαρισάμενος*, id iam nihil probat; nam *χαρισάμενος* ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, *δ' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐταυγὸς καὶ γέρων — ὄνειρά τε ἐκφέρειν*. Et Xenoph. p. 458, *οἶονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorqueere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi *παρεκαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi & Elsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, *πρὸς τὸ ἀγαθὸ φαίνεσθαι* & ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἀξεῖν*, pro *τῶν δὲ Ἀσσυρίων*. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, *καὶ τόδε μέντοι προσυκρινήσας — πρήσσειν*, pro *προσυκρινήσαντα δὲ πρήσσειν* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέσειν* ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶνος γὰρ ὠκύς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐρρῶσθαι, pro χυθέντα in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequè ac in hoc Herodiani I, 10, 8, εἶθ' οὖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἰάν δ' οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430. paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Ἥλατο) Adspirate ἥλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Barrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντεϊλάμενός ἐπιμεληθῆναι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui faucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰασασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνιος ἐπιμελεῖτο de quo paulo ante dixerat, ἀπεσπένοντο τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου & v. 22, ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. Ἠῆα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦῆα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iensf. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic exspectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum haber, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰρξασθαι in aor. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Ms. R. 3011.

ead. l. 12. τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγόν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriſſima haec philoſophiae historia eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer ſupra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχραίοις) Quaenam iſta gens? Quid ſi Arachſios reponas? SOLAN. Νυſſαίοις coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis habitus atque ſitus, ut κατὰ κλισίαις ſupra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo ſederur, notat, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ ſτρατὶς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Oſtendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδρα ἐπιμονῆς, ἐπιſχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliſciſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ ſχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπιſθόδομον) Ne cui forte Scholiaſtae auſtoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opithodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπία) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρους τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiaſtes, de opithodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ὅφ' ἂν πάρε; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephēſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Democritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐξ Ἀβδῆρων) Hic omissum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic Ἀβδηρόθεν, cuius Scholium est ἐξ Ἀβδῆρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. Ἄν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιδὼν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὧντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vet. GUYET.
Nihil varietatis in vet. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ
enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ interservit. Vid. Asin.
cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατήλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὁ
θεὸν — κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔταψε. Herodian. II,
c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι θεὸν
ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Ὀφελον) Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὡς
Ὀφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentis-
sime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive aug-
mento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re
vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὀφελον etiam
scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόν-
των, ἃ μὴ ποτ' ὀφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκείναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχναι δὲ γλίσχραι) I. e. tenues, ieiunae, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγκύραι ἰερὰν) Proverb. de quo in Iove Trag-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. Ἀμαθίαν) Vid. supra Πητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra Ἀναβ. c. 32, ubi
eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. Ἐθέλεις) Praeunte Mf. Regio 3011. ira
emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic
μοx ante ἦν — ζητῆς.

ead. l. 16. Ἐκπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. Ρα-
διουργός haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex FL
est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta FL. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνεῖαν) Sic scribi satius est, quam quod in
omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνως) Sic iam emendare iusserat ad *Περ. c. 16* T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. Peregr. cap. 16; ἐν ἑκάστῳ ἀφθόνως ἦν. REITZ. Ἀφθόνως Mf. Reg. 3011. teste ch. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas; qui de Manna cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesque apud hunc (ut *Κρον. c. 7*) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) *Plat. Πολ. V. pag. 459 E.* SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Τραυνοῖδων — Στραυθίαν) Insignium affentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρᾶσθ' ἢ μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. l. 31. Οὐκ ἔβολους — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud *Heliod. lib. II*, καὶ ἐμεῖ δουλεύετε τοῖσιδε ὅντες οὐκ ἀπλούς; ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσεις. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrunt, quam initio putaram ad *Hermot. c. 9*. Sed conf. ad *Icarom. c. 4*, ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic. V, c. 20*, πλούτους μεγάλους ἡβρῶσαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ναῦν. SOLAN. Πλουτήσειεν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiaf. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Σύννομιός) Vicus. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi δέ. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) *Homer. Od. B, 94.* SOLAN.

Pag. 323. l. 4. Οὐ πόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) *Ορίστο*, Lucianum scripsisse τοσοῦτο Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — θαλεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & θέει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πεπταμαι pro πεπέταμαι formari *Homero*; vid. *Il. Φ, 531*, ubi πεπταμένως πύλῃς Scholiaf. interpretatur ἀνεργμένας, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβροῦ μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς ἀφ' οὗς τρεῖς πᾶν καλοῦς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de *Philippopoli*, quae & *Trimontium*, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpia, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trímontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eger locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vir. Auct. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hesi. c. 8. Infra Con. viv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐπιδῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Ἡρόδωτος). Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 Et SOLAN.

ead. l. 8. καὶ τίνα γυναῖκα ἐν χρῶ κακαρμένον εἰς τὸ λαλ.) Expofuit hunc locum Meurfius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurf. in Misc. Laon. I, 16, p. 76. (Reſpexit ad Lacōnum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radiebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. d. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aút simile quid. GUYET. Ebor commodè intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, εἰς τὸ Παρρικόν. REITZ.

ead. l. 10. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique. faris recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem deſuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Mareilius sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem; si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἰσοδε δὲ καὶ βῆτι) Obscuriusculus ab hoc inde locotibellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videretur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege. Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemnim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a *πτήσι* vel *πτήματι* nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philostetum*, *Polytetum*, *Euclemona*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus; nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5 pr. s. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. 5 ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitiiis opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰς ὅδε δὲ* (non δὲ) inquit: *Statim scietis, καὶ ὅτι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὁ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, EP. coaluisse possunt cum literis εἰ, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίας) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Δοῖδ' ὁρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λείδ' ὁρον subiungendum videtur. Interpretes ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτρη. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ

νοῶ· legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibuldam inter π literam, & inter υ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Basf. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi δ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen δν, quia nova haec persona eum nomine masculo incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος. & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρωῦ κουρίας dicitur, & quae illic annotata sunt: Hic vero, ut supra Per. c. 15, κομᾶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recuserint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morsa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntiantium fortasse: ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός: talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλεις ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλεις, & sic omiffae, ut paulo ante ἐρ. ante εἰ. GESN Basf. 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλεις ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὕτη.

ibid. Ἄπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπετάς. GUYET.

ibid. Συνίσι γὰρ ὡς φησιν αὕτη) An συνίσι, i. e. simul sunt? Locus obicurus, nec integer videtur. Sed infinitiva & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχον. Sed τὸ ἔχον

librario excidit fortasse. Vid. libb. vet. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti aſibi ellipſin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hiſce omitti, aequae ac apud alios. Vid. ſupra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accuſ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδῶν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac FL & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia ſic fere ubique adverbii more iungitur in vet. edd. earum ſcripturam ſervo. Ac nihil intereſſe, quidquid differentiae ſtatuant alii, vid. ſupra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδῶν ποιήſασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέſθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forſan legendum, eiecto ὑμῖν, adiecerat idem. At quae neceſſitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cerera ſunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνῆς) Τὸ ἀνῆς eiiciendum, ut verſus ſtet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μιſπτόεν) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦſαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΥΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc perſonam interpretes: non male. Eſt enim ὑποδεξάμενος ſ. hospes philoſophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΥΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδικος, ſi inſcriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera ſunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰνι) Quia ſic metrum conſtat, ſervavi leſſionem Pariſinae. Sed poſſes apoſtropho neglecta legere: Οὔτε ἐνι. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πόντ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριſτε) Πανάριſτε ἐπιζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum poſt κοιῶν ſuſtuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc eſſe verborum heri indignabundi ſententiam, Commode cadunt in ipſum hunc fugitivum nebulonem verſus, quos cantilat, Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, & convicia HomERICA meditantem Fugitivum Cynicum, quaſi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GERN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθι κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπισθεν, & μέση. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο. SOLAN. Homer. Il. Z, 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνὸς) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΤΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΤΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρὸς ἂν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμῆσται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμητα scripserat, ad quod alludebat κρεμῆσται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάβρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vert. quid tandem sani relinqueretur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebularum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comœdias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλλης, πτος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, alijs. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lyfistr.* 772, itemque Eustath. ad Od. A, pag. 50, 52, τὸν φάλλιτα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρος. Quo sensu Τριφάλλιτα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρρενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in Priap. pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut fervus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δὲ αὐθις ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myropsus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9, ex Interp. Aristoph. ad Nubes. Coniunxit haec omnia Lapith. c. 32, καὶ καταληφθεῖς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene responderet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

598. ANNOTATIONES IN FUGITIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρωκτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad Mισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πύτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.

192103--

731

